NORMA POPPER

O promisiune pe viaţă

Traducerea si adaptarea în limba română de
IRINA POPESCU-TISMANA

ALCRIS Romance

Capitolul 1

Tânărul grăsuliu trase maşina lângă trotuar, tremură si opri motorul. într-una din aceste zile o să-şi repare căldura. Avusese de gând s-o facă de multă vreme, dar până astăzi nu-şi putuse permite. îşi zâmbi în sine şi se dădu jos din maşină. Un vânt aspru de ianuarie îl făcu să-şi ridice gulerul ros de purtare şi-şi croi drum către intersecţia aglomerată. Nu numai că-şi va repara căldura de la maşină, ba îşi va cumpăra chiar şi un palton nou - un cojoc care ţinea atât de cald.

Zâmbetul i se lărgi. După ziua de azi va avea bani pentru toate necesităţile şi poate că va avea suficienţi să facă o mică excursie în Tahiti, Bermude sau Jamaica.

Nostim, dar niciunul dintre cazurile lui nu-l duseseră vreodată în astfel de locuri exotice. Măcar o dată i-ar plăcea să fie ca detectivii privaţi de la televiziune: o bătălie zdravănă cu puşti cu băieţii răi, ţinându-le piept până la sosirea poliţiei. Apoi s-ar întoarce spre frumoasa blondă de lângă el şi ... Si ce? se întrebă. Nevastă-sa l-ar ucide dacă ar încerca ceva!

Devenea prea bătrân pentru astfel de vise.

Era timpul să accepte faptul că era un amărât de detectiv particular de mâna a doua, a cărui singură faimă era că localiza persoane dispărute.

Acest caz era unul dintre cele mai uşoare, chicoti Jim Price în sine, îndreptându-se spre uşile de sticlă ale clădirii din centrul comercial al oraşului. Logan Ramsey voia să fie găsită acea femeie. Niciun preţ nu era prea mare. Auzise de la alţii că tipul folosise zeci de agenţii încercând s-o găsească. Căutase pe tot globul ani de zile, dar ea era dispărută.

Zâmbi fetei de la biroul de informaţii de la parter.

- Bună dimineaţa, Jenny. Ce mai faci?

- Bună dimineaţa, domnule Price. De mult nu v-am văzut aşa bucuros.

- Sfârşitul unui caz, draga mea, sfârşitul unui caz. Domnul Ramsey a sosit?

- Cu mult înaintea tuturor, dis-de-dimineaţă. Margaret mi-a spus că fusese să controleze şi câteva locuri de cherestea înainte de a sosi aici. Omul ăsta trebuie să lucreze douăzeci şi şase de ore pe zi!

Nu după ziua de azi, îşi spuse Jim Prince.

- Pot urca?

- O s-o sun pe Margaret că sunteţi pe drum.

- Mulţumesc, Jenny. Intră în lift şi apăsă pe butonul ce ducea la etajul din vârf.

Coridorul era acoperit cu un covor gros bej cu maro, asortându-se cu lambriurile de stejar de pe pereţi. Singurul sunet care-i ajungea la urechi era ţăcănitul unei maşini de scris. Brusc, îi trecu prin cap că Logan

Ramsey, cu toată bogăţia şi puterea lui, era un om nefericit. Ciudat, dar nu realizase asta înainte. Poate fusese orbit de bogăţie şi de toate lucrurile pe care ţi le putea oferi aceasta.

Dar Logan Ramsey era doar un om, la urma urmei. Si Jim Price era intrigat de fata pe care fusese angajat s-o găsească. Nu era amanta lui, dacă era să-i crezi pe oamenii care o cunoşteau - nu era genul.

Odată localizată, văzu că era o persoană interiorizată. Era timidă şi reţinută ... şi el îşi puse întrebări. Fiindcă de mai mult de o săptămână o urmărea peste tot, notându-i venirile şi plecările. Chiar pretindea că este tatăl unui copil imaginar de patru ani doar ca să-i poată vorbi la grădiniţa unde ea lucra ca ajutor.

Era politicoasă dar distantă, şi nu-şi putea închipui ce legătură ar putea fi între ea şi Logan Price. Imaginaţia lui bogată născocea tot felul de posibilităţi.

Ce n-ar fi dat să afle ...

- Bună dimineaţa, domnule Price. Vocea lui Margaret Benson era rece şi precisă ca ea. Domnul Ramsey vă aşteaptă.

Răceala ei îl făcu pe Jim Price să-şi piardă voioşia când trase uşa după el.

Bărbatul pe care venise să-l vadă stătea cu mâinile în buzunarele pantalonilor săi negri. Era întors cu spatele la cameră, uitându-se pe fereastra largă ce se întindea de-a lungul a doi pereţi. Camera în sine era spaţioasă, dar lungimea şi lăţimea geamurilor care

dominau oraşul Vancouver îl făceau pe Price să se simtă prost, fiindcă i se înmuiau genunchii - avea rău de înălţime! Si totuşi, pentru Logan Ramsey era decorul cel mai potrivit - cocoţat sus aici, de parcă era stăpânul a tot ce se vedea. Nimeni nu ştia cu exactitate câţi acri de pădure pentru cherestea poseda, dar existau zvonuri că ar avea sute de mii.

îşi dădu seama că privea nervos liniile rigide ale spatelui şi umerilor bărbatului cel înalt şi se întoarse brusc, străduindu-se să inspire adânc. Logan Ramsey era doar un om, dar se simţea inferior pe lângă el. îşi trecu mâna prin păr şi-şi limpezi vocea, dorindu-şi să se poată aşeza într-unul din fotoliile de piele din faţa biroului lui.

Covorul de aici era maro-roşcat, iar pe ceilalţi doi pereţi lambrisaţi se aflau câteva mici tablouri care se potriveau cu gustul ascetic al proprietarului. Deoarece, cu toată bogăţia lui, Logan Ramsey nu era pretenţios. Biroul era pur şi simplu funcţional, cu o masă de lucru imensă şi câteva scaune, şi un dulap din lemn aşezat lângă perete. Toate sunetele oraşului de dedesubt erau mute şi ireale.

-Ai venit devreme astăzi, Price, spuse el încet, fără a se întoarce din contemplarea oraşului. Nu vrei să te aşezi? îşi trecu mâna prin părul negru şi des, cu o tendinţă de încărunţire la tâmple, îşi lărgi cravata înainte de a-şi deschide nasturele de sus al cămăşii albe de mătase. Suflecându-şi mânecile, se aşează şi el la masa de lucru.

-Ai ceva de raportat?

Jim Price simţi aerul de neîncredere din jurul lui. De câte ori îl văzuse în ultimele câteva luni fără să-i spună nimic? Si câţi oameni făcuseră acelaşi lucru înaintea lui? îşi limpezi vocea.

-Da, domnule.

-Ai *găsit-o?* El nu se mişcă, dar atmosfera deveni brusc încărcată.

-Da, domnule.

-Unde?

Fusese doar un singur cuvânt rostit, dar atât de încet încât Jim Price se cutremură de parcă un deget rece de gheaţă îi alunecase de-a lungul spinării.

-Este aici, domnule, în Vancouver.

Logan Ramsey ţinea între degetele-i lungi un creion atât de strâns, încât acesta se rupse în două. îl dădu la o parte pe suprafaţa lucioasă a mesei şi-şi împreună mâinile.

încheieturile albe de la degete îi trădau nervozitatea şi vocea îi era plină de mânie.

-Aici, în Vancouver? Ai văzut-o? Ai vorbit cu ea?

Jim îşi limpezi din nou vocea.

-Da, domnule.

-Si?

Ce vroia să-i spună? Se uită la faţa lui, dar aceasta era inexpresivă. Un muşchi i se zbătea în linia puternică a maxilarului, dar ce însemna asta nimeni nu putea ghici. Vârî mâna în buzunar şi găsi o bucăţică de hârtie cu o adresă pe ea.

- Acesta este apartamentul clădirii în care locuieşte, spuse el încet. Lucrează ca ajutor la o grădiniţă de copii ... Vocea i se stinse mizerabil.

- De când? întrebă tăios.

-Ăă ... vreţi să spuneţi de când lucrează acolo?

Logan Ramsey încuviinţă din cap.

Jim Price înghiţi nervos în sec.

- Cinci ani. Seful ei este genul sociabil, n-a contenit să-mi spună cât de bună este în serviciul ei. Copiii practic o adoră.

- Nu-i nicio îndoială că este Kathryn?

- Oh nu, domnule, nu-i nicio îndoială. Este exact ca fotografia pe care mi-aţi dat-o ... O scoase şi pe aceasta din buzunar şi o puse pe masa dintre ei. Acum este mai slabă, dar n-am niciun dubiu că n-ar fi ea.

închise gura imediat la încordarea bruscă a feţei albe a lui Logan Ramsey şi orice avea de gând să spună îi muri în gât

- Tot acest timp a fost aici, chiar sub nasul meu şi eu nu am putut s-o găsesc! Tot acest timp. Tot acest timp. Toate celelalte agenţii căutând-o ... Se uită peste masă la faţa roşie a tânărului solid din faţa lui şi începu să râdă. Un râs lipsit de veselie, ciudat de posomorât, răsună în cameră. Ti-am promis un bonus dacă o găseşti în decurs de şase luni ... Trase sertarul, scoase un carnet de cecurii şi completă o sumă enormă. Se ridică şi-i întinse cecul ... încă ceva înainte de a pleca.

Jim Price se uită la el şovăind, nevrând să-şi dezlipească privirea de pe cec.

- Da?

- Spune-mi, este măritată?

- Nu, domnule, nu are un soţ. Locuieşte singură.

înhăţă cecul şi scutură din cap înainte de a se întoarce repede către uşă. O grămadă de alţi oameni reacţionau în feluri variate la veştile că localizase pentru ei o persoană dispărută, dar era prima dată când dăduse peste furie.

- Mulţumesc pentru cec, domnule. Dacă vă mai pot fi de folos vreodată, aveţi numărul meu.

Logan Ramsey nu spusese nimic, doar îl urmări pleacând, cu un sentiment fugar de irealitate. O găsise. După tot acest timp, toţi aceşti ani, o găsise! Se întoarse la fereastră şi-şi trecu degetele prin păr, uitându-se spre oraş. Din toate locurile unde îşi imaginase că ar fi, ea era aici. Cine ar fi crezut?

întinse mâna după un scaun ca un orb şi se aşeză greoi. Tremurând, luă unicqa fotografie care zăcea pe masa lui şi şopti:

- Kathryn.

Era o bună reproducere a ei, deşi fusese făcută la minut şi tindea să se întunece. După cinci ani nu se estompase. Era încă plină de viaţă, cum fusese întotdeauna. Stătea acolo, zâmbind la aparat, dar lui nu-i trebuia o fotografie pentru a şi-o aminti în cel mai mic detaliu. Era micuţă şi subţirică, iar ochii albaştri strălucitori promiteau iubire. Părul îi era negru strălucitor şi cădea în valuri dezordonate pe spate. îi plăcuse să-şi vâre degetele în mătasea acestuia. Chiar

şi acum, doar gândul la asta avea puterea să-l înnebunească.

O sudoare fină îi apăru pe frunte şi respiraţia îi deveni greoaie. Este încă a mea, gândi el, boţind inconştient fotografia în pumnul său stâng. Simţi familiarul junghi de durere în piept când se gândi la ziua în care fusese făcută fotografia. Era ziua în care o ceruse de soţie, ziua în care ea acceptase.

Dar niciodată nu se căsătorise cu ea.

în ziua următoare cererii lui, era plecată. Dispărută. Nimic. Niciun cuvânt de rămas-bun.

Sora ei, Carol, fusese la fel de surprinsă ca şi el că plecase. Nici chiar mătuşa ei nu ştia unde plecase. Când Logan bătuse la uşa bătrânei femei, cerând să afle, aceasta nu-i putuse spune nimic, cu excepţia faptului că fata se hotărâse să plece.

De ce? vroia el să ştie. Avea dreptul să ştie. De ce? De cinci ani, căutase şi nu găsise niciodată răspunsul. Acum ştia unde este şi va descoperi de ce îl părăsise.

- Domnule Ramsey? Logan? Vă simţiţi bine?

El îşi trecu mâna peste ochi şi-i fu greu să-şi fixeze secretara.

- Ce? scutură el din cap şi-şi limpezi vocea. Ce este, Margaret?

- V-am sunat de mai multe ori la interfon, dar n-aţi răspuns. Sunteţi bine?

Stătea lângă el, trăgându-l de mânecă.

- Da, da, mă simt bine, spuse el iritat. Se îndreptă, aruncă fotografia boţită într-un sertar şi-şi reveni în fire

cu greutate. Ce vrei de la mine?

-Fratele dumneavoastră este la telefon.

Are o seară liberă înainte de a pleca mâine în turneu prin Europa şi vrea să ştie dacă vă puteţi întâlni diseară la cină.

-îi poţi spune acelui nevrednic de frate al meu ... Logan se opri şi oftă din greu. N-are importanţă, o să-i spun chiar eu.

Ea dădu din cap şi-l părăsi, iar el luă telefonul cu o mână transpirată.

-îmi pare rău că te-am făcut să aştepţi, Paul, spuse scurt. Sunt foarte ocupat. Nici nu se pune problema pentru diseară. Am câteva treburi neterminate de clarificat ...

Când Kathryn părăsi grădiniţa de copii într-o seară umedă de sfârşit de ianuarie, avea în gând să se ducă prin centrul comercial să se uite la vitrine. Dar gândul că se apropia data de întâi a lunii următoare şi la toate facturile ce urmau să vină, puse repede capăt acestei idei. Era totuşi destul de deprimant să se uite la lucruri pe care nu le-ar fi putut cumpăra nici dacă ar fi economisit un an întreg. Cu puţin noroc, va reuşi să reziste toată săptămâna cu zece dolari în portofel. Era tot ce o mai separa de sărăcia totală.

Un mic zâmbet îi apăru pe buze. Cel puţin am o slujbă cu zile regulate de plată, gândi ea. Cel puţin sunt capabilă să am singură grijă de mine şi să nu trebuiască să depind de mila cuiva. Este o senzaţie fantastică să fii independent, hotărî ea, şi iuţi pasul în direcţia casei.

în curând se va face primăvară, anotimpul speranţei. Nu va lăsa nimic s-o doboare. Va face o baie lungă în cadă şi-şi va încălzi nişte supă, apoi se va aşeza să citească o carte pe care o împrumutase de la bibliotecă abia ieri. Va fi o seară plăcută, genul care-i plăcea cel mai mult.

Când dădu colţul blocului ei, un sentiment vag de nelinişte îi alunecă de-a lungul spinării. De data aceasta nu-şi imagina. De aproape două săptămâni avusese sentimentul distinct că cineva o urmărea. Si nu numai acasă, ci şi atunci când era pe terenul de joacă al grădiniţei.

Se înfioră, îşi strânse haina mai tare în jur, îşi vârî mâinile în buzunare şi alergă ultimii câţiva iarzi spre intrarea clădirii.

Cu piciorul pe treapta de sus, se întoarse brusc şi se uită peste umăr cu o încruntătură care era presupusă să-i mascheze teama. Indiferent cine eşti, îşi spuse ea, n-o să mă sperii ... Dar înainte de a-şi completa gândul, se trezi uitându-se în jos la faţa implacabilă a lui Logan Ramsey.

- Bună, Kathryn spuse el încet, ca şi cum întâlnirea din afara clădirii era ceva obişnuit.

Ochii ei se măriră, pielea i se făcu de găină şi-i fu greu să răsufle. Era la fel cum şi-l amintea: înalt şi chipeş, trupul musculos acoperit cu un trenci negru, foarte scump. Părul lui negru era mai lung acum, cu un început de încărunţire la tâmple. Faţa îi era mai suplă şi pometii mai proeminenţi, dar adânciturile din colţurile

gurii nu se schimbaseră şi ochii lui albaştri încă o mai fascinau după toţi aceşti ani.

Un junghi brusc îi trecu prin inimă, dar se luptă cu senzaţia aceasta din toată puterea. I se păru o veşnicie până să aibă prezenţa de spirit să coboare cele câteva trepte unde stătea el. Probabil că Logan se aştepta ca ea să alerge, dar n-avea de gând să-i dea această satisfacţie.

- Ei, ei! Ce te aduce prin vecinătate, cumnate? spuse ea încet, mulţumită că nu-i tremura vocea. Nu-mi amintesc să fi umblat prin mahalale înainte.

-Am venit să te găsesc. El era prozaic, liniştit şi ferm.

- Pentru ce, mă rog? întrebă ea pe acelaşi ton.

- Să intrăm. N-aş discuta asta la uşa ta. îşi dădu la o parte părul adus de vânt în ochi şi-i prinse cotul.

- Nu! se smuci ea. Nu este nevoie să mergem înăuntru. Orice ai avea de spus, poate fi spus direct aici. Dar fii scurt, vrei? Am o grămadă de lucruri de făcut.

- Intenţionez să te iau acasă cu mine. Este destul de scurt?

Bărbia începu să-i cadă, dar îşi înfipse dinţii în buza inferioară şi
încercă să nu-şi piardă cumpătul.

-Dacă ai nevoie de cineva să-i facă de mâncare şi să aibă grijă de Carol, angajează o servitoare. Nu mai sunt la dispoziţia ei.

Se întoarse şi începu din nou să urce treptele, dar el o prinse de mâneca hainei şi aproape rupse materialul

uzat.

- Nu Carol are nevoie de tine, ci Jon.

-Jon?

- Fiul meu ... în vocea lui nu era nicio inflexiune şi-i întâlni privirea precaută cu ochi neclintiţi.

O străbătu o durere ca un cuţit. Fiul lui! Fiul lui şi al Carolei!

- Nu, Logan. Am o slujbă bine plătită şi o casă pentru mine. Nu este loc în viaţa mea pentru tine, ori Carol, ori fiul tău. Va trebui să găseşti pe altcineva să facă pe dădaca! O luă la fugă pe scări şi aproape reuşi să-i închidă uşa în nas, dar Logan era prea rapid pentru ea şi o împinse cu uşurinţă, urmând-o în holul de la intrare.

- Nu te vreau aici şi o ştii prea bine!

- Sunt gata să plec oriunde eşti tu.

Un mic zâmbet flutură pe buzele lui, de parcă ar fi ştiut că era doar o chestiune de timp înainte de a reuşi s-o facă să cedeze.

Când Katryn văzu acel zâmbet cunoscător, simţi că ia foc.

- N-aş traversa nici strada cu tine, spuse ea furioasă, coborându-şi vocea când câţiva oameni trecură pe lângă ei, venind acasă de la muncă.

El o strânse de cot, obligând-o să urce şi ignorându-i protestele mute. Când ajunseră în faţa uşii ei, el întinse mâna după cheie.

- Sau preferi să-i spun proprietăresei să mă lase din nou să intru?

- Din nou?

îşi îndreptă privirea spre el.

- Am adus câteva cumpărături mai devreme. Stiu totul despre tine, Kathryn Marshall, spuse el cu o umbră de zâmbet. Doamnei Adams îi place să bârfească, nu? Eşti o femeie extrem de ordonată şi curată, dar eşti cu o lună în urmă la plata chiriei. Eşti prima pe listă să-ţi pierzi slujb a de la grădiniţă, fiindcă lucrurile s-au înrăutăţit şi nu se mai înscriu copii. Foarte rar ieşi seara - şi niciodată cu un bărbat. Nu ai suficienţi bani şi dulapurile îţi sunt goale. Este nevoie să continuu?

Ea se înroşi până la rădăcina părului şi-şi ridică bărbia, sfidătoare.

- Nu te voi întreba cum ai reuşit s-o convingi să te lase în apartamentul meu sau să-ţi spună astfel de lucruri, dar îţi voi cere să pleci. Te rog!

- Regret - nu plec. M-am străduit prea mult să te găsesc ... Logan îi luă poşeta din mână şi-i scoase conţinutul sărăcăcios. Când găsi cheia, puse totul la loc şi i-o întinse, ridicându-şi o sprânceană ... A face pe copilul recalcitrant începe să mă enerveze, Kathryn, şi asta este singurul lucru pe care nu l-ai făcut niciodată înainte. Tu singură nu m-ai enervat niciodată.

Ea stătu în holul luminat sărăcăcios şi-l urmări cum deschide uşa şi dispare înăuntru fără a o aştepta să-l urmeze. Ca şi cum stăpânea locul! gândi ea cu furie. Dar ura nu ducea nicăieri. Trebuia să folosească tactul. Cum se putea descotorosi de el păstrându-şi demnitatea? Vroia să-i arunce cu ceva în cap. De ce venise aici? Doar îl privise şi toate barierele pe care le

ridicase în jurul ei se spulberaseră.

îi trecu prin cap să se întoarcă şi să fugă. Oricum, aici nu erau decât două cămăruţe cu mobila aruncată de doamna Adams. Dar cât de departe va ajunge cu cei zece dolari pe care-i avea?

- Dacă ai de gând să cântăreşti alternativele, eu mă apuc să pregătesc cina, o informă Logan din prag.

Kathryn trecu ţeapănă pe lângă el şi închise uşa trântind-o.

- Vrei să te schimbi în ceva mai confortabil în timp ce pun friptura la grătar? întrebă el întinzându-se după haina ei ca un adevărat gentleman. Dacă îmi amintesc bine, îţi place mai puţin prăjită.

Ea îşi strânse şi mai tare haina în jur, cu o mişcare exagerată, şi întoarse spre el o faţă scandalizată.

- Cum îndrăzneşti să intre aici şi să te comporţi de parcă ar fi casa ta?

- în realitate, chiar o stăpânesc. Casa este a mea. Este unul dintre proiectele în care firmei mele i s-a cerut să investească recent. “Să cureţi mahalalele. Să pui la îndemâna tineretului nostru un mediu sănătos” ... ştii genul de slogane politice ce se realizează în campaniile electorale mereu.

Aruncă o privire rapidă prin jurul camerei aproape goale, apoi o fixă cu privirea:

-Te străduieşti din greu - trebuie să spun.

Totul este impecabil, dar nu este locul tău.

Kathryn ştia că mobila este veche şi nepotrivită, covorul decolorat şi rărit pe alocuri. Camerele erau mici

şi clădirea în sine se află într-o zonă săracă a oraşului, dar era căminul ei şi n-avea de ce să se scuze pentru asta.

- Sunt sigură că nu este pe gustul tău şi nu aştept să aibă farmecul pe care-l are pentru mine. Nu ai loc aici, Logan. Nimic nu-mi reaminteşte de tine.

-Ti-a fost atât de greu să mă uiţi?

Ea strânse din pumni şi stătu să privească la acea faţă frumoasă cu o umbră de zâmbet jucându-i pe buze, urându-l mai mult decât înainte. El ştia!

Indiferent de cât de multe ori încercase să şi-l scoată din minte, nu-l putea uita niciodată. Si chiar acum, cu siguranţa-i arogantă, el ştia că nimic nu se schimbase. Vocea ei se transformă într-o şoaptă supărată:

-Te rog, lasă-mă singură.

El se apropie mai tare de ea.

-M-ai părăsit o dată, Kathryn, dar nu o vei mai face. Am petrecut ani întregi căutându-te şi acum te-am găsit. Eşti a mea!

-Te înşeli.

-M-ai iubit cândva. O ştiam atunci, şi este adevărat încă şi acum. Ti-am cerut să te măriţi cu mine şi ai spus da. îţi aminteşti?

Ea clipi repede pentru a-şi alunga lacrimile care îi înţepau pleoapele.

-Opreşte-te!

Fără să se gândească, Logan întinse mâna să-şi vâre degetele în părul ei frumos. încă era des şi strălucitor, căzându-i pe spate, dar ea se smuci.

îngustimea camerei îi separa în timp ce stăteau încordaţi, uitându-se unul la altul ca un vânător şi prada lui. Aerul era încărcat de electricitate.

Kathryn se lupta cu sine însăşi. După toţi aceşti ani, Logan era aici, reamintindu-i că-i aparţine doar lui. Forţa lui liniştită o atrăgea fără voia ei spre el, dar se luptă cu emoţiile trădătoare pe care le îngropase cu mult timp în urmă.

- Cum m-ai găsit? reuşi ea să întrebe.

- N-a fost uşor. A fost o vânătoare a naibii de gtrea.

- Nu credeai că aş sta în Vancouver, nu-i aşa? M-ai subestimat. E-n regulă, m-ai găsit. Dar totul a fost o pierdere de timp.

El nu spuse nimic, stătea doar acolo, zâmbind uşor.

Deşi i se zburlise părul la ceafă şi în piept i se răspândea frica, ea îşi păstră faţa lipsită de expresie. Simţi cum ochii lui o măsoară din creştet până în tălpi şi se cutremură.

-Am venit să te iau acasă, spuse Logan firesc, dar toţi muşchii i se încordară ca şi cum era pe cale să sară.

-Asta este casa mea, Logan.

Si atunci, el sări. Degetele lui lungi îi prinseră umerii, trăgând-o aproape de el.

- De ce? Am vrut să-ţi dau totul! Tot ce aveam era al tău. Dar tu ai plecat. M-ai părăsit fără niciun cuvânt. De ce?

Tremura în braţele lui, privindu-l cu ochi chinuiţi, dar înainte de a putea spune vreun cuvânt, ceva se rupse înlăuntrul ei şi nu se mai putu stăpâni. Mâinile lui mari îi

prinseră capul, strecurându-se în păr şi forţându-i gura să se ridice spre el.

Stia că ar trebui să-i reziste, dar la prima atingere a buzelor lui exigente, durerea şi deziluzia ultimilor cinci ani dispărură ca şi când n-ar fi existat vreodată. Trupul lui înalt şi solid se lipi de al ei şi răspunsul fu instinctiv, nebun de dorinţă. Gura lui o ardea pe a ei cu aviditate. Degetele îi umblau prin părul frumos în timp ce ea se topise toată în el. Era cald şi vibrant şi fără voie, braţele i se încolăciră în jurul gâtului lui.

Ea nu-i uitase structura trupului, tăria muşchilor, netezimea pielii şi părul negru şi des. Era jumătatea ei, partea vitală care o întregea. Când îl părăsise, în toţi acei ani nu putea nega că inima îi rămăsese cu el.

Apoi, sărutul lui se schimbă, deveni blând, se lungi şi adânci şi auzi un geamăt, dar dacă venea din gâtul lui sau al ei, nu putea fi sigură. Era în braţele lui din nou - Logan Ramsey, bărbatul pe care-l iubea, bărbatul care-i ceruse să se mărite cu el.

Dar în loc de asta, se căsătorise cu sora ei. încă mai avea ziarul împăturit pe undeva, într-o carte. Imaginea fericitului cuplu şi articolul care o însoţea acoperise jumătate din pagina evenimentelor mondene. Cum putea să uite măcar pentru un minut?

Cu o exclamaţie de autodezgust, întregul ei corp se chirci când se smulse din braţele lui şi ajunse în cealaltă parte a camerei, cu picioarele tremurânde. Inima îi bătea în gât şi de-abia mai putea respira, dar reuşi să-şi păstreze vocea calmă.

-Ar fi mai bine să pleci, acum. Nu cred că ar fi prea fericită Carol să ştie unde eşti şi ce faci.

Logan lăsă să-i scape o răsuflare chinuită şi-şi trecu degetele prin păr înainte de a-şi veni în fire. îi aruncă o privire plină de amărăciune.

- N-ai păstrat legătura cu nimeni? Cu niciuna din vechile tale cunoştinţe? Vrei să te cred că nu ştii?

- Să ştiu? întrebă ea, nedumerită.

- Sora ta a murit! Un atac de inimă, spuse el cu răceală, necrezând că ea nu ştie. A fost doar la o săptămână după naşterea lui Jon.

O părăsi toată răsuflarea când îl privi. Nu putea să creadă. Uitându-se la el stând în faţa ei atât de înalt şi nemişcat, reuşi să simtă o nedorită simpatie depăşindu-i şocul.

- N-am ştiut ... Si apoi, rapid, un alt gând îi trecu prin cap ... Mătuşa Miriam trebuie se fie înnebunită! Stii că avea o slăbiciune pentru ea. Carol era toată lumea ei - nu exista nimeni pe care să iubească mai mult. Chiar ar trebui să mă duc la ea. Poate că fiind acolo i-aş putea fi de ajutor. De asta ai venit, nu-i aşa? De ce nu mi-ai spus de la început?

Fără a-i aştepta răspunsul, trecu în dormitor, intenţionând să-şi arunce câteva lucruri într-o sacoşă, dar Logan o opri.

O expresie ciudată îi trecu peste faţă, dar o mască repede.

- îmi pare bine că ţi-a venit mintea la cap şi să fii de acord să mergi cu mine, dar nu-i nevoie să te grăbeşti.

Vom merge după ce mâncăm ceva. N-are sens să călătorim cu stomacul gol.

Ar fi trebuit să fie avertizată de lipsa lui de durere, faţa inexpresivă, întreaga lui atitudine. Dar în capul Katrynei, nu era decât s-o ajute pe mătuşa sa în această perioadă grea. Poate că Logan nu simţea pierderea atât de accentuat ca mătuşa Miriam. Avea afacerea lui cu cherestea care-l ţinea ocupat, dar mătuşa Miriam locuia singură şi întotdeauna îşi centrase întreaga ei lume pe Carol. Trebuie că era devastată.

Mâncarea pe care Kathryn o împărţi cu Logan era preparată la repezeală şi fără gust, dar din punctul ei de vedere putea fi şi rumeguş, că nu-i păsa. El spălă vasele, în timp ce ea se duse să împacheteze. Era de la sine înţeles că o va conduce la mătuşa sa şi ca o proastă, se lăsă pe spate şi se relaxă pe scaunul de piele al maşinii lui sport, când rulară spre suburbiile de nord ale Vancouverului.

Dacă începu să-şi amintească felul în care obişnuia să stea lângă el ca acum, îşi scoase acest gând imediat din minte. Nu făcea niciun bine un astfel de lucru. Acea parte a vieţii ei era terminată. Logan se dovedise a fi un om lipsit de fond. Era tot numai un fin vorbitor şi farmec van, plin de promisiuni deşarte. îl văzuse aşa cum este şi mulţumea Domnului că-i deschisese ochii înainte de a se căsători cu el. Ar fi fost un dezastru. Dar toate barierele care o protejau erau acum iarăşi la locul lor şi acolo vor rămâne.

Capitolul 2

Doar atunci când trecură de curba spre casa mătuşii Miriam, începu Kathryn să suspecteze că ceva era în neregulă. Se încordă şi se uită la umbrele ireale de pe ambele părţi ale drumului. Traficul era rar la această oră a nopţii. Oraşul rămânea în urmă şi rulau în ţinutul sălbatic şi uneori dezolant de pădure, din British Columbia. Se simţea nervoasă şi neliniştită şi-l privi pe Logan cu suspiciune crescândă.

- Unde mă duci? întrebă ea. Ai ratat curba.

El se concentră asupra unei serpentine a drumului, înainte de a-i arunca o privire rece.

- Te duc acasă, exact cum am intenţionat.

- Dar spuneai că mă duci la mătuşa Miriam!

- Nu, n-am spus. Tu ai presupus.

- Dar ... răsuflă ea agitată, are nevoie de cineva să fie cu ea.

- Nu ţi-a păsat de ea vreme de cinci ani. De unde această îngrijorare bruscă?

Kathryn se înroşi.

- Nu este adevărat. Nu este o îngrijorare bruscă.

Stie cât de mult ţin la ea ... am ţinut legătura cu ea în toţi aceşti
ani.

- Dar niciodată n-ai venit s-o vezi.

N-aş fi suportat să-mi reamintesc, vru ea să-i spună. în loc de asta spuse:

- Nu, n-am venit, dar ne-am scris cel puţin o dată pe lună.

Faţa lui Logan era ca granitul cizelat.

- Stiu. Am citit toate scrisorile tale. Ai omis foarte convenabil pentru tine să-ţi pui adresa, aşa că ea nu putea cu niciun chip să ia legătura cu tine, nu-i aşa? A scris, dar n-a avut unde să-ţi trimită scrisorile. Nu ţi-a putut spune niciodată ce vroiai să ştii. Timp de cinci ani a primit scrisori expediate din toată lumea. Trebuia să citească despre cât de bine te descurci - toate locurile minunate pe care le vezi, lucrurile pe care le faci şi oamenii pe care-i cunoşti. Dar n-ai păcălit-o niciodată, nici măcar pentru un minut.

Kathryn îşi întoarse faţa în altă parte şi respiră adânc, încercând să-şi controleze ruşinea care o cuprindea fiindcă fusese descoperită.

-Am o prietenă la o agenţie de turism care s-a angajat să-mi fie trimise scrisorile de peste tot. M-am gândit că este mai bine să procedez aşa ca să n-o îngrijorez.

Logan strânse volanul atât de tare, încât încheieturile degetelor i se albiră.

- Dar era îngrijorată. Când Carol a murit, s-a îmbolnăvit, dar n-avea pe cine să se bazeze. A continuat să spere că o să citeşti despre asta în ziare şi o să vii acasă. Dar tu n-ai venit niciodată ...

Kathryn îşi ridică faţa şi simţi cum o înţeapă pielea de parcă era cuprinsă de o răceală bruscă.

- Faci să pară ... înghiţi în sec şi-şi strânse mâinile în poală înainte de a spune foarte încet: Carol n-a murit de curând, nu?

Este moartă de mult timp. De când, Logan?

El încetini maşina puternică şi se întoarse spre ea.

- Cam de patru ani şi ceva.

- *M-ai tras pe sfoară!* strigă ea. Ai făcut să pară de parcă ar fi murit ieri. Cum ai putut?

- Tu ai tras concluzia. Eu am profitat de ocazie.

Ea spumegă în tăcerea explozivă ce se aşternu între ei.

-Ar fi trebuit să ştiu cât de jos poţi coborî! Ce alte lucruri mi-ai mai pregătit? îl privi ea sarcastic. Presupun că ai fi încântat să mă anunţi că şi mătuşa Miriam a murit? Stiind ce năpârcă eşti, nimic nu m-ar surprinde!

Un spasm de durere trecu peste faţa lui înainte de a trage maşina pe dreapta şi a opri. Bătu cu pumnii în volan înainte de a-şi prinde faţa în mâini.

-Ai dreptate, Kathryn - ţi-ai pierdut şi mătuşa. Dar înainte de a muri, m-a pus să-i promit că o să te găsesc şi o să am grijă de tine.

Ea îngheţă şi inima i se opri. Nu putea scoate un sunet.

-îmi pare rău, mormăi el. N-ar fi trebuit să-ţi spun aşa, dar tu ... oftă el. A fost bolnavă multă vreme. Cancer, au spus. A murit luna trecută.

Totul era nemişcat, Kathryn închise ochii, amintindu-şi femeia care-i dăduse atât de mult.

- N-a fost intenţia mea să te păcălesc, zise el uşor. De cinci ani am avut detectivi privaţi care-ţi urmăreau scrisorile, încercând să te găsească. Nu numai pentru ea ... ci şi pentru mine. Cu câteva săptămâni în urmă,

am reuşit în sfârşit. Te urmăresc de zile întregi şi în seara aceasta am intenţionat să-ţi spun despre ea. Numai că n-am putut găsi cuvintele ... mai ales că n-ai ştiut nici despre Carol. Dar am intenţionat în mod clar să te iau acasă cu mine.

- Fiindcă ai promis mătuşii mele, reuşi ea să rostească gâtuit.

- Pentru că aparţii de acolo. Ti-ai pierdut familia, dar încă mă ai pe mine. întotdeauna mă vei avea, îi luă el mâinile îngheţate şi o privi adânc în ochii albaştri chinuiţi.

Ea clipi şi se cutremură când realitatea cuvintelor lui îi străpunseră şocul. îşi trase mâinile şi rosti cu o voce calmă şi plină de demnitate:

- Mulţumesc, Logan. Poţi considera îndeplinită promisiunea faţă de o femeie muribundă. M-ai găsit. Dar sunt în stare să am singură grijă de mine şi prefer să fiu independentă. Orice obligaţie pe care poate ai simţit-o s-a sfârşit.

- Nu, nu-i aşa, spuse el cercetându-i faţa palidă. Vii acasă cu mine. Mă ai pe mine - şi pe fiul meu. Ne vom căsători ...

- Doar nu vorbeşti serios! îi întâlni ea privirea.

- Acum cinci ani ai promis să te măriţi cu mine. îţi vei ţine promisiunea acum!

- Chiar te aştepţi să merg acasă cu tine? La casa în care a locuit sora mea? Să-mi asum rolul ei ca soţie a ta? Să am grijă de copilul ei ca şi cum aş fi mama lui? se ridică vocea lui Kathryn până aproape de pragul isteriei.

El se întoarse abrubt, ochii lui scăpărând de iritare şi îndreptă maşina înapoi în drum.

- Mi-ai făcut o promisiune, apoi ai dispărut fără să ţi-o ţii. N-am descoperit niciodată de ce, dar o să-mi spui şi vom porni de acolo. Te-am căutat în tot acest timp fără să renunţ, gândindu-mă numai la ce ar fi putut să fie.

încă mă iubeşti, Kathryn - ştiu asta. Se vede din felul în care te mişti, felul în care te uiţi, numai că ţi-e teamă să recunoşti. Eşti a mea. Nu mă vei mai părăsi niciodată!

Conduse restul drumului în tăcere şi doar când trecură printr-o poartă masivă de fier, scânteind în lumina lunii, Logan rupse tăcerea încordată dintre ei.

- Asta a fost casa părinţilor mei, spuse el cu o voce joasă. Carol n-a locuit niciodată aici. Nu ştiu dacă a ştiut vreodată de ea ... Maşina continuă să ruleze de-a lungul unei alei străjuite de copaci şi lumini plasate la pământ, pentru a ghida şoferul spre casă ... L-am adus pe Jon aici ieri, pentru prima oară. Până acum, am considerat această casă mare şi goală unde eu şi fratele meu am crescut, nepotrivită. Acum, putem face împreună un cămin fericit.

Ochii lui se întâlniră cu ai ei într-o provocare tăcută înainte ca ea să-şi elibereze răsuflarea pe care şi-o reţinea inconştient.

- Ar trebui să verifici chestiunea aceasta. Recunosc că am crezut că te-am iubit cândva, tot aşa cum am crezut că mă iubeai şi tu. Dar asta a fost cu mult timp în

urmă. Amândoi ne-am schimbat de atunci şi tu te-ai însurat cu sora mea. Si asta face ca totul să fie diferit acum.

- Sora ta este moartă, spuse Logan cu o voce aspră, neluându-şi ochii de la ea, când maşina se opri în faţa uşii de la intrare. Nu o voi lăsa să intervină între noi - nici acum, nici altă dată. Mai târziu, vom vorbi despre ea. Acesta nu este nici momentul, nici locul potrivit. Ne vom căsători mâine - deja am obţinut licenţa. Se bătu peste buzunar şi un zâmbet îi apăru în colţul gurii. Ăsta este căminul tău acum. I-am spus menajerei că deja ne-am căsătorit, aşa că să nu fii surprinsă când o s-o auzi că-ţi spune doamna Ramsey.

Kathryn rămase cu gura căscată.

- Cum ... nu mă poţi forţa, Logan. Nu mă voi mărita cu tine!

în ochii lui se instală o hotărâre posomorâtă.

- Nu fi sigură de asta. Când vreau ceva, niciodată nu renunţ până nu obţin. Precis îţi aminteşti asta despre mine.

- Nu voi fi una dintre posesiunile tale, spuse ea cu un fior, amintindu-şi cum, când fusese secretara lui, acesta îşi folosea farmecul şi voinţa până când banii îi aduceau rezultatele dorite în afacerea lui cu cherestea. Niciodată nu mă vei avea. Am o minte şi o voinţă proprie.

Râsul lui era plin de o siguranţă arogantă când înconjură maşina şi-i deschise portiera cu o înclinare exagerată.

- Stii că te voi înfrânge până la urmă. Toţi aceşti ani de căutare a ta m-au învăţat să fiu răbdător. Mintea şi voinţa pot fi ale tale, dar orice altceva îmi aparţine. Eşti a mea, Kathryn!

Fiindcă era aşa de târziu, nimeni nu-i întâmpină când intrară în casă. Doar o mică lampă aprinsă, aşezată pe o măsuţă elegantă în hol arăta că erau aşteptaţi. Logan o conduse spre o scară lată, acoperită cu un covor gros, într-un ton pal de verde. Pe pereţii lambrisaţi, portrete în rame aurii le observau înaintarea tăcută. De-a lungul holului, ea era conştientă de măsuţe pe care erau aşezate statuete scumpe din marmură, bronz şi lemn. Si aici erau picturi minunate, de maeştri italieni, dar paşii tăcuţi şi fermi ai lui Logan pe covorul gros, îl purtară pe acesta fără a le acorda nici măcar o privire. Se opri în faţa unei uşi din lemn sculptat şi o aşteptă pe Kathryn să-l ajungă, înainte de a o deschide.

Acest dormitor era în partea din faţă a casei, dominând pajiştea cu aleea ei circulară. Era mare şi aerisit, iar mobila în nuanţe de ivoriu şi auriu făcea să pară încăperea şi mai mare. La un capăt se afla un pat cu patru picioare, stil franţuzesc, acoperit cu o cuvertură delicată de saten crem şi câteva scaune aurite, iar şifonierele sculptate se potriveau cu restul camerei. Pe o masă pentru toaletă străluceau sticluţe de cristal şi ea ştiu că trebuie să fi conţinut parfumuri.

Fără un cuvânt, Logan puse geamantanul ei jos, înainte ca privirea-i să se aţintească asupra profilului ei. Katryn se îndepărtă nervoasă şi luă una dintre sticluţele

de cristal. Nasul i se încreţi de surprindere la parfumul franţuzesc, evident Shalimar, şi îşi aminti cum el îi spusese o dată că prefera mirosul uşor floral al coloniei ei, decât cele exotice, mai grele, pe care le preferau alte femei. Se întrebă a cui fusese camera asta, dar păstră tăcerea.

-Vreu să fii fericită aici, spuse el suficient de încet, dar tonul îi era rece şi autoritar. Baia este prin uşa aceea, arătă el spre dreapta. Fă baie dacă doreşti ... este suficientă apă caldă. Si încearcă să te odihneşti. Mâine va fi o zi ocupată.

Aşteptă un moment, de parcă se aştepta ca ea să comenteze, dar ea încă nu putea vorbi. Apoi salută din cap cu buzele strânse şi plecă.

Un covor splendid îi înăbuşi paşii când se duse la ferestrele mari şi dădu la o parte draperiile ivorii ca să privească verdele impecabil al pajiştii scăldată de lună. O străbătu un fior şi lipindu-şi fruntea de sticla rece, îşi înăbuşi un suspin şi încercă să-şi înlăture o nervozitate bruscă.

Ce făcea aici? Logan o păcălise şi acum credea că o prinsese în capcană. îşi smuci capul. Carol poate s-ar fi simţit acasă într-un decor atât de opulent, dar acesta nu era locul Katrynei. Niciodată nu ar putea fi acasă într-o reşedinţă plină cu mobilă scumpă care trebuie să fi costat o avere. îi aparţine lui Logan Ramsey, bogatul om de afaceri care-i aprecia valoarea.

Existase o vreme când crezuse că lumea lui şi a ei s-ar putea armoniza, dar atunci fusese tânără şi idealistă.

La nouăsprezece ani, crezuse că dragostea va putea învinge orice obstacol al originii lor diferite, dar asta fusese înainte ca el s-o trădeze şi să se căsătorească peste trei luni cu sora ei. Acum, avea ochii larg deschişi. Ea era o persoană obişnuită, fără a fi sofisticată, dar plină de integritate. Ceva în interiorul ei refuza să fie forţată să stea aici fără a avea nimic de zis. Trebuie să-şi menţină demnitatea şi mândria, ceea ce nu era ceva neimportant.

Trecu peste lucrurile pe care le ştia despre Logan. Avea treizeci şi cinci de ani, era frumos, isteţ, inteligent, periculos de fermecător şi foarte bogat. Dar orbirea dragostei era înlăturată acum şi toate aceste calităţi nu însumau tot ceea ce vroia de la cineva cu care să-şi petreacă restul vieţii. într-un fel, va fi o cale să plece şi de data aceasta nu va pleca în toiul nopţii, ca o laşă ...

Era devreme când se trezi în dimineaţa următoare. în ciuda unei nopţi agitate, reuşise să doarmă câteva ore, ştiind că va avea nevoie dacă urma să plece de aici pe propriile-i picioare. O tulbură un sunet uşor şi crezu că aude un câine lătrând în depărtare. Stătea întinsă pe burtă cu capul între braţe când simţi că nu era singură în cameră. Deschise un ochi înainte de a se întoarce şi a se ridica în capul oaselor.

Un băieţel extrem de subţirel, îmbrăcat în tenişi, blugi şi un tricou albastru stătea lângă patul ei, pipăind alene dopul unei sticluţe de cristal aflată pe masa de toaletă. El o studie cu atenţie cu ochi albaştri, mari şi solemni, care erau ca ai lui Logan. Nu zâmbea. Un lung

moment continuă să se uite la ea. Când vorbi, fu uluită de ceea ce spuse.

- Eşti mămica mea? întrebă el foarte serios.

Kathryn îşi ţinu respiraţia şi cum nu răspunse, el continuă:

- Tăticul a spus că se duce s-o găsească pe mămica mea şi s-o aducă înapoi, să stea cu noi. Tu eşti ea?

- Tu eşti ... Jon? veni şoapta gâtuită.

El încuviinţă încet din cap, uitându-se la sticluţa de parfum din mânuţa lui.

- Mă cheamă Jonathan, dar toţi îmi spun Jon. Asta e drăguţă, nu-i aşa? Este a ta?

- Este foarte drăguţă, dar nu ştiu cui aparţine. Tatăl tău nu mi-a spus.

O mişcare uşoară în prag o făcu să se întoarcă şi să-l vadă pe Logan stând în prag. îmbrăcat elegant, dar arătând foarte în largul lui într-un costum gri-petrol cu o cămaşă albă strălucitoare şi o cravată de saten, intră ca şi cum ar fi avut orice drept.

-A fost a bunicii tale, ca şi tot ce se află aici, Jon, spuse el calm, ciufulind părul mătăsos al băiatului, apoi luă sticluţa şi o puse înapoi pe masă. Mama ta preferă parfumurile care ne fac să ne gândim la soarele verii şi la florile sălbatice.

Capul lui Jon se răsuci înapoi spre Kathryn.

- Deci *tu* eşti mama mea! ... într-o clipă, sări în pat şi se năpusti în braţele ei ... Sunt atât de bucuros!

Aproape că o înăbuşi cu îmbrăţişarea lui şi apoi îngenunche pastrându-şi braţele în jurul gâtului ei. Ochii

îi scânteiau şi feţişoara lui mititică era toată numai un zâmbet, cu gura până la urechi.

- Tata mi-a spus că eşti frumoasă dar mi-era teamă că nu vorbeşte serios! Chiar eşti! La fel de frumoasă cum mi-a spus!

Faţa Kathrynei se făcu roşie ca racul. Era atât de fermecător, atât de inocent şi încrezător, gata să accepte orice i-ar fi spus tatăl lui. Dar nu era copilul ei - era al lui Carol. Nu putea fi mama lui. O cuprinse furia, dar fu forţată s-o înăbuşe. Indiferent ce ar fi spus, l-ar răni pe copil.

-Jon, vrei să te duci să-i spui doamnei Gresham că mama ta s-a trezit şi vom coborî la micul dejun în câteva minute? spuse Logan cu un zâmbet încurajator. Vreau să-i spun bună dimineaţa mamei tale şi cobor şi eu.

îşi ridică fiul din pat şi-l urmări cum aleargă spre uşă.

Când rămaseră singuri, Kathryn îi aruncă o privire furioasă.

-Nu joci corect! Cum i-ai putut spune astfel de lucruri? spuse ea înroşindu-se de iritate.

-Totul este corect ... începu el s-o îngâne.

-Noi ştim că nu este vorba despre iubire, îl întrerupse ea, aşa că trebuie să fie război.

Logan îi aruncă o privire arzătoare aşa cum stătea în pat, în cămaşa ei albă de noapte cu florile brodate de ea la decolteul mic şi la manşetele mânecilor lungi. Părul ei lung şi negru era prins la spate cu o panglică

albastră, făcând-o să pară tânără şi vulnerabilă.

- Nu eşti îmbrăcată de război, spuse el încet aşezându-se pe marginea patului lângă ea, ci eşti îmbrăcată pentru ...

-Taci!

Umbra unui surâs satisfăcut îi licări în ochi. Se aplecă mai aproape de ea.

- Oh, inocenta mea dragoste, eşti încă a mea. Mă întrebasem adesea dacă ai fi cu altcineva. Dar văzându-te aici, înroşindu-te furioasă în casta şi alba ta cămaşă de noapte când stau atât de aproape, am răspunsul. Eşti a mea. întotdeauna ai fost a mea. Si acum Jon, fiindcă este fiul meu, are şi el drepturi asupra ta.

-Nu! ţipă ea. Este fiul lui Carol. Nu pot fi mama lui. Carol a fost soţia ta, eu nu-i voi lua locul!

în ochii lui apăru o scânteie de nelinişte.

- Jon ştie despre Carol. Chiar dacă n-are decât cinci ani, este suficient de matur ca să ştie. I-am spus că a murit la o săptămână de la naşterea lui. I-am spus şi despre tine.

Se ridică în picioare şi începu să străbată camera în sus şi în jos, cu mâinile în buzunare. Faţa lui era indescifrabilă când se răsuci spre ea.

- Eşti singura femeie pe care am dorit-o vreodată ca mamă a copiilor mei, Kathryn. Vei fi soţia mea - genul de soţie care Carol n-a fost niciodată.

- Nu-mi vine să cred că spui asta, spuse ea în disperare. Cum poţi spune astfel de lucruri acum când este moartă şi nu se poate apăra? Tot ce ar fi putut să

fie între noi s-a terminat. Nu înţelegi? Ai ales-o pe ea.

- Nu am avut de ales! Era ... acolo, îşi trecu mâinile prin păr. Nu s-a terminat între noi niciodată. M-am chinuit să te găsesc şi nu te voim lăsa să mă părăseşti iarăşi.

- Carol va fi întotdeauna între noi.

Logan se întoarse şi se duse la fereastră, uitându-se la norii de ploaie care se apropiau.

- Carol şi cu mine am împărţit numele de Ramsey şi bogăţia. Nimic altceva n-am avut în comun.

-Aţi avut în comun un fiu.

El nu se întoarse s-o privească o lungă vreme, dar când o făcu în cele din urmă, ochii îi erau lipsiţi de veselie. Ea avu impresia că se luptă cu sine însuşi. începu să spună ceva, apoi se opri. Studie faţa ei, apoi ridică din umeri cu resemnare.

- Nu-i voi permite să intervină între noi, Kathryn. Jon are nevoie de tine. Acum este cel mai important lucru. Aceştia sunt anii care-l formează în viaţă. L-ai văzut. Este atât de solemn şi liniştit. Este mai mare decât vârsta lui şi asta nu-i bine. Nu ştie cum este să ai o mamă care te iubeşte - şi crede-mă, este un lucru îngrozitor ... Faţa lui se strâmbă de parcă îşi amintea ceva neplăcut, dar care trecu repede ...

Tu poţi schimba asta. Te place. A fost ceva instinctiv, nu prefăcut.

- Te foloseşti de fiul tău, Logan! Chiar n-ai niciun fel de scrupule? şuieră ea.

Faţa lui fu inexpresivă o clipă, apoi începu să

zâmbească.

- Situaţiile drastice cer măsuri drastice. Tu iubeşti copiii. Te-am urmărit zile întregi la grădiniţă - am ştiut că este singura cale să ajung la tine. Hai, recunoaşte! Doar nu-l vei dezamăgi pe Jon. în cele din urmă, o să aibă mama pe care întotdeauna i-am dorit-o.

Ochii lui străluceau ca argintul viu când traversă camera şi se întinse să-i dea o buclă după ureche. Era un gest intim care o făcu să se înroşească şi inima să-i bată mai tare. Se strecură din pat pe partea opusă şi-l înfruntă:

- Eu sunt mătuşa lui. Dacă vrei să am grijă de el, foarte bine, o voi face. Dar nu-mi cere să mă pun în locul lui Carol şi să fiu nevasta ta.

- Asta îţi stă în gât, nu? se strâmbă el. Ei bine, şi mie-mi stă în gât. Aş vrea să uit că a existat vreodată, şi din câte am auzit că-ţi făcea când eraţi amândouă mici, îmi închipui că şi tu ai vrea să uiţi. Hai s-o lăsăm în urma noastră. Este moartă. Las-o să rămână în trecut!

Kathryn îşi ridică bărbia şi-şi îndreptă umerii. Exista o demnitate rece în felul în care-l privea.

- Chiar eşti lipsit de inimă? Carol a avut fiul tău. Este ceva ce nu poţi schimba.

- Ba pot ... Logan înconjură repede patul prinzând-o lângă perete, luând-o de umeri şi apropiindu-i faţa de a lui ... Acum eşti mama lui Jon fiindcă aşa spun eu. Si vei fi soţia mea peste câteva ore, fiindcă aşa va spune un om al legii. Se întâmplă să fie un prieten al meu şi am tras câteva sfori să facem totul legal. Tu eşti a mea!

- Nu pot fi soţia ta. Nu-mi poţi cere asta!

Se întâmplaseră prea multe şi ea nu-l putea ierta niciodată.

- Nu-ţi cer, scutură el din cap. Deja s-a stabilit. Te-am întrebat acum cinci ani şi ai spus da. Dar nu trebuie să te îngrijorezi că te voi forţa. Niciodată n-am luat o femeie cu forţa şi n-am intenţia să încep cu tine. Ti-am spus, un lucru pe care l-am învăţat căutându-te este răbdarea. Vei veni la mine de bunăvoie, la momentul potrivit. Este singura cale care poate fi. Stiu că încă mă iubeşti, chiar dacă nu recunoşti nici faţă de tine, şi sunt mulţumit să aştept până când o s-o faci ... îi dădu drumul şi se îndreptă spre uşă ... îmbracă ceva frumos astăzi, adăugă el. Aceasta este o zi pe care toate miresele doresc să şi-o reamintească, nu?

Era o zi pe care Kathryn mai curând ar uita-o. Era manipulată şi totul se revolta în ea. Trebuia să existe o cale de a ieşi din această belea. Poate că Logan credea că are totul sub control, dar îi va arăta că se înşală!

O jumătte de oră mai târziu, Jon stătea aşteptând-o la capătul scării şi o conduse spre camera unde se servea micul dejun, unde o prezentă cu mândrie doamnei Gresham, menajera lor.

- Iat-o, spuse el zâmbind. Mămica mea!

Emma Gresham, o femeie rotunjoară cu bucle cărunte, întinse mâna şi-i zâmbi lui Kathryn.

- îmi pare atât de bine că sunteţi aici, doamnă Ramsey. Jon este ca un cintezoi de azi-dimineaţă. Sunt absolut uluită de schimbarea lui! Kathryn se încruntă

uşor, strângându-i mâna înainte de a se uita la Jon. El îi zâmbi şi se lipi de ea, strecurându-şi mâna mititică într-a ei.

Ochii doamnei Gresham scânteiară.

- înţelegi ce vreau să spun? înainte era aşa de solemn şi de liniştit. Niciodată nu scotea mai mult de două vorbe. Si nu lăsa pe nimeni să-l atingă. Acum, uitaţi-vă la el! Vă ţine de mână şi nu a încetat să zâmbească în ultima jumătate de oră ... Ciufuli părul lui Jon şi-l bătu peste umerii slăbuţi, apoi se îndreptă spre bucătărie, adresându-i Kathrynei încă un zâmbet de bun venit ... Si este prima oară când nu se dă înapoi când îl ciufulesc. Micul dejun este aproape gata. Presupun că Jon va avea şi poftă de mâncare, pe lângă alte schimbări. Făceţi-vă comodă, doamnă Ramsey. Mă întorc într-un minut.

Kathryn se aşeză la masa rotundă masivă şi Jon îşi trase scaunul foarte aproape de ea. Ea îi dărui un zâmbet nesigur, iritată de senzaţia că, într-un fel, tocmai pierduse o altă bătălie. Logan nu mai era singur. Acum existau doi după care i rupea inima şi asta nu era cinstit! Brusc, se întoarse şi ochii îi hoinăriră nervoşi prin cameră.

Era lungă, largă şi strălucitoare, chiar cu norii grei care se vedeau prin ferestre. Cineva plasase un mic vas cu flori în mijlocul mesei şi culoarea delicată a petalelor lor contrasta cu albul-ivoriu al feţei de masă de damasc şi a cristalelor şi argintăriei de acolo. Pereţii erau lambrisaţi cu stejar, iar draperiile aurii ale ferestrelor se

asortau cu covorul oriental de pe podea. Ar fi putut fi o cameră veselă, dar mobila grea o făcea să pară apăsătoare. Masa era prea mare, scaunele prea grele. Era ca şi cum cine a decorat camera ar fi vrut să demonstreze că banii nu contau. Doar florile nu-şi găseau locul aici. Si apoi, realiză că erau făcute din mătase, iar Jon o privea poznaş.

- Le-am adus din cealaltă cameră, pentru că sunt drăguţe şi sunt ca cele de pe cămaşa ta de noapte.

Kathryn simţi un nod în gât.

- Mulţumesc, Jon. A fost frumos din partea ta. Vocea îi tremura şi începu să clipească repede. Este o casă mare, aşa-i? se grăbi ea să schimbe subiectul. Ăa ... cum reuşeşti să te descurci în ea?

- Este îngrozitor de mare, nu?

Ea râse, neajutorată.

- Mi-e teamă că m-aş pierde fără o hartă!

Feţişoara lui deveni dintr-o dată serioasă.

- Dacă te pierzi, eu te voi găsi ... Si apoi, după o tăcere încordată: tăticul mi-a spus că i-au trebuit cinci ani să te găsească. N-o să mai pleci niciodată, aşa-i?

Ea îşi ţinu respiraţia şi-şi ridică bărbia. Fiori de gheaţă îi alunecară de-a lungul spinării când îl zări pe Logan stând în pragul uşii şi observând-o, la fel de atent la răspunsul ei ca şi Jon. Ochii ei se întâlniră cu ai lui pentru o clipă plină de iritare. Naiba să-l ia! Cum îşi punea fiul într-o astfel de situaţie?

- Tăticul tău ţi-a spus asta? spuse ea, încă uitându-se la Logan.

Jon dădu din cap şi-şi păstră ochii solemni asupra feţei ei,
care-şi pierdea rapid culoarea.

-A spus că sora ta a murit, dar el o să te găsească pe tine şi o să te aducă înapoi să mă vezi. A spus ... a spus ... înghiţi în sec şi se ridică în picioare, tremurând din tot corpul.

Neputincioasă, Kathryn îşi puse braţele în jurul lui, ţinându-l strâns lângă ea, până când trupul lui micuţ începu să se relaxeze.

El îi mormăi pe umăr:

-A spus că tu eşti cea care ar fi trebuit să fii mama mea şi când o să te întorci şi o să vorbeşti cu mine, n-o să mă mai părăseşti. Nu-i aşa?

Se lăsă o tăcere grea când ea continuă să-l ţină îmbrăţişat, apoi se uită în ochii lui şi simţi un fior pătrunzând-o. Fiind fiul lui Carol, avea sânge de-al ei în vine. Era tot ce putea fi mai apropiat, în afară de un fiu al ei.

- Nu, Jon, şopti ea în cele din urmă. Nu, nu te voi părăsi.

Tatăl tău a avut dreptate.

Odată ce te-am văzut şi am vorbit cu tine, cum aş putea să te părăsesc?

Nu voia să se uite la Logan. Ştia că faţa lui ar fi plină de triumf. Dar nu voia să recunoască înfrângerea. Poate că el câştigase această bătălie, dar războiul abia începea.

Capitolul 3

La ora unu în acea după-amiază, furtuna care amenințase toată dimineața se dezlănțui. Mergeau cu mașina prin vânt și o ploaie ca o cortină întunecoasă străbătută din când în când de luminile fulgerelor. Ploaia cădea nemiloasă peste umerii lor în timp ce alergau pe treptele judecătoriei. Logan încercă s-o protejeze pe Kathryn să nu se ude, dar umbrela nu era de niciun folos în vânt și odată în interiorul clădirii, se întoarse să se uite la ea și văzu că este udă complet.

- Nu-i un început prea grozav pentru noi, nu? spuse el plin de regret, înainte de a-i lua haina și a i-o scutura pe podea.

Kathryn stătu nemișcată și tăcută, neîndrăznind să spună ceva. Părul ei negru și lung era plin de picături de ploaie, strălucitoare. Rochia pe care o purta, cea mai bună pe care o avea, era din lână bleu ca un cer de vară și-i accentua paloarea pielii. Logan își scoase propria haină strângându-și supărat buzele și, împreună, intrară să-l caute pe judecătorul care urma să oficieze ceremonia.

Kathryn observă că nimeni nu era pe coridorul slab luminat când trecură pe acolo și fu bucuroasă pentru asta. Nu vroia să i se facă urări și să primească felicitări. Aceasta era o farsă de căsătorie doar pentru binele fiului lui și nu suporta gândul de a pretinde că este o mireasă fericită.

Judecătorul Hammond era un om mare, chel și amabil, care-i întâmpină cu un zâmbet larg.

-Intraţi, intraţi, spuse el. Vă aşteptam ... Luă mâna lui Logan cu prietenie, apoi se întoarse spre Kathryn cu o privire pătrunzătoare... Si Kathryn Marshall. Ei bine, Logan mi-a spus multe lucruri despre tine.

Ea îi întoarse privirea cu fermitate, dar nu-i zâmbi la rândul ei.

O încruntare vagă traversă faţa lui când le făcu semn să se aşeze în două fotolii de piele din faţa biroului său.

-Acum, îşi limpezi el zgomotos vocea, trebuie să-ţi pun câteva întrebări, domnişoară Marshall ... Ca să ... să mă asigur că această căsătorie este legală. înţelegi?

Ea încuviinţă slab din cap, întrebându-se ce ar face dacă ar şti motivul real al acestei căsătorii. Ar fi şocat? Poate nu, hotărî ea. La vârsta şi poziţia lui, probabil nu l-ar mai surprinde nimic.

-De bunăvoie iei parte la această căsătorie? întrebă el încet.

Ea continuă să-l privească fără să ezite, iar vocea îi era clară şi calmă.

-Da, de bunăvoie.

-N-ai fost forţată în vreun fel?

Kathryn simţi mai mult decât îl văzu pe Logan înţepenind lângă ea. Mâinile lui stăteau pe braţele fotoliului, dar îi simţea trupul rigid vibrând. Se întoarse şi întâlni ochii lui implacabili, dar nu citi nicio expresie în ei. Si apoi crezu că vede un regret trecător şi tresări.

-Nu, domnule, spuse ea după un lung minut, încă uitându-se la Logan. N-am fost forţată. Vreau să mă

mărit cu Logan.

Judecătorul se aplecă în faţă, cu mâinile împreunate peste maldărul de hârtii care îi acopereau biroul, fixând-o pe sub sprâncenele albe şi stufoase:

-îl iubeşti pe acest bărbat? şopti el.

Un roşu-aprins i se urcă de la gât spre rădăcina părului şi-şi coborî privirea în poală, unde îşi răsuci mâinile, neajutorată.

- Iartă-mă draga mea, spuse el cu un zâmbet satisfăcut. Sunt doar un prost bătrân. Dragostea nu este ceva imperativ într-o căsătorie, deşi este de ajutor. Cunosc familia Ramsey de ani de zile şi Logan îmi este ca un fiu. Vreau să fie fericit, asta-i tot. Nu trebuie să-mi răspunzi la întrebare.

El se ridică apoi şi le ceru să stea împreună pentru a-şi putea face legămintele.

Ceremonia fu scurtă şi Kathryn se mişcă la fel ca un automat, vorbind într-o şoaptă răguşită când mâna lui Logan pe mijlocul ei o îndemnă să spună cuvintele adecvate. Vocea lui era gravă, clară şi fermă, mâna sigură, când îi puse în deget inelul de cununie. Ea aproape scăpă cercul de aur care era al lui. Mâinile îi tremurau atât de tare încât, în cele din urmă, el îşi puse singur inelul. Nu mai urmă sărutul obişnuit, deşi judecătorul se aştepta la unul şi ea nu-şi putu ascunde uşurarea când Logan se îndepărtă.

Doar după ce îşi semnă numele într-un document, îi remarcă şi pe ceilalţi din încăpere. Erau doi bărbaţi nesemnificativi care, după ce îşi trecură numele sub al

ei şi al lui Logan înainte de a se înclina adânc, plecară la fel de tăcut precum veniseră.

Martori, gândi ea. Totul legal şi corect. El nu uitase nimic. Si, dintr-o dată, o cuprinse furia. Căsătoria lui cu sora ei, Carol, nu fusese făcută pe furiş. Ceremonia lor fusese ţinută într-o biserică. Carol purtase o frumoasă rochie albă de dantelă şi avusese orhidee în braţe. Sute de oameni îi întâmpinaseră când păşiseră în soarele strălucitor, explodaseră bliţuri şi se aruncase cu orez, iar fotografiile lor apăruseră în toate ziarele din ţară.

Dar ea era aici într-un oficiu decrepit care mirosea a dezinfectant, înaintea unui judecător care era vechi prieten al familiei Ramsey, cu doi martori necunoscuţi, care probabil erau plătiţi bine să-şi ţină gurile. Ce diferenţă! Dar mai apoi, întreaga ei viaţă cu Logan va fi în întregime diferită faţă de cea pe care o împărţise cu Carol. Pentru un lucru, nu vor mai exista niciodată copii pentru el. înghiţi în sec şi reuşi să forţeze un mic zâmbet pe faţa-i lipsită de culoare.

Judecătorul Hammond se întoarse la masa lui şi turnă un lichid gălbui în trei pahare:

- Să aveţi o căsătorie lungă şi fericită, spuse el tare, ridicându-şi paharul către ei. Si poate că în curând să fiu chemat să fiu naşul primului vostru copil.

îl bătu pe Logan pe spate şi-i zâmbi plin de bunăvoinţă lui Kathryn, care se făcuse roşie ca focul.

Nu se întoarseră acasă când îl părăsiră pe judecător. Logan o duse într-un mic restaurant elegant unde era evident că era cunoscut. Chelnerul-şef îi întâmpină cu

un zâmbet larg şi-i conduse la o masă pregătită pentru două persoane, lângă o fereastră acoperită cu draperii aurii.

Când Logan îi ceru să le deschidă, omul păru surprins, dar făcu ceea ce i se ceruse.

- Este o zi teribilă să fii afară, domnule Ramsey, murmură acesta uitându-se la scena furtunii ce li se oferea prin geam.

- Pentru mine este cea mai minunată zi! îi zâmbi Logan chelnerului.

Pe faţa acestuia apăru o expresie de surprindere sinceră.

- Sunteţi singurul care a spus asta în toată această zi! râse el şi-i dădu lista de vinuri.

- Ce vrei, scumpa mea? întrebă Logan înainte de a se întoarce chelnerul. Şampanie şi caviar, ca să sărbătorim?

Din faţa ei dispăru orice urmă de culoare şi-l privi în silă.

- Nici să n-aud!

- De ce nu? Ultima dată când am băut şampanie împreună a fost în ziua în care ai promis să te măriţi cu mine. Ti-aminteşti? Cinci ani, Kathryn. I-am putea sărbători astăzi. Acum, eşti soţia mea, nu logodnica. A trecut multă vreme.

- Te rog, nu vorbi despre asta, şopti ea.

- De ce? Nu vrei să ţi se reamintească acea zi? Stăteai în faţa mea într-un elegant restaurant franţuzesc, zâmbind, radiind de fericire. Ochii tăi erau

ca nişte stele scânteind albastre. Mi-ai spus că n-ai gustat şampanie sau caviar înainte. Era o zi a premierelor pentru tine.

Kathryn închise strâns ochii. Fusese o zi a premierelor, bine. Logan stătea în faţa ei acum, arătând atât de chipeş în costumul lui, dar o imagine mai puternică îi apăru în memorie. încercase s-o şteargă de atâtea ori din minte, dar era întotdeauna acolo şi întotdeauna apărea inevitabil atunci când se aştepta mai puţin.

îi vedea trupul musculos, plin de putere strălucind în lumina lunii, sub pinii de lângă casa mătuşii Miriam. Pielea lui goală avea o transparenţă argintie, ireală.

Si apoi o văzu pe Carol, tot goală, cu faţa aproape de a lui, încleştaţi într-o îmbrăţişare pasională, consumaţi de focul a ceea ce făceau, orbi la oricine şi orice, în afara plăcerii senzuale păgâne ce şi-o ofereau unul altuia.

Oare Logan fusese cel care-i spusese doar cu câteva ore înainte: “Kathryn fii soţia mea. Lasă-mă să te iubesc cum ştiu că meriţi!”

O ură neagră şi amară i se urcă în piept, dar se înfioră şi încercă să-şi vină în fire, concentrându-se asupra fulgerelor care străbăteau cerul.

- N-am uitat acea zi, şopti ea. Si ai dreptate, a fost o zi a premierelor pentru mine.

Până atunci nu mai experimentase niciodată trădarea.

Chelnerul veni şi plecă şi ea nu realizase că acesta

luase comanda lui Logan până când nu i se aşează o farfurioară în faţă. Se uită la moviliţa neagră şi aproape se înecă.

- Tu eşti cel care a uitat, Logan. Nu-mi plac astea. Prea sărate, îţi aminteşti? ... Apoi se calmă şi-şi înăbuşi impulsul de a-i azvârli caviarul în faţă ... Ar trebui să fii mai atent, să nu mă confunzi cu Carol.

El râse scurt.

- Nu te îngrijora, nu voi face niciodată asta. Pentru un lucru, Carol a fost cam ca maică-mea. Avea gusturi costisitoare şi ea. N-avea importanţă ce era, atâta timp cât costa o grămadă de bani şi oricine îşi dădea seama cât plătise. Dar nu tu, dragostea mea, niciodată tu.

- Banii tăi nu înseamnă nimic pentru mine, şopti Kathryn cu vehemenţă.

- Stiu asta. Niciodată n-am ştiut care este preţul tău. Eşti unica femeie pe care n-aş putea-o cumpăra şi totuşi ai fi putut avea totul. Vroiam să-ţi dau tot ce aveam, dar ai plecat de lângă mine. De ce, Kathryn? Spune-mi, acum. De cinci ani vreau să ştiu. De ce m-ai părăsit?

Sunetele slabe din încăpere deveniră zgomotoase în tăcerea dintre ei, murmurul vocilor, clinchetul argintăriei. Undeva în apropiere se auzi clinchet de gheaţă într-un bol în timp ce un chelner trece cu paşi înăbuşiţi pe lângă ei. Si peste toate acestea, stropii de ploaie bătând în ferestre şi tunete bubuind la distanţă.

Ea îi întoarse privirea intensă fără să clipească, iar vocea îi era calmă şi rece:

- Am văzut în cele din urmă că nu erai cu nimic

diferit faţă de oricare alt bărbat. Toate iluziile muriseră. Fusesem o proastă să-ţi ofer cu toată inima dragostea mea.

Logan o privi uimit, apoi gura i se strâmbă în timp ce pe faţă îi apărură emoţii contradictorii.

-M-ai părăsit fiindcă nu m-am ridicat la înălţimea unui ideal pe care-l aveai în minte? nu-i veni lui să creadă. Niciodată n-am pretins altceva decât că sunt un om obişnuit. Cine ţi-a deschis ochii, iubita mea?

-Tu ai făcut-o, spuse ea cu amărăciune. Tu ... şi Carol. Acum, spune-mi ceva. De ce te-ai căsătorit cu ea? Si atât de repede după plecarea mea?

Un roşu-intens coloră faţa lui, dar expresia îi rămase dură.

-Avea nevoie de numele meu.

Kathryn rămase dintr-o dată nemişcată, faţa i se albi şi îşi încleştă mâna de masă. Camera se învârti cu ea. Ar fi trebuit să fie recunoscătoare că nu negase, dar francheţea lui o năucise.

-Era însărcinată, spuse ea cu o voce impasibilă, şi a trebuit să te căsătoreşti cu ea.

-Ti-a *spus* ea?

-Nu. Dar ar fi trebuit să ştiu, nu?

Carol era genul de fată de care erai prins mai devreme sau mai târziu. Scoase un mic hohot de râs. *Dar de ce a trebuit sa fii tu?* îi veni ei să strige. *Stiai cât de mult te iubeam.* închise ochii cu durere şi văzu din nou imaginea care o urmărea, trupurile lor încleştate în lumina argintie a lunii ...

- M-ai dezamăgit, spuse Logan cu un soi de mânie curioasă pe faţă. Stiam că erai o romantică, plină de visuri copilăreşti, dar nu am gândit niciodată că erai o proastă. Ti-ai stabilit un ideal imposibil în minte şi apoi m-ai părăsit fiindcă eu nu-l puteam atinge. Nu ştii nimic despre bărbaţi? Niciunul dintre noi nu este perfect ... Vocea lui deveni răguşită şi strânse din pumni ... Atâta timp pierdut ... Dacă te consolează cu ceva, să ştii că n-ai fost singura deziluzionată. Credeam că avem ceva special. Credeam că dragostea noastră era astfel încât puteam spune totul. în loc de asta, tu ai ales calea uşoară şi ai fugit.

Kathryn îl privi, fierbând de furie. Cum îndrăznea să întoarcă lucrurile şi să le facă să pară de parcă ar fi fost vina ei? Nu ştia prea multe despre bărbaţi, dar el nu trebuia să ia ceea ce îi oferea Carol, nu? Putea să reziste acelui impuls special, nu-i aşa?

- N-a fost calea uşoară, Logan, fu tot ce reuşi să spună.

- Ei bine, acum avem amândoi ochii larg deschişi şi poate că este pentru binele nostru. Vom lăsa pur şi simplu trecutul în urmă şi vom continua de aici. Vreau să-ţi amintesc un lucru, totuşi. Ai devenit astăzi soţia mea, dar mai important, ai devenit mama lui Jon. încearcă să-ţi aminteşti asta, vrei? ... Apoi se uită la ceasul de la mână... Când o să plecăm de aici, o să trecem pe la biroul meu. Dennis McIntyre a întocmit câteva hârtii să le semnezi - pentru a te numi tutorele lui Jon dacă mi s-ar întâmpla mie ceva.

îl urmări cum îşi goleşte paharul de şampanie şi-i simţi completa îndepărtare de ea. Continua să stea acolo uitându-se la ea, dar ştia că tot ce vede era doar faţa solemnă a băieţelului. El era cel mai important. între ei nu rămăsese nimic altceva.

Ploaia continua să cadă asupra lor cu putere, când intrară în clădirea unde se afla biroul lui şi Kathryn renunţă să se mai şteargă. Părul îi era lipit de faţă, iar haina îi era leoarcă. Când mergea scotea un sunet distinct de lipăit.

în lift, Logan, care o domina cu înălţimea, nu părea deloc afectat de dezlănţirea naturii. Haina lui şi pantofii nu se udaseră. Doar părul îi strălucea de picături strălucitoare. înalt, mândru şi tăcut, nu permitea nimănui, nici măcar vremii să-l atingă.

Totul era nemişcat când intrară pe coridor. Aici, nu putea fi auzită ploaia. Când deschise uşa de la biroul lui, o femeie zveltă, blondă, aşezată în spatele mesei de lucru, îl salută cu un zâmbet.

- Logan ... domnule Ramsey ... mi-ai lipsit!

- Bună, Margaret, spuse el salutând-o absent. Faci să pară de parcă aş fi fost plecat de multă vreme.

- N-ai fost aici de aproape o săptămână ... ceea ce înseamnă mult pentru dumneata, râse ea calm şi stăpână pe sine înainte de a-şi întoarce atenţia asupra Katrynei. Sunteţi împreună?

El luă un vraf de scrisori de pe masă, uitându-se în grabă peste ele şi înainte să poată zice ceva Kathryn, spuse:

- Dennis McIntyre trebuie să se întâlnească la ora trei cu noi. Când vine, invită-l înăuntru, da? ... începu să meargă către biroul lui şi spune foarte liniştit: Si da, Kathryn şi cu mine suntem împreună, Margaret. Poţi fi prima care să ne feliciţi. Ne-am căsătorit astăzi.

Margaret înţepeni, faţa i se albi şi-i privi năucă. Apoi, îşi reveni brusc şi-i zâmbi lui Logan, un zâmbet care n-o păcăli pe Kathryn nici măcar pentru o clipă.

- Felicitări! Sper ... sper să fiţi foarte fericiţi!

Logan încuviinţă din cap şi dispăru în biroul lui, dar Kathryn rămase acolo, privind-o cu compasiune. Era clar că Margaret era îndrăgostită de el. Probabil că sperase că o va remarca ceva mai mult decât ca pe fata atât de eficientă în serviciul lui. Si ea fusese în poziţia ei şi când Logan începuse să-i dea atenţie, înflorise ca un trandafir care tânjise după soare.

- îmi pare rău că ţi-a spus aşa, rosti ea încet.

Margaret se întoarse repede spre un dulap şi se chinui cu un sertar înainte să-l deschidă.

Kathryn văzu cum îi cad umerii şi stăpânirea de sine o părăseşte.

- Crede-mă, dacă aş fi ştiut ...

- Opreşte-te, doamnă Ramsey, şopti ea cu venin. Nu vreau mila dumitale. N-am nevoie de ea.

Kathryn făcu involuntar un pas înapoi şi se înfioră de răutatea din ochii căprui ai lui Margaret.

- Nu este doar un Ramsey pe pământ. Trebuie să-mi schimb tactica şi să mă concentrez asupra lui Paul. De acum, divorţul lui trebuie să fie pe sfârşite.

Kathryn îşi duse uimită mâna la faţă.

- Paul?

- Fratele lui Logan - cealaltă jumătate a lui. Paul Ramsey, pianistul care dă concerte, şuieră Margaret. Aproape la fel de frumos şi de bogat. Nici pe jumătate atât de bărbat ca Logan, dar banii lui ar trebui să compenseze asta.

Ea dădu din umerii ei slăbuţi şi întorcându-se, îşi netezi taiorul bej, din nou stăpână pe ea.

Kathryn stătea şi se uita cu gura căscată la ea.

Putea chiar atât de uşor să treacă de la un frate la altul? Sau vorbea în ea mândria rănită? Nu-l întâlnise niciodată pe Paul, dar îşi amintea vocea lui la telefon, când lucra aici. Era ca o catifea. Inima ei romantică zvâcnea când se gândea la el dând concerte în toate oraşele europene, în faţa regilor şi reginelor şi a marilor oameni de stat. Sperase ca într-o zi să-l cunoască pe acest faimos om, dar nu reuşise niciodată. Acum, era cumnatul ei.

- Kathryn! comanda lui Logan îi pătrunse gândurile şi-i aduse culoare în obraji. Vino încoace! Sunt sigur că Margaret are mai multe de făcut decât să stea de vorbă cu tine.

Ochii lui Margaret se îngustară, dar Kathryn era prea tulburată să observe. Se strădui să-şi vină în fire şi-l urmă în tăcere.

Logan îşi scosese haina şi-şi suflecase mânecile de la cămaşă, iar acum privea încruntat pe fereastră.

- Scoate-ţi haina, îi spuse el rece, înainte de a face

pneumonie.

Ea nu-i răspunse, dar făcu ce i se ceruse, apoi se aşeză cuminte
într-unul din fotoliile din faţa biroului.

Trecură minute lungi până când el se întoarse s-o privească şi când o făcu, ochii îi erau plini de răceală. Rochia ei era udă la umeri şi la corsaj acolo unde ajunsese ploaia, iar părul îi atârna în şuviţe ude pe spate. îşi putea închipui ce imagine prezenta, mai ales dacă era comparată cu secretara lui cu costumul ei bej impecabil şi părul blond şi strălucitor. Faţa lui fu mohorâtă pentru un moment, apoi, fără un cuvânt, se duse spre oficiul lui Margaret şi dispăru.

îi scăpă un oftat şi brusc, totul începu să se învârtă în jurul ei. închise ochii o clipă pentru a nu mai vedea prin fereastră potopul de afară. în fond, ce făcea aici? Măcar de i s-ar ridica greutatea de pe inimă. Măcar de ar putea şterge ultimii cinci ani şi s-o ia din nou de la început. Măcar de nu i-ar fi văzut pe Logan şi pe Carol. Măcar... măcar ...

-Kate? Kate?

Cineva o scutura şi apoi simţi un braţ în spatele umerilor şi un pahar rece lângă buze.

-Te simţi bine, Kate?

Vocea nu-i era familiară. Si cine o striga Kate? Nimeni nu-i mai spunea aşa de mult. Apa rece îi trecu printre buze şi i se scurse pe bărbie. Clipi, confuză.

Un bărbat înalt, subţire şi şaten, purtând ochelari, o privea insistent. Mustaţa lui deasă se mişca aşa de tare,

încât îi veni să râdă.

-Te simţi bine, Kate? întrebă el.

Descoperi că era strâns ţinută de Logan la piept. Braţul lui îi înconjura umerii, în timp ce-i întindea un pahar cu apă.

-Bea asta, spuse el blând.

Era aşa de bine să fie aici şi nu voia să se mişte, dar avocatul lui Logan, Dennis Mc.Intyre, stătea în faţa ei, foarte speriat.

- Dennis! şopti ea. Arăţi aşa de diferit cu această mustaţă îngrozitoare.

El se dădu înapoi, apoi scoase un hohot de râs uşurat.

-Aceeaşi veche Kate! Ne-ai făcut să tragem o spaimă ...

îl simţi pe Logan înţepenind, înainte de a se îndrepta şi a o aşeza pe un fotoliu, ca apoi să se întoarcă la masa lui.

- Ce s-a întâmplat? întrebă ea cu un fior, lipsindu-i căldura trupului lui.

-Ai leşinat, spuse Logan supărat.

-Oh ... Se simţea foarte mică.

-Nu-l lăsa să te necăjească. După cum îl cunosc pe Logan, te-a grăbit dintr-un loc într- altul fără a-ţi lăsa timp să-ţi tragi răsuflarea, îi zâmbi Dennis.

Nu-i de mirare că ai leşinat - să te măriţi cu el într-o zi ca aceasta! Dacă ...

Logan îl întrerupse.

-Dă-i te rog hârtiile pe care trebuie să le semneze.

-Ai grijă, poate că mă poţi bate pe terenul de tenis, dar aici eu sunt şeful, bătu Dennis cu degetul în documentele aflate în faţa lui. Nu le va semna până nu va fi în posesia integrală a facultăţilor mintale. Altfel nu vor fi legale.

- încetează să vorbeşti ca un avocat, oftă Logan iritat. Vreau să terminăm cât mai repede, ca s-o pot duce acasă. în acest moment, nu este cea mai robustă persoană. Ar fi trebuit să vezi cu ochii tăi acest lucru, nu să-i faci ochi dulci soţiei mele.

- Nu-i fac ochi dulci! Kate era prietenă cu mine cu mult înainte de a te întâlni pe tine.

- Vorbiţi amândoi de parcă n-aş fi aici, interveni Katryn, încercând să oprească cearta dintre ei.

- Nici n-ai fost câteva minute bune, se încruntă iritat Logan.

- Dar acum sunt aici, se înroşi ea. Ce vreţi să semnez?

- Nu te-aş sfătui să semnezi nimic înainte de a citi, o sfătui Dennis.

Logan se încruntă la el.

- Stie că n-aş pune-o să semneze ceva dacă n-ar fi în interesul ei.

- Faci din ea o femeie bogată, independentă, ca mamă a lui Jon. Trebuie să fie conştientă de asta.

Dintr-o dată, sângele îi dispăru din faţă şi ea îl privi pe Logan cu ochi chinuiţi.

- Ce spune? întrebă ea.

Logan îşi trecu o mână prin păr şi se frecă la ceafă

înainte de a se ridica de pe scaun şi a se duce la fereastră ca să privească ploaia.

- Doar semnează hârtiile, spuse el, buzele subţiindu-i-se.

- Nu! Stii că nu vreau banii tăi!

- Acum, eşti soţia mea. Banii sunt ai tăi chiar dacă semnezi sau
nu.

- Nu sunt de vânzare!

îi aruncă vorbele înainte de a-l impinge pe Dennis pentru a trece şi a face accidental să se împrăştie hârtiile lui pe podea. Nu se întoarse, ci fugi afară din birou.

Logan vru să se ducă după ea, dar Dennis îl opri.

- Las-o să plece. Dă-i câteva minute să se adune. O s-o trimitem pe Margaret după ea la toaletă, când va avea timp să-şi dea seama ce încerci să faci cu adevărat.

Mulţumesc, gură mare, spuse Logan cu asprime, urmărindu-şi avocatul care îngenunghease pentru a strânge hârtiile. Dacă ţi-ai fi ţinut gura, ar fi semnat şi am fi în drum spre casă. Acum, va trebui să încerc s-o fac să înţeleagă, dar nu cred că o va face. Doamne! I-ai văzut faţa? Mă urăşte de-a dreptul!

- Nu crezi că are dreptate? Dennis se ridică şi îndreptă hârtiile într-un vraf ordonat. Ai făcut-o soţia ta - oricine ar crede că vei încerca s-o înţelegi. Dar nu, puternicul Logan Ramsey trebuie să facă boacăne şi să folosească forţa, gândindu-se numai la el, ordonându-i

să semneze acestea fără să-i explice despre ce este vorba. Kate este o persoană care răspunde la tact şi blândeţe.

- De unde ştii atât de multe despre nevastă-mea?

-Mă întâlneam cu ea când avea nouăsprezece ani - chiar înainte de a începe să lucreze la tine. Acesta este marele reget al vieţii mele. N-ar fi trebuit niciodată s-o las să se îndepărteze de mine.

- Si de ce ai făcut-o? Sau a încetat ea să te mai vadă?

Dennis zâmbi acru.

- într-o seară, am trecut pe la ea, fără a-i telefona în prealabil. A răspuns Carol la uşă. Este nevoie să spun mai mult?

Faţa lui Logan se congestionă de mânie.

-Ai preferat-o pe Carol Kathrynei?

- N-am fost singurul. Tu te-ai însurat cu Carol.

- Si tu ştii de ce.

- Da, ştiu de ce, scutură trist din cap, Dennis. Dar Kate ştie?

- Stie că a trebuit să mă căsătoresc cu Carol fiindcă era însărcinată, dar n-am discutat în detaliu. Nu părea pregătită să asculte de raţiune. Nu ştiu dacă o pot face să înţeleagă.

-Ai face bine să încerci. Te-ai însurat cu ea, dar nu este a ta încă. Poate să nu fie niciodată a ta.

- Margaret! strigă Logan după secretara lui. Du-te la toaleta doamnelor şi ad-o pe Kathryn înapoi aici. Acum!

Dar când Kathryn fugise din birou nu se dusese la toaleta doamnelor, ci luase liftul şi apoi o rupsese la

fugă prin ploaie. Vroia să pună cât mai mare distanţă între ea şi Logan.

El credea că putea s-o cumpere! Ploaia îi cădea peste faţă şi într-un minut fu udă din cap până-n picioare. Dar nu simţea nimic. Era conştientă doar de o umilinţă groaznică. O păcălise să se mărite, bazându-se pe cumsecădenia ei, cerându-i să fie mama fiului lui. Ea o făcuse dintr-un simţ de obligaţie faţă de copilul surorii ei, o victimă inocentă a iresponsabilităţii lui Logan. Dar în încercarea de a-i plăti acest lucru, o lipsise de respectul de sine şi asta nu putea tolera. Va fi o mamă pentru fiul lui, dar nu va fi cumpărată.

Capitolul 4

Kathryn nu avea o destinaţie specială în minte când alergă pe străzi în ploaia rece. Fulgerele continuau să brăzdeze cerul, urmate de tunete asurzitoare. De câte ori îşi ducea o mână peste ochi, încercând să-şi protejeze faţa, îşi dădea seama că era în zadar. Ploaia era atât de deasă, încât nu vedea pe unde merge. Si atunci, îi veni să râdă. Ce importanţă avea? N-avea unde să se ducă.

Când se opri la colţul unei străzi, încercând să descopere unde se află, o pală puternică de vânt o făcu să se clatine şi aproape îşi pierdu echilibrul.

- Domnişoară! Hei, domnişoară!

Auzi o voce şi zări prin ploaie un taxi stând lângă trotuar cu portiera deschisă, invitând-o.

- Arătaţi de parcă aţi avea nevoie de o maşină, strigă şoferul pentru a acoperi zgomotul vântului.

Kathryn clipi, înfiorându-se, apoi îşi desfăcu mâinile într-un gest de neputinţă. Când fugise de la Logan îşi lăsase poşeta şi mantoul acolo.

- Nu ... n-am bani să plătesc, îi explică ea.

- Tot sunt în drum spre casă. Va fi fapta mea bună pe ziua de azi. Hopa sus, domnişoară. Nu sunteţi îmbrăcată pentru o astfel de vreme.

Nu era în situaţia de a-l contrazice.

- Mulţumesc, spuse ea mişcată, urcându-se în maşină şi închizând portiera.

- E-n regulă, domnişoară. N-ar trebui să fiţi afară pe o zi ca asta. Unde mergem?

Se uită la faţa prietenoasă şi plină de compasiune a omului. îi amintea de mătuşa Miriam. Fără să se gândească, îi dădu adresa.

Când taxiul opri în faţa unei case coşcovite, şoferul o privi întrebător:

- Sunteţi sigură că acesta este locul?

Era întunecos şi neprimitor, arătând părăsit.

Kathryn se întoarse spre el şi încercă să-şi oprească dinţii din clănţănit.

- Mătuşa mea a fost bolnavă. Locul nu arată chiar ... chiar aşa de rău înăuntru.

El zâmbi, plin de uşurare.

- Să scoateţi hainele ude imediat, domnişoară şi să beţi o cană de supă fierbinte, ca să nu vă îmbolnăviţi. Si eu am o fiică de vârsta dumneavoastră şi nu mi-ar plăcea dacă n-ar avea grijă de ea. O să faceţi ce v-am spus?

-Mulţumesc, spuse ea cu un murmur recunoscător. Aşa voi face.

Rochia îi era lipită de trupul slăbuţ când deschise portiera şi păşi
în ploaie. Poarta ruginită de fier trosni din balamale când o deschise pentru a intra printre buruienile ude care acopereau poteca. Ghimpii unui tufiş bătrân de trandafiri îi înţepară picioarele, în timp ce se împiedica în întuneric, ştergându-şi cu mâna de pe faţă picăturile de ploaie amestecate cu lacrimile care începeau să i se scurgă pe obraji. Nu auzi când taxiul plecă.

Respira greu când se târî pe trepte şi deschise uşa

din faţă cu un scârţâit ce răsună între pereţii casei mici. Intrând în holul întunecos, cercetă casa. Totul era liniştit în întunericul mucegăit. Nu se auzeau decât bătăile inimii ei şi clănţănitul dinţilor.

-Mătuşă Miriam? şopti ea.

Un fulger orbitor sfâşie cerul, luminând interiorul cămăruţei, urmat de un tunet asurzitor. îşi duse mâinile la urechi şi bâjbâi dintr-o cameră în alta în lumină intermitentă şi întuneric. Doar pentru o clipă micuţa cameră de zi fu luminată şi văzu vechiul balansoar gol în colţul de lângă cămin.

-Unde eşti, mătuşă Miriam? strigă ea disperată. Sunt acasă!

Tunetele continuau să bubuie în jurul ei şi în depărtare.

Intensificarea potopului de ploaie se potrivea cu pulsul ce-i zvâcnea la tâmple, când îşi trecu degetele-i tremurătoare prin părul ud. Rochia ei udă se mula pe ea ca o a doua piele şi pe spate îi alunecau fiori de gheaţă. Apoi o cuprinse un calm curios când apăsă clanţa de la dormitor. în tăcere, deschise uşa şi intră în cămăruţa liniştită. Ochii i se obişnuiseră cu întunericul şi acum putea vedea clar. Totul era aici la fel cum fusese întotdeauna.

Mişcându-se încet, aproape ca vrăjită, se apropie de patul de modă veche, din puf, care fusese mândria şi bucuria mătuşii sale. Totul în acea cameră emana confort şi siguranţă. Doar aici, în această casă, cunoscuse tandreţe şi respect. Amintirile mult uitatei

copilării o copleşiră.

Când autorităţile le anunţaseră pe ea şi pe Carol că părinţii lor muriseră într-un accident de maşină, mătuşa Miriam fusese cu ele să le îmbărbăteze. Le adusese aici şi le instalase în acest pat moale şi lat şi le spusese că niciodată nu vor fi târâte în vreun orfelinat. Erau o familie şi va avea grijă să fie împreună mereu.

Kathryn îşi scoase hainele ude şi se trânti între cearşafurile mucegăite. Erau moi şi călduroase şi începu să plângă cu sughiţuri. Mătuşa Miriam era moartă, la fel şi Carol. Nu mai avea pe nimeni. Niciodată nu se simţise mai părăsită şi mai singură.

Timpul trecea greu şi când începu să se potolească furtuna de afară, se potoli şi plânsul ei. Ochii îi erau umflaţi şi uscaţi aşa cum zăcea în întuneric dorindu-şi s-o înghită uitarea binefăcătoare. Dacă nu l-ar fi văzut pe Logan cu Carol în acea noapte! Cât de diferite ar fi putut fi lucrurile. El era tot ce visase: puternic, mândru şi frumos. Era un bărbat după care oamenii se uitau instinctiv. Dar apoi, el o trădase. Acum mai trebuia avut în vedere şi Jon. Jon - fiul lui Logan şi al lui Carol.

O răceală umedă i se strecură prin oase. Se chirci plină de nefericire şi umilinţă, lăsând la o parte trecutul şi neprivind în viitor. Nu exista decât *acum* şi era de nesuportat. Simţi că se scufundă jos, tot mai jos, într-o gaură neagră şi dintr-o dată, se simţi în siguranţă şi ciudat de împăcată, în timp ce trupul ei înţepenit era cuprins cu căldură. Dacă această uitare ar putea dura la nesfârşit, se gândi ea, apoi nu mai ştiu nimic ...

Când se trezi a doua zi dimineaţă, o rază strălucitoare de soare i se juca pe faţă. Dormise adânc, fără vise, şi pentru prima dată după ani de zile se simţea ciudat de reconfortată. îşi întoarse capul, începând să se ridice, clipind în lumina puternică, dar părul i se prinsese în ceva. Trase uşor, întrebându-se ce o ţinea, apoi se întoarse la loc ca să privească faţa puternică şi calmă a soţului ei.

El stătea întins lângă ea, dar peste cearşaf, purtând doar pantalonii negri pe care-i avusese ieri, sprijinit într-un cot şi observând-o, în timp ce degetele lungi de la cealaltă mână i se încâlciseră în părul ei.

- Bună, soţia mea, spuse el încet.

Kathrynei îi pieri răsuflarea şi înghiţi în sec. Visa oare?

-Am ştiut că arăţi atât de frumoasă dimineaţa, şopti el cu o voce nesigură.

Ochii ei se feriră de ai lui, dar când căzură peste pielea netedă a pieptului lui, simţi că i se strânge gâtul şi începu să se ridice speriată. Dar căzu repede între cuverturi. Nu avea nimic pe ea.

Peste faţa lui Logan trecu un zâmbet, în timp ce mâna lui îi părăsi părul şi-i mângâie uşor pulsul care-i bătea frenetic într-o parte a gâtului.

-Te iubesc, frumoasa mea soţie, spuse el drăgăstos.

Era complet uluită, faţa îi ardea şi-i trebuiră câteva minute să-şi regăsească vocea.

-Ai fost aici ... toată noaptea cu ... cu mine?

- Marea majoritate a ei. în fond, a fost noaptea nunţii

noastre, nu?

- Cum m-ai găsit?

- Unde altundeva te puteai duce? Stiam că mai devreme sau mai târziu o să vii aici, spuse el, continuând când o simţi că tremură: am înţeles de ce a trebuit să vii. Am greşit să nu te aduc eu aici.

Logan se apropie şi mai tare şi capul lui brunet se aplecă spre ea. Buzele lui îi tachinară pielea sensibilă a gâtului în timp ce-i înconjura trupul zvelt cu căldura propriului trup.

- Obişnuiam să mă gândesc la asta, spuse el mişcat, atingerea buzelor lui făcând-o să tremure.

Inima îi bătea nebuneşte. Si ea visase acest lucru - ani şi ani de zile. Si acum era aici, şi nu mai era un vis. Gura ei se întinse instinctiv spre a lui, ezitantă la început, ca şi cum era pe cale să se trezească şi să descopere că este din nou singură. Dar nu era singură. îi cuprinse gâtul cu braţele şi degetele ei tremurânde se furişară în părul lui mătăsos şi des. O pătrunse un impuls copleşitor când el o sărută cu o aviditate care o făcu să-şi piardă răsuflarea.

Tremurând, mâinile lui cercetară sub cearşaf, să găsească contururile calde ale trupului ei zvelt, degetele mângâindu-i pielea, cuprinzându-i sânii.

- Oh, Kathryn - *Kathryn!* Lasă-mă să te iubesc aşa cum meriţi să fii iubită!

Aşa confuză cum era, cuvintele o copleşiră şi, dintr-o dată, pielea începu să i se facă de găină, acolo unde o atingea el. El îi mai spusese aceste cuvinte cândva - şi

apoi o trădase. Imaginea lui cu Carol se ivi în faţa ei. Acest acelaşi trup puternic fusese înlănţuit cu al lui Carol, această aceeaşi piele oacheşă - doar că atunci era argintie, transparentă, aproape ireală. Dar aceasta era realitatea ... şi această realitate o pătrunse ca un junghi îi inimă.

Logan simţi că ea se retrage şi se ridică într-un cot, uitându-se la ea cu ochi care ardeau, trupul lui fremătător încă, acoperindu-l pe al ei.

- Kathryn?

- Oh, Doamne! Lasă-mă în pace! reuşi să spună Kathryn, pe care o înăbuşea mânia.

- De ce? întrebă el disperat. *De ce?* Stii că vrei asta la fel de mult ca şi mine! Eşti nevasta mea!

- Carol a fost nevasta ta. Te-ai însurat cu mine doar pentru a avea grijă de fiul tău.

- Carol! spuse el gâtuit, în timp ce-l copleşea înfrângerea, şi trecu un moment întreg până când se îndepărtă de ea, secătuit.

Oftând din greu, se aşeză pe marginea patului.

- De ce ai adus-o între noi?

- întotdeauna va fi între noi. Fii suficient de cinstit să recunoşti.

Kathryn se ghemui şi se întoarse cu spatele la el. Dar imediat
degetele lui se înfipseră în carnea ei moale, împingând-o pe spate, făcând-o să-l privească:

- Până aici, Kathryn! Nu este nici timpul, nici locul potrivit pentru explicaţii. Vom merge acasă şi vom

clarifica neînţelegerile noastre.

Ea îşi strânse pleoapele într-un val de disperare. Asta nu era o neînţelegere. Îl *văzuse* pe el. Si în afară de asta, dacă ar fi existat cea mai mică îndoială asupra a ceea ce văzuse, mai era Jon. Carol fusese însărcinată cu el înainte ca Logan să se însoare cu ea.

Un sunet jos de dezgust ieşi din pieptul lui când se întoarse şi-şi luă cămaşa de pe spatele unui scaun şi o îmbrăcă, înainte de a se apleca spre rochia ei care zăcea într-o băltoacă pe duşumea. Era încă udă, o masă albastră mototolită în mâinile lui.

- Nu poţi îmbrăca asta ... este distrusă.

Se duse în cealaltă parte a camerei şi se întoarse cu un trenci albastru-argintiu, tivit cu mătase şi i-l întinse.

- Ce este asta? întrebă ea cu ochii mari.

-Al tău. A trebuit să comand să mi-l aducă la birou ieri, când am văzut că cel vechi al tău nu era impermeabil.

- Nu-l vreau.

Ochii lui se înnegriră iritaţi:

- încetează să fii aşa de încăpăţânată!

- Nu-l pot accepta.

- Dacă nu vrei să-l îmbraci, atunci mergi goală, spuse el aspru. Tot ce ai avut s-a stricat, după ploaia de ieri.

Oricum, ai nevoie de o nouă garderobă. Eşti soţia mea acum şi o să te îmbraci ca atare.

Kathryn tremura.

- Nu voi fi cumpărată, Logan. Te rog, pleacă şi lasă-

mă singură. El o prinse de umeri şi o târî jos din pat, ţinând-o furios în faţa
lui cu cearşaful atârnând între ei.

- Am ajuns la capătul răbdării, Kathryn. Deja eşti soţia mea, nu trebuie să te cumpăr.

Faţa lui era foarte aproape de a ei şi ochii îi căzură brusc pe gura ei. încleştarea lui se înmuie şi, cu un geamăt înăbuşit, se îndepărtă de ea.

- Pune-ţi haina pe tine, acum! Nu mă face s-o fac eu în locul tău! Ea se înfioră clătinându-se, apoi se înfăşură repede în haină,
înainte ca el să se întoarcă spre ea.

- Nu putem continua aşa, încercă el să-şi controleze furia. îmi ripostezi mereu. Eu nu încercam să te cumpăr - ştii prea bine asta. Ai nevoie pur şi simplu de câteva lucruri noi, şi acum sunt în poziţia să le obţin pentru tine ... îşi trecu o mână prin păr înainte de a inspira adânc şi a expira cu putere ... Vom merge acasă şi vom vorbi ca doi oameni civilizaţi. Aici nu este locul potrivit.

Ea se strâmbă şi se uită pe lângă el, nevăzând praful gros ce zăcea pe toaleta de modă veche. Ochii îi erau orbi la florile decolorate de pe tapet şi draperiile subţiri de la ferestrele murdare. Tot ce putea vedea era figura blândă a mătuşii sale, plină de dragoste şi grijă. Această casă era refugiul ei. Era singurul loc unde fusese cu adevărat fericită.

- Lasă-mă să stau aici, te rog! Asta poate fi casa mea.

- Eşti în toate minţile? întrebă el.

- Nu vreau să locuiesc în casa ta, Logan.

Nu este locul meu acolo! spuse ea cu ochi mari şi imploratori.

- Nu ştii ce spui.

-Te rog, te rog, nu mă face să mă întorc! tremură vocea ei.

Logan îşi pierdu din nou răbdarea; prinzând-o de braţele
înfăşurate în mantoul cald, o trase spre el.

- Nu poţi sta aici. Această casă este în mâinile unui avocat care doreşte să fie vândută.

-Vândută? şopti ea. Cine îndrăzneşte s-o vândă?

- Eu îndrăznesc.

- Dar n-ai dreptul!

-Am orice drept. Am avut grijă de Miriam cu luni înainte de a muri. Cine crezi că a plătit facturile doctorului, medicamentele şi costurile spitalizării? Ochii lui albaştri aruncau scântei. Cine crezi că a înmormântat-o? spuse el încet.

Kathryn tremură, sufocându-se.

-A fost atât de mare costul îngrijirii?

- Destul. Cu vânzarea casei, ar trebui să-mi acopăr cheltuielile.

- Totul ajunge la bani cu tine, nu-i aşa? Puternicul, bogatul Logan Ramsey! N-ai dreptul să vinzi această casă!

- Nu-mi vorbi mie de drepturi, Kathryn ... O strânse şi o trase mai aproape de el, ţinând-o într-o îmbrăţişare violentă ... Eşti doamna Logan Ramsey acum, şi s-ar

putea să încep să pretind unele drepturi care derivă din acest fapt, arătă el cu capul spre pat. Ai fost destul de doritoare să-l împarţi cu mine astă-noapte, întinzându-te după mine când îţi era frig şi te simţeai părăsită.

- N-am ştiut că erai tu!

- Totul se schimbă la lumina crudă a zilei, nu-i aşa? oftă Logan resemnat şi-i dădu drumul. Chiar dacă ne-am căsătorit, credeam că am putea fi prieteni, dar tu continui să mă înfrunţi din spatele unor bariere pe care ţi le-ai ridicat în jur. Foarte bine, voi respecta acele bariere, îşi trase el respiraţia. Nu voi încerca să trec peste ele. Le vei coborî tu singură când va veni momentul. Acum, vino acasă cu mine şi fii mama fiului meu. Asta-i tot ce-ţi cer - nici mai mult, nici mai puţin.

Logan se ţinu de cuvânt. Când se întoarseră la frumoasa lui casă de unde se vedeau în depărtare munţii acoperiţi cu brazi, Kathryn deveni mama lui Jon, nu soţia lui Logan.

Era un mod complet diferit de viaţă pentru ea, în această regiune sălbatică şi frumoasă din Columbia Britanică şi când iarna se transformă în primăvară, reuşi să se relaxeze şi să intre într-o rutină mulţumitoare.

Chiar câştigă câteva kilograme şi pielea îi înflorea de sănătate. Jon nu era un copil pretenţios, dornic să placă şi zâmbind întotdeauna, împărtăşindu-i secretele copilăreşti şi lăsând-o să-i umple locul gol din inima lui.

Dimineţile le petrecea apropiindu-se de doamna Emma Gresham, familiarizându-se cu casa spaţioasă şi bătând-o la cap pe menajeră s-o lase s-o ajute, cel puţin

la treburile mărunte. După-amiezile îi erau dedicate lui Jon în întregime, cel mai adesea hoinărind împreună prin lăstărişul care înconjura casa, descoperind cu încântare flori sălbatice şi violete ascunse, ca şi urme de animale curioase. Pajiştile imaculate erau mărginite de un pârâu într-o parte şi de o pădure forfotind de viaţă sălbatică, de cealaltă parte. Iar în spate, formând un fundal spectaculos, se aflau piscurile stâncoase ale munţilor Coast Range.

Când Logan venea acasă de la birou seara, era uşor să se retragă într-o altă parte a casei şi să-i permită să stea singur cu fiul lui până se făcea ora de culcare a lui Jon. El insista să cineze împreună în fiecare seară şi o făceau în tăcere, în sufrageria pretenţioasă, Logan arătând întotdeauna impecabil în sacourile lui elegante şi cămăşile scumpe, în timp ce Kathryn stătea conştientă de sine, dar mândră, în rochiile ei de bumbac, câtuşi de puţin elegante.

Doar o dată îşi mai repetă Logan oferta de a-i cumpăra o garderobă nouă, dar ea îi aruncase o privire atât de nimicitoare, încât el îşi regretase impulsul. La început, buzele i se subţiară când o vedea în propriile ei haine şi un muşchi îi zvâcnea în maxilar, dar mai târziu întregul lui comportment se schimbă în indiferenţă. Părea să n-o mai observe deloc. Ea se întrebă dacă se prefăcea, apoi într-o seară avu răspunsul.

Când se întâmplă ca ochii să li se întâlnească peste masă, prinse în privirea lui o intensitate avidă înainte ca aceasta să fie ascunsă la repezeală. Dar nu-i dădu nicio

satisfacţie să afle că încă o dorea, chiar îl sfidase şi refuzase lucrurile pe care i le oferea. O trădase şi nu-l putea ierta pentru asta. în fiecare noapte când se suia în pat, stătea ore întregi privind tavanul, cu un teribil gol dureros în ea. Ceea ce îi făcea lui Logan nu era corect, dar ceea ce-i făcuse el era de neiertat.

- Kathryn? o opri Emma Gresham la uşa din faţă, când ea şi Jon veneau de la o plimbare în pădure, într-o după-amiază caldă de sfârşit de mai. A sunat Logan. Nu vine la cină astă-seară.

- Tăticu nu mai vine niciodată acasă! se văicări Jon.

- Nu-i nimic, puiule, spuse Kathryn cu un zâmbet slab.

Munca lui este foarte importantă pentru el ... Se uită la Emma. Presupun că are de lucru până târziu? Asta-i scuza clasică, nu?

Ochii femeii se umplură de milă.

- Asta a spus, murmură ea.

Kathryn ignoră durerea ciudată care o străpunse.

- Atunci ce părere aţi avea dacă am cina împreună în bucătărie? N-are niciun sens să ne deranjăm să mergem în sufragerie. Putem, Emma?

- Dar ... am încercat să te fac să înţelegi. Doamna casei nu mănâncă niciodată în bucătărie. Nu se face.

- Ar fi trebuit să ştii de-acum că nu pot juca rolul unei doamne, zâmbi Kathryn gânditoare şi se uită la blugii ei. N-aş şti cum. în afară de asta, Jon şi cu mine ne simţim mult mai confortabil acolo, nu-i aşa, Jon?

Acesta zâmbi.

- Este drăguţ în bucătărie şi acolo se fac prăjituri.

Emma se uită la Kathryn cu o uşoară încruntare.

- N-ai nimic din sora ta, comentă ea.

- Ai cunoscut-o pe Carol? se măriră de surprindere ochii lui Kathryn.

- Bineînţeles. Nu ţi-a spus Logan? George al meu şi cu mine aveam grijă de această casă cu ani în urmă, când Logan şi Paul erau copii. George a murit aproape în acelaşi timp cu bătrâna doamnă Ramsey. Credeam că mi s-a apropiat sfârşitul, dar Logan s-a însurat atunci şi mi-a găsit loc în casa pe care a închiriat-o în Burnaby.

- Burnaby? Este ceva distanţă faţă de serviciul lui.

- Stiu, dragă, dar Logan închisese această casă şi Carol voia să locuiască acolo.

- Ce s-a întâmplat cu apartamentul lui? Cel din Vancouver?

- Din câte ştiu încă îl are, dar Carol nu vroia să locuiască acolo. Nu era suficient de mare pentru ea.

Kathryn înghiţi cu greu.

- N ... n-am ştiut.

- Carol era ... Emma se opri la timp. Jon, te duci să controlezi dacă am închis uşa din spate? Am fost mai devreme în grădină şi nu-mi amintesc dacă am închis-o sau nu ... După ce-l urmări plecând, se întoarse către Kathryn. N-aş vrea să bârfesc, să ştii, dar sora ta era foarte dificilă. Nimic nu era suficient de bun pentru ea. Plină de pretenţii întotdeauna, îi sărea ţandăra din nimic. Logan ignora asta mai tot timpul, punând pe seama stării ei. Când trebuia să lucreze târziu, ea nu-l

credea niciodată. îl acuza de tot felul de chestii ... O scutură pe Kathryn de umăr cu un zâmbet plin de compasiune ... Stiu că între voi doi ceva nu este în regulă şi acum îţi bănuieşti soţul de ce-i mai rău. Se vede în ochii tăi. Dar dacă Logan îţi spune că a trebuit să lucreze până târziu, îl poţi crede. Este un bărbat onorabil. îl ştiu de când era mai mic decât Jon şi nu ţi-ar face niciodată asta.

Kathryn simţi o răceală în suflet.

-Nu te îngrijora, Emma, nu am de gând să fac o scenă. Am văzut cu ochii mei cât de onorabil este Logan.

Clipi, alungând imaginea lui şi a lui Carol în lumina lunii ...

Surprinzător, seara trecu repede şi Kathryn hotărî că nu i-ar strica lui Jon să stea puţin mai mult peste ora lui de culcare. Erau în salonul enorm şi ea stătea la ferestrele mari, privind ultimele raze ale soarelui care apunea. Jon veni în tăcere să stea lângă ea, strecurându-şi mâna într-a ei când cerul trecu de la albastru-intens la roz, auriu şi purpuriu, prefăcând vârfurile îndepărtate ale munţilor în bijuterii scânteietoare.

-într-o zi, vreau să pictez un tablou, mami, spuse el şoptit. Cu toate aceste culori frumoase.

- Să nu uiţi asta, Jon, spuse ea zâmbindu-i cu toată dragostea care-i strălucea în ochi.

-Aşa este, fiule. Poţi face orice, dacă vrei cu orice preţ.

Amândoi tresăriră la sunetul vocii lui Logan şi faţa lui Kathryn se
îmbujoră. Felul în care se sprijinea atât de indolent cu umărul de tocul uşii sugera că stătea acolo de multă vreme observându-i şi asta o făcu să se foiască jenată. Muşchii puternici jucau pe pieptul lui sub o cămaşă galbenă când întinse braţele spre fiul lui. Pantalonii lui negri erau strâmţi şi pentru prima oară în luni de zile, Kathryn realiză că slăbise.

- Tăticule! Jon i se aruncă în braţe şi fu cuprins imediat într-o caldă îmbrăţişare. Credeam că trebuie să lucrezi târziu.

-Aşa a fost, dar am terminat mai repede decât mă aşteptam.

Necrezându-l, Kathryn se întoarse înapoi către fereastră,
înăbuşindu-şi un fior. Ce se întâmplase cu secretara lui? se întrebă ea cu amărăciune, gândindu-se la frumoasa blondă Margaret. Cum reuşise să se smulgă de la "munca" lui?

- Să facem un foculeţ, Jon? Cred că lui mami îi este frig ... Se apropie mai tare de ea, ridicând o sprânceană ca şi cum ar fi vrut ca ea să spună ceva. Când ea vru să se ducă spre uşă, ochii lui se înnegurară ... Nu în seara aceasta, Kathryn. întotdeauna pleci când sunt eu de faţă. Vreau să stai cu noi, astă-seară ... Apoi se adresă fiului, cu ochii spre ea ... Este un lucru rar pentru mine. Niciodată nu mai sunt în stare să petrec o seară cu familia mea, de obicei munca mă ţine departe, dar

acum totul este în regulă. Este un lucru bun că mama ta este atât de înţelegătoare.

-Mami întotdeauna înţelege, se lăudă Jon.

Acum mâncăm cu doamna Gresham în bucătărie, dacă tu nu eşti niciodată acasă. Stie că mie îmi place acolo şi mami spune că şi ei îi place mai mult, fiindcă nu trebuie să aibă grijă să nu spargă ceva.

Kathryn se înroşi puternic şi se întoarse cu spatele la Logan, jenată.

-Jon, nu cred că pe tatăl tău îl interesează asta.

-Oh, ba da, zâmbi Logan larg, punându-l pe jon jos. Spune-mi mai multe - sunt numai ochi şi urechi!

-Mami a lovit un vas şi aproape l-a spart când a încercat să ajute la ştersul prafului, aşa că doamna Gresham i-a spus că o poate ajuta mai bine la spălatul vaselor şi nu va mai trebui să se îngrijoreze de amintiri.

-Amintiri?

-Aşa se spune, mami, nu? se încruntă Jon.

-Amintiri de familie, spuse ea printre dinţi.

Logan păru perplex, apoi îşi dădu capul pe spate şi râse din tot sufletul. Ducându-se către o masă mică din lemn de trandafir, arătă spre un vas de porţelan cu o pasăre delicată pictată în albastru pe o ramură verde, într-o parte a lui. Flori albastre înconjurau partea de sus şi o spirală reprezentând valuri sau vânt completa imaginea. La bază erau nişte simboluri ce păreau chinezeşti.

-Acesta este vasul?

Jon încuviinţă din cap şi Kathryn văzu fascinată şi

îngrozită cum Logan îl trânteşte de podea. Amândoi tresăriră şi Logan zâmbi larg.

-Am urât întotdeauna acest lucru. Mai există altceva de care ţi-e frică să te atingi?

înainte ca ei să poată scoate un cuvânt, Emma năvăli în încăpere.

- Am auzit o spargere? Oh, Kathryn! Vasul Ming din secolul cincisprezece! se holbă ea oripilată. Era nepreţuit!

-Nu Kathryn a spart vasul, Emma, ci eu, chicoti Logan. Este ceva ce vreau să fac de ani de zile.

- Dar ştii cât îi plăcea mamei tale.

- Da, îi plăcea ... Faţa lui se strâmbă a durere. Ea iubea *lucruri.* Dar lucrurile nu durează, nu-i aşa? Când încep să devină inconfortabile pentru o persoană, este timpul să te descotoroseşti de ele.

Ochii lui făcură o scurtă apreciere a frumoasei camere plină de tablouri sumbre, sculpturi grele şi vase împrăştiate pe măsuţe, apoi se îndreptară spre faţa stresată a Kathrynei.

- împachetează toate aceste bibelouri, Emma. Este timpul să scoatem toate acestea din casă.

- *Bibelouri?* se scandaliză femeia. Dar ce să fac cu ele? Vorbiţi despre lucruri de artă nepreţuite!

-Arta aparţine unui muzeu, spuse el cu un râs scurt. Pune-le în cutii şi i le voi da lui Paul. El poate le apreciază. Ele nu-şi mai au locul aici.

Kathryn se coloră puternic când se aplecă s-o ajute pe Emma să strângă bucăţile vasului de porţelan spart.

Cuvintele lui o făcuseră să simtă o înţepătură în inimă. Habar n-avea că acesta era un vas Ming. Dacă ar fi cunoscut ceva despre artă, şi-ar fi dat seama. Dar era deznădăjduitor de neştiutoare. Logan avea dreptate. Toate aceste lucruri nu-şi aveau locul acolo, dacă ea nu le aprecia.

După ce Emma strânsese cioburile şi părăsise încăperea mormăind în barbă, Kathryn se aşeză în capătul unei sofale acoperite cu damasc de mătase, în faţa căminului din marmură neagră şi-l urmări pe Logan, care-i explica lui Jon cum să pună buştenii ca focul să fie molcom.

Apoi se ridică şi-şi sprijini fruntea de tăblia căminului.

Jon vru să facă la fel, dar nu era suficient de înalt şi se bosumflă.

-Nu-i nimic, îi spuse ea când veni să se aşeze lângă ea. Vei creşte şi într-o zi vei fi la fel de înalt ca tăticul tău.

-Este prea înalt.

-O să fii şi tu. Oricine poate vedea asta.

Logan se întoarse brusc şi vocea îi fu ciudat de răguşită.

-Crezi că Jon seamănă cu mine, Kathryn?

-Este imaginea ta, spuse ea încet. De ce întrebi?

El ridică din umeri, dar ea putu detecta o tensiune ciudată în el.

- Mă întrebam cum îl vezi. Uneori cred că are unele din particularităţile lui Carol, dar ... este fiul meu.

El accentuă “al meu” atât de încet, încât ea se înfioră fără să ştie de ce.

- Există vreo îndoială?

Faţa lui se schimbă, doar ochii-i continuară să ardă cu o intensitate ciudată.

- Nu. Niciodată ... Veni lângă sofa şi-l ridică pe Jon sus în braţele lui. Fiule! Mâine este o zi specială pentru tine.

- Stiu, tăticule, strigă băieţelul. Doamna Gresham i-a spus lui mami şi mie astă-seară, fiindcă nu credea că o să-ţi aminteşti. O să am cinci ani. Cresc mare!

- S-a înşelat când a crezut că aş uita, spuse Logan ţinându-l mai strâns. Si ca de obicei, vine acasă şi unchiul tău Paul. Vrea să fie sigur să nu lipsesc' de la ziua ta.

- Unchiul Paul este drăguţ, spuse Jon cu o întoarcere bruscă la expresia solemnă pe care n-o mai văzuseră de luni, dar nu este aşa drăguţ ca tine, tăticule.

El sări din braţele lui şi se cuibări lângă Kathryn.

- Ce este, Jon? S-a întâmplat ceva?

El strânse din ochi şi-şi clătină capul. Kathryn se uită de la el la Logan şi înapoi. Exista ceva aici, dar oricât s-ar fi străduit, nu ştia ce este.

- Hai, scumpule, îi spuse ea liniştitor. A trecut ora ta de culcare. Dă-i tăticului un sărut de noapte bună.

Copilul se conformă, surprinzând-o prin acceptarea lui fără împotrivire. Kathryn observase că şi Logan devenise neliniştit. Nu înţelegea ce se petrece. Când ajunse la uşă, se uită în urmă şi-l văzu pe Logan privind

în foc cu umerii lăsaţi şi cu o tristeţe rece pe faţa lui frumoasă.

După ce-l culcă pe Jon, n-o încântă gândul să-şi petreacă restul serii în compania lui Logan, mai ales în această ciudată dispoziţie a lui, aşa că îşi puse un pulover mai gros pe ea şi părăsi casa în tăcere.

Aerul era răcoros şi nemişcat, o lună plină apărând şi dispărând dintre nori, dar îşi croi drum pe potecă fără niciun fel de dificultate. Trecu prin grădina unde Jon o ajutase pe doamna Gresham să planteze şi văzu că seminţele începuseră să încolţească. îndreptându-se spre un deluşor ce se afla ceva mai departe de casă, se uită în sus la un şir de brazi înalţi în lumina lunii. închise ochii, lăsând pacea şi liniştea nopţii s-o pătrundă. Stătu nemişcată mult timp, pierdută în tăcerea stelelor, scăldată în lumina intermitentă a lunii. Neinvitat, gândul la Logan îi apăru în minte. Dar de această dată nu era imaginea lui şi a lui Carol. Era ea însăşi cu el şi brusc, ochii i se deschiseră, alarmaţi. Când începuse să gândească aşa? înghiţi şi-şi strânse braţele în jurul ei, încercând să-şi înăbuşe un fior. Nu mă lăsa să-l iubesc din nou, se rugă ea. Dragostea înseamnă pierdere, trădare şi durere insuportabilă.

Logan nu era chiar soţul ei. Câteva cuvinte rostite de un judecător nu însemnau nimic. Numele lor semnate pe un certificat nu însemnau o căsătorie. Ceea ce era în inimile lor conta. Si ea îşi va ţine inima închisă pentru el.

- Deci, îţi plac şi ţie nopţi ca acestea? întrebă Logan, apropiindu-se atât de tăcut, încât ea tresări violent. N-

am vrut să te sperii.

- Nu ... nu te-am auzit auzit venind, se bâlbâi ea.

Kathryn încercă să treacă pe lângă el, dar Logan o prinse de umeri şi o întoarse cu faţa spre el.

- Nu pleca te rog!

Vocea lui era plină de emoţie şi inima începu să-i bată cu putere când încercă să se scuture de mâinile lui.

- Nu avem ce să ne spunem unul altuia.

încercă să se desprindă din mâinile lui, dar Logan părea doar amuzat de eforturile ei de eliberare. Cu mişcări încete, deliberate, îşi coborî capul şi gura lui fu insuportabil de gingaşă când buzele le găsiră pe ale ei. Trupul ei ţeapăn fu cuprins într-o îmbrăţişare strânsă, dar îşi propuse să nu răspundă. Dacă rămânea pasivă, o va lăsa în pace.

Degetele lui se strecurară în părul ei şi-i lipi trupul gingaş de trupul lui puternic. Buzele îi erau ferme şi calde când răsuflările li se amestecară, şi dintr-o dată, Kathryn simţi cum trupul ei trădător se supune pretenţiilor lui subtile.

între ei izbucni pasiunea, pătrunzând-o într-un val sălbatic şi această lipsă de control o sperie, făcând-o să vrea să i se împotrivească, luptându-se cu propria-i dorinţă, care era la fel de mare ca şi a lui.

- Nu, te rog, gemu ea, lângă gura lui.

Logan continua s-o ţină strâns lângă el, dar sărutul său se schimbă brusc şi deveni insultătoare când ceru mai mult şi mai mult.

Degetele i se încleştară în păr şi-i dădu capul pe spate

ca s-o privească în faţă. Ochii lui albaştri aveau luciri metalice.

- Eşti a mea, spuse el. Tu şi Jon. Soţia mea şi fiul meu. Niciunul dintre voi n-o să mă părăsiţi vreodată, spuse el cu o voce nefiresc de liniştită, printre maxilarele strânse.

- Despre ce vorbeşti? gâfâi ea.

înainte de a-şi da seama ce vroia să facă, degetele lui se înfipseră în gulerul bluzei şi auzi cum se rupe materialul subţire, apoi mâna lui se strecură înăuntru, cuprinzându-i sânul.

- Te vreau, Kathryn, murmură el, apoi vocea îi deveni ademenitoare când începu s-o pipăie cu degete lungi şi fierbinţi. Lasă-mă să te iubesc. Cum poţi pretinde că nu mă vrei? Crezi că nu simt ce-mi spune trupul tău? Aminteşte-ţi cum era totul cu o vreme în urmă! Ochii şi trupul tău îmi promiteau paradisul, îmi promiteau totul. Te-aş fi putut avea oricând. Dar acum ...

- Logan - *te rog!*

Era îngrozită de senzaţiile de plăcere care o pătrundeau. El ştia exact ce face. Un fior fin îi alerga de-a lungul spinării. Era un maestru al seducţiei. Trebuie să fi cunoscut multe femei, nu doar pe sora ei. Imaginea lui şi a lui Carol îi apăru din nou în minte, făcând-o să-şi vină în fire şi să se lupte cu el.

El îi dădu capul pe spate cu forţa şi ea ţipă de durere când buzele lui deloc blânde, le luară cu sălbăticie pe ale ei, cu o aviditate de nepotolit. Gura îi fu muşcată şi

ea simţi gustul de sânge.

Capul îi zvâcnea şi se clătină de durere când îi dădu drumul în cele din urmă. Ea făcu un pas înapoi tremurând, cu braţele încrucişate peste piept, pentru a-şi acoperi sânii.

Când Logan îşi reveni, avu buna-cuviinţă să pară ruşinat. Stătea cu faţa întoarsă, mâinile în jos, răsuflarea neregulată!

-îmi pare rău. Mi-am promis mie însumi să nu te ating până nu vii tu la mine. Nu ştiu de ce în această noapte ... Ezită înainte de a adăuga: nu se va mai întâmpla.

Kathryn stătea acolo cu masa grea de păr negru şi încâlcit căzându-i în dezordine pe umeri, un firicel de sânge pe buze, braţele încrucişate în faţă şi Logan, cu ochii posomorâţi şi reci, îşi plecă faţa şi o luă spre casă.

Spre groaza ei, o dorinţă insuportabilă o cuprinse şi ştiu că tot ce avea el de făcut era să se întoarcă şi să-i ceară să vină la el şi ar fi a lui. Ar fi tot ce-ar dori el să fie, ar face tot ce i-ar cere. îşi dăduse toată silinţa să-l urască, dar inima ei perfidă o trădase. Toţi acei ani departe nu-i omorâseră dragostea pentru el aşa cum ar fi dorit. Ba încă o sporiseră!

-Nu-l pot iubi. Nu pot. Oh, Logan! gemu ea mereu şi mereu.

Soaptele ei se pierdură în nemişcarea copacilor.

Capitolul 5

Ziua de naştere a lui Jon se dovedi o zi senină, strălucitoare şi caldă, şi când Kathryn îl privi, el chicoti poznaş în pat.

-La mulţi ani, dragule, îi zâmbi ea, venind să se aşeze pe pat. Am găsit ceva care cred că o să-ţi placă.

Copilul dădu la o parte învelitoarea şi, îngenunchind, îi cuprinse gâtul cu braţele, râzând şi îmbrăţişând-o. Faţa îi era caldă şi roz, iar părul negru ciufulit de somn. Sărutând-o pe obraz, se dădu puţin la o parte şi se uită la micul animal de pluş din mâinile ei. Era un ursuleţ , nu unul nou, fiindcă o ureche fusese cârpită de mai multe ori şi blana era roasă în unele locuri, dar era evident că fusese iubit.

-A fost în cutia cu lucrurile pe care tatăl tău le-a adus din casa mătuşii Miriam pentru mine, spuse Kathryn, amintind-şi cu nostalgie. Acest ursuleţ a venit cu noi tot drumul din Anglia când mătuşa Miriam ne-a adus pe Carol şi pe mine în Canada, să locuim cu ea. A fost jucăria preferată a mamei tale.

-Vrei să spui că îl aveai când erai la fel ca mine de mică?

Jon se uită la ursuleţ cu ochi strălucitori şi-l ţinu cu veneraţie, fără a vedea mâhnirea care trecu peste faţa ei. înţelesese greşit. O străbătu un spasm de durere şi ştiu că ar trebui să-i spună că fusese al lui Carol, nu al ei, aşa cum el era fiul lui Carol şi nu al ei. Dar dintr-o dată i se puse un nod în gât şi tot ceea ce putu face fu să înghită în sec şi să-l ia în braţe. *Oh, Carol, fiul tău este*

al meu, nu-i aşa?

Ca şi cum Jon realiza că se întâmpla ceva, se agăţă de ea şi murmură încet:

- Mulţumesc, mami. Va fi şi favoritul meu. Voi avea grijă de el cum ai avut şi tu.

Fu un moment de aur pentru cei doi în camera mare şi însorită în care se amestecau nuanţe de bej, maro, galben şi oranj. Cuvertura care acoperea patul lui Jon era din mătase ocru, asortând-se cu covorul moale şi gros, în spate erau rafturi cu cărţi, jucării şi cuburi de lemn şi o tăblie de plută pe care erau prinse în piuneze desene reprezentând-o pe Kathryn, tatăl său şi el însuşi.

O linie invizibilă de iubire se întindea de la inima ei la a lui, unindu-i şi, dintr-o dată, descoperi că îi era foarte uşor să-şi ierte sora şi pe Logan pentru ceea ce văzuse în acea noapte fierbinte de august, cu mult timp în urmă. Acest copil fusese rezultatul acestei uniri, era sigură de asta. Amărăciunea trădării o părăsi şi-l privi pe Jon cu ochi strălucitori şi inimă iubitoare, mulţumindu-i în tăcere lui Carol pentru el.

- Te iubesc, fiul meu, spuse ea încet.

Jon se ridică atunci şi îmbrăcă blugi şi o cămaşă bleu şi coborâră împreună s-o găsească pe Emma.

- La mulţi ani, Jon, spuse aceasta, zâmbind din pragul bucătăriei. Micul dejun vine imediat, dar va trebui să-l luaţi astăzi în camera de mic dejun.

Tatăl tău te aşteptă acolo.

Jon o luă la fugă, iar Kathryn îl urmă mai încet, încercând să-şi potolească accelerarea bruscă a bătăilor

inimii şi nodul din stomac.

în locul costumului de serviciu, Logan purta blugi, o cămaşă albastră şi cizme. Noutatea de a-l vedea la această oră a dimineţii îi lăsă pe Kathryn şi pe Jon muţi. De obicei, era plecat cu mult înainte de a se trezi ei.

- La mulţi ani, Jon.

îşi îmbrăţişă fiul şi abia o salută rece din cap pe Kathryn, apoi se întoarse înapoi la masă şi la ceaşca de cafea aproape goală. Dacă îşi amintea ce se întâmplase între ei noaptea trecută, nu arătă.

Jon zâmbi tatălui său şi ochii îi jucară veseli.

- Stai azi acasă, tăticule?

Faţa lui se îmblânzi involuntar.

- Trebuie să dau câteva telefoane mai târziu, să discut cu Margaret - dar da, am de gând să petrec ziua cu tine. De aceea am lucrat aşa de târziu zilele trecute - ca să-mi iau liber, fără a mă simţi vinovat că-mi neglijez treburile, ridică el o sprânceană în direcţia lui Kathryn, când ea luă loc la masă.

Ea îl privi cu o tresărire. Oh, ce mult ar vrea să creadă asta! Nu se distrase cu Margaret aşa cum îşi imaginase ea geloasă. Inima îi tresări de bucurie.

-Jon şi cu mine am plănuit un picnic în pădure astăzi, spuse ea cu o voce răguşită.

Te aranjează?

Logan o privi cu toată asprimea ochilor lui albaştri, trecând peste zâmbetul ei ezitant, apoi oprindu-se asupra bluzei ei decolorate ce fusese cândva roşie şi a blugilor ponosiţi.

- Nici nu eşti îmbrăcată pentru altceva. Este genul tău de plimbare solitară?

Răceala vocii lui sfâşie aerul şi ea nu-şi putu controla roşeaţa bruscă de jenă care îi apăru în obraji, dar reuşi să nu se facă şi mai tare de râs, înţepenindu-şi umerii şi muşcându-şi buzele, în loc să spună ceva. Meritase observaţia. Fusese o proastă plină de mândrie, neprimind hainele cumpărate de el. Puţinele lucruri pe care le avea erau o ofensă pentru el şi o ruşine. De ce nu recunoscuse înainte? Dintr-o dată, vroia ca el s-o vadă îmbrăcată în ceva frumos. Dar cu un sentiment deprimant, îşi spuse că acum nu i-ar mai folosi la nimic. Răul fusese făcut. îşi menţinuse mândria, dar cu ce preţ?

- Putem să mergem la picnic, tăticule? se foi Jon în scaunul lui, aproape vărsându-şi paharul cu oranjadă. Asta o să fie cea mai frumoasă zi de naştere pe care am avut-o vreodată!

Kathryn se întinse să-l oprească să răstoarne paharul, dar rămase cu mâna suspendată în aer. Un zgomot puternic venea din faţa casei. Se auzi un claxon de maşină şi apoi soneria ţârâi în neştire, de parcă cineva nu-şi mai dezlipea degetul de pe buton. îşi îndreptă alarmată ochii spre Logan, dar el rămase liniştit, ca şi cum n-ar fi auzit niciun sunet neobişnuit.

- Ăsta-i Paul, spuse el cu un oftat. Face parte din imaginea pe care şi-o creează pentru a-şi face intrarea. Să mergem şi să-i urăm bun venit fiului risipitor.

îşi dădu scaunul la o parte şi începu să înconjoare

masa.

Pe fruntea Kathrynei apăru o cută când îl văzu pe Jon zgribulindu-se în scaunul lui şi o senzaţie ascuţită de dezastru începu s-o furnice pe spinare.

- Ce se întâmplă? întrebă ea blând.

El îşi lipi feţişoara lui albă de ea.

-Am uitat că vine. Nu vreau să-l văd.

-Jon! strigă ea şocată. De ce nu?

Copilul tremura şi ea se uită spre Logan pentru un răspuns, dar acesta îi evită privirea.

- Ti-am mai spus şi înainte, spuse el cu severitate, nu trebuie să-ţi fie teamă de unchiul tău ... Faţa lui era încruntată când veni mai aproape de Jon, îl ridică în braţe şi-l strânse protector ... Stii că mama ta şi cu mine n-am permite nimănui să-ţi facă vreun rău.

îi adresă Kathrynei o privire sfidătoare, care parcă spunea "încearcă să mă contrazici".

- Dar tu nu eşti tatăl meu! izbucni Jon. Unchiul Paul spune că el este. Si a spus că data viitoare când vine acasă o să mă ia de la tine!

Uluită, Kathryn nu putu decât să-l privească îngrozită.

Logan îl strânse şi mai tare pe Jon şi-l privi drept în faţă.

- Ti-a spus asta înainte de a pleca în ultimul turneu?

Jon încuviinţă din cap şi-şi şterse lacrimile cu dosul palmei.

-Atunci, ar fi trebuit să vii la mine să-mi spui, nu să ţii în tine. Aş fi încercat să te ajut să înţelegi ce

înseamnă. înainte erai prea mic, dar acum eşti mai mare şi trebuie să mă asculţi. A fost practic o glumă - una nu prea reuşită. Unchiul Paul încerca doar să te tachineze. Indiferent ce altceva crezi, eu sunt tatăl tău. Eu sunt - mă auzi? Si când m-am căsătorit cu Kathryn, ea a devenit mama ta. Nimeni nu poate schimba asta.

Kathryn se uită la ei neştiind ce să creadă. Ezitând doar o clipă, îi înconjură cu braţele pe amândoi aşa că Jon era în siguranţă între ei.

-Tăticul tău are dreptate, Jon, îl linişti ea. Tu eşti fiul nostru. Vei sta întotdeauna cu noi şi nu vom lăsa pe nimeni să ni te ia. Ce ne-am face fără tine? Cu cine ne-am duce la picnic dacă nu ai fi tu?

Ochii lui Logan sclipiră când o privi peste capul fiului său. Se măriră, apoi scăpărară întrebător.

Deschise gura să spună ceva, dar Jon lăsă să-i scape un oftat de uşurare şi vorbi primul:

-Vorbeşti serios, mami?

-Jon, spuse ea ferm, reproşându-i cu un zâmbet. Eu nu te-aş minţi, şi nici tatăl tău n-ar face-o. Niciodată.

Poate că nu era cinstit să spună asta cu atâta convingere, mai ales că nu ştia despre ce era vorba, dar liniştirea lui Jon era cel mai important lucru acum.

Copilul îi zâmbi şi apoi se uită la tatăl său.

-Atunci nu trebuie să merg cu unchiul Paul, chiar dacă spune aşa?

-Unchiul tău îşi doreşte doar să fi avut un fiu ca tine, spuse el printre dinţi, faţa lui posomorându-se brusc. Dar el nu este tatăl tău şi n-are dreptul să-ţi spună că te

va lua de la mine. Ne vom duce, îl vom saluta şi-i vom spune bun venit - dar tu eşti fiul nostru şi vei rămâne întotdeauna cu noi. Să-ţi aminteşti asta!

Jon clipi şi le zâmbi uşurat, acceptând ceea ce spusese cu o sublimă inocenţă, înainte ca Logan să-l pună în picioare. îl luară amândoi de câte o mânuţă şi se uitară unul la altul într-o tăcere elocventă. Kathryn fierbea plină de întrebări, dar ştia că va trebui să aştepte.

Nu era timp pentru explicaţii.

Zarva se oprise când ajunseră la uşa din faţă, iar ea îl văzu pe Paul în pragul uşii deschise, cu spatele la ei, dând instrucţiuni unui şofer în uniformă. Era de aceeaşi înălţime şi la fel de subţire cum era şi Logan acum, şi se mişca plin de graţie indolentă în timp ce-şi flutura mâinile prin aer. Purta un costum bleumarin croit la perfecţie pe trupul lui zvelt cu umeri laţi. Kathryn observă că părul lui era de un negru catifelat, împestriţat cu argint pe la tâmple exact ca al lui Logan. Trebuie să fi fost cam de aceeaşi vârstă, gândi ea în trecere, apoi Paul îl concedie pe şofer şi se întoarse spre ei.

Brusc, pământul îi fugi de sub picioare. I se tăie răsuflarea şi inima începu să-i bubuie în urechi. Simţi un fior de răceală de-a lungul spinării şi se albi la faţă. Deveni ţeapănă. Deschise gura dar nu putu scoate niciun cuvânt.

Paul era zvelt, dar mult mai puţin musculos ca Logan, faţa lui era netedă şi lipsită de culoare

comparată cu cea bronzată şi plină de expresie a lui Logan, dar nu exista nicio îndoială că bărbatul care stătea în faţa ei şi emana un farmec dubios era geamănul lui Logan. Identic! Exact replica unul altuia! Se uită de la unul la altul uluită. Niciodată nu văzuse doi oameni mai asemănători. Amândoi erau înalţi şi bine făcuţi. Amândoi aveau acelaşi păr şi aceeaşi tunsoare. Amândoi aveau aceeaşi faţă frumoasă pe care o iubea atât de mult.

Atât de multe lucruri i se învălmăşiră în minte: strălucirea de argint a lunii, mirosul de brazi, adierea caldă a unei nopţi de august, luciul trupurilor, sunetele şoaptelor de iubire. Toate începură să i se învârtă în cap. Apoi reveni în prezent cu o tresărire şi-l văzu pe Logan stând în faţa ei, privind-o ciudat, şi-l auzi pe Paul vorbind.

- La mulţi ani, fiule, spuse el cu o strălucire ironică în ochi, mângâindu-l pe Jon pe obraz înainte de a se întoarce spre Kathryn, ignorându-l pe Logan. Si cine poate fi această drăgălaşă doamnă?

Ochii lui albaştri aveau o scăpărare păcătoasă când se opri pe gura ei înainte de a aluneca apreciator peste rotunjimile sânilor ei se sub bluza decolorată până la talia îngustă şi coapsele strânse în blugii ponosiţi.

- Ea este mămica mea, spuse Jon cu o voce clară şi o strânse de mână cu toată puterea.

Ochii lui Paul se îngustară, gânditori.

- înţeleg. O mare familie fericită, eh? Se intinse şi luă mâna ei rece ca gheaţa pentru a o săruta. Ce mai faci,

cumnată?

Roşeaţa îi cuprinse faţa, dar ea reuşi să-şi ţină respiraţia controlată.

- Logan nu mi-a spus niciodată că are un geamăn.

- Nu? se întoarse el spre fratele lui şi ea îşi trase mâna din degetele lui mângâietoare cu o aversiune instinctivă. Ai omis, bătrâne.

Sub acest farmec suav, ea simţi o duritate de oţel şi liniştea studiată a următoarelor lui cuvinte o convinseră.

- Dacă îţi închipui că având o soţie face vreo diferenţă în lupta mea de a-l lua pe Jon, te înşeli amarnic, zise el şi se întoarse iarăşi spre Kathryn. Acum, mă întreb de ce fratele meu nu ţi-a spus că este geamăn?

- M-am gândit la tine doar ca la un frate, nu la un geamăn, Paul. Asta ar trebui să-ţi răspundă la întrebare, îşi înclină Logan capul cu răceală şi se uită la Kathryn într-un mod ciudat de cercetător, apoi îşi ridică umerii, iritat. Ai venit la timp pentru micul dejun. Să n-o lăsăm pe Emma să ne mai aştepte. Kathryn? Paul?

îl ridică pe Jon în braţe şi se dădu la o parte din prag să-i lase să intre. Paul îi dădu braţul Kathrynei şi ea se strădui să nu se ferească în scârbă de atingerea lui. Nu exista niciun motiv pentru această aversiune faţă de el. Semăna foarte mult cu Logan şi totuşi exista cumva o diferenţă tulburătoare. Continua să-l privească fără a fi în stare să-şi dezlipească privirea de el. Un geamăn! S-ar fi putut înşela în toţi aceşti ani? *Paul* fusese cu Carol? O străbătu un fior. Dacă era adevărat, de ce insista el că

Jon era fiul lui?

Paul o privi adânc în ochi ca şi cum căuta ceva, apoi tot ce spuse
fu:

-Ah, ah! de parcă ar fi fost satisfăcut.

Când Jon îşi termină micul lui dejun aniversar, îşi regăsise ceva din buna lui dispoziţie obişnuită şi stătea foarte apropiat de Kathryn, în camera însorită. Dacă cineva observă preocuparea ei sau lipsa de apetit, ori felul în care continua să se uite stânjenită de la un frate la altul, nimeni nu făcu vreun comentariu.

- Deci, ce aţi planificat pentru astăzi? întrebă Paul, dând la o parte ceaşca de cafea şi scuturându-şi alene scrumul de la ţigară în scrumiera de cristal. Ceva rustic? privi el îmbrăcămintea lor înainte de a se cutremura expresiv.

- Mergem la un picnic, spuse scurt Logan. Nu mă aştept să vrei să vii.

- Un picnic? ridică Paul o sprânceană neagră şi Kathryn îi simţi râsul ironic tăcut. Ce ... demodat! Nu m-aş fi aşteptat din partea unei brute necivilizate ca tine - dar cum ai reuşit s-o convingi pe drăgălaşa ta soţie? Ea nu pare genul căreia să-i placă să stea în aer liber.

-A fost ideea mea, Paul, i-o tăie ea, sărind în apărarea lui Logan. Lui Jon îi place pădurea în mod special, dar noi nu-i permitem să se ducă singur acolo. M-am gândit că ar fi plăcut să-l lăsăm să petreacă ziua explorând.

Ochii lui Paul scăpărară.

-încerci să faci din el un industriaş al lemnului? N-o să meargă, să ştii. El este fiul tatălui său.

- Da, este foarte asemănător cu Logan, susură ea printre dinţi. Ce inteligent din partea ta să recunoşti asta ... Ignorând privirile surprinse ale ambilor fraţi la această lipsă de politeţe, ea se ridică şi-şi puse mâinile pe umerii lui Jon. Ne scuzaţi, Paul? Logan? Zâmbi ea dulce soţului său, care se încruntă întrebător. Jon şi cu mine am promis s-o ajutăm pe doamna Gresham să pregătească lucrurile pentru picnic. Ai spus că mergi cu noi, Paul?

El dădu din cap, iritat.

- N-aş lipsi pentru nimic în lume!

Aproape o oră, Paul îi lăsă să aştepte ca să-şi găsească ceva potrivit de îmbrăcat. Intră în bucătărie bombănind că nu-şi are valetul care să-i aranjeze hainele.

- Dar va veni mâine împreună cu restul suitei mele, promise el.

- Arăţi bine, spuse Kathryn, reuşind să-şi menţină faţa impasibilă când îi văzu pantalonii albi, cămaşa albă şi pantofii albi imaculaţi.

- E-n regulă, Paul? intră Logan şi-l privi din cap până-n picioare.

- Cum arăt? se învârti Paul.

Ochii Kathrynei se măriră şi Jon se încruntă înainte de a se sprijini de ea, dar Logan reuşi să-şi reţină un zâmbet şi păru gânditor.

- Arăţi bine, spuse el. Cel puţin n-o să te putem

pierde.

Paul îi studie suspicios faţa, dar nu descoperi nicio urmă de sarcasm.

- Bun. Dacă suntem cu toţii gata, atunci să-i dăm drumul. Emma? Sper că ai inclus câte ceva din felurile mele preferate de mâncare în acest coş? îşi frecă el delicat mâinile şi-i adresă un zâmbet fermecător.

- Bineînţeles, străluci de plăcere femeia. Găină friptă, salată de legume cu maioneză, chifle proaspăt coapte. Mi-am amintit şi de vinul alb, iar când am împachetat tartele cu căpşuni, am pus una în plus doar pentru tine.

- Ah! Ti-ai amintit.

El se aplecă să-i sărute mâna, dar ea şi-o trase atât de repede, încât îl lovi peste nas.

- Oh! îmi pare atât de rău, Paul! spuse ea cu nevinovăţie când îl văzu că se îndreptă repede. Te-am lovit?

Un firicel subţire de sânge îi alunecă spre buze când îşi frecă nasul cu grijă. Faţa lui exprimă groază când îşi îndepărtă mâna şi văzu pete de sânge pe degete.

Kathryn răsuflă adânc şi abia îşi înăbuşi un hohot de râs înainte de a-l împinge pe Jon să iasă pe uşă. Dacă mai rămânea, s-ar fi făcut de râs! Un hohot îi stătea în gât şi cu cât încerca să-l reţină, cu atât mai tare îi venea să râdă. Când Logan o urmă afară zâmbind cu gura până la urechi, ea nu se mai putu abţine. Căzu în genunchi şi începu să râdă nebuneşte.

-Ai văzut ce mutră a făcut? izbucni Logan într-un râs

homeric.

- Cred că Emma a făcut-o special, spuse ea ştergându-şi lacrimile de râs.

Jon se încruntă şi se uită de la unul la altul.

- Mami? Tati? De ce râdeţi?

Logan o prinse pe Kathryn şi o trase la pieptul lui înainte de a-l strânge şi pe Jon în cercul cald al braţelor lui.

- Ne-a trecut prin minte ceva caraghios, Jon.

- Si lui Paul i-a trecut, spuse ea, şi asta îi făcu pe amândoi să râdă din nou.

Le trebuiră câteva minute bune ca să-şi vină în fire, dar când Paul ieşi din casă alb ca zăpada, începură iarăşi.

- Hai, Jon, spuse Kathryn cu un hohot de râs gâtuit, să ne întrecem până la pădure!

Logan începu brusc să tuşească, dar îi trebui oarecare timp să se oprească.

- Va trebui să vezi ce-i cu tusea asta, bătrâne, spuse Paul cu un sunet nazal caraghios, ceea ce înteţi şi mai tare tusea lui Logan.

Kathryn încă râdea când traversară pajiştea şi o luară prin pădure. Logan le croia drumul, ducând coşul de picnic cu uşurinţă, în timp ce îndepărta crengile, fără a distruge copacii. Timp de aproape o jumătate de oră, merseră în şir indian prin verdeaţa cu miros de brad. Sub picioarele lor trosneau şi se îndoiau rămurele, foşneau frunze, iar păsările scoteau ţipete de protest împotriva pătrunderii în sanctuarul lor.

Din când în când, Logan le arăta câte ceva interesant: creşterea neobişnuită a unui copac îndreptat spre soare sau o pasăre cu pene strălucitoare ascunsă în crengile unui brad. El stătea să le explice de ce pădurea era o parte necesară a naturii, făcând din asta o poveste interesantă în loc de un discurs plictisitor despre conservarea ei. Vocea lui era joasă şi vibrantă şi Kathryn simţea furnicături de-a lungul spatelui ori de câte ori vorbea. De câteva ori trebuiră să-l aştepte pe Paul să-i ajungă din urmă şi o dată, când el era departe în urmă, ea profită de ocazie să se aşeze pe trunchiul unui copac căzut şi să-şi recapete respiraţia.

- Obosită? se interesă Logan cu o voce liniştitoare, ochii strălucindu-ipe faţa frumoasă.

Ea se lăsă pe spate sprijinindu-se în coate şi lăsându-şi părul lung să atârne pe buştean.

- Nu, nu obosită. Doar ... mulţumită.

- Mulţumită? veni el să se aşeze lângă ea, în timp ce Jon căuta conuri de brad la câţiva metri mai departe. Este ultimul lucru care m-aş fi aşteptat să-l spui. Aş fi crezut că vei fi plină de curiozitate, vrând răspunsuri la sute de întrebări despre fratele meu şi de ce spune că este tatăl lui Jon.

- Sunt curioasă, dar sunt sigură că nu eşti în stare să mă lămureşti acum. Sper că va fi timp când ne vom întoarce acasă.

Inima ei bătea cu putere când el se aplecă mai aproape de ea, căutând ceva pe faţa ei. Ea fu vrăjită de albastru-intens al ochilor lui şi vru să-l întrebe, să-i

explice, să clarifice acea imagine care-i bântuia gândurile. Pe care dintre ei îl văzuse? Cine era în realitate tatăl lui Jon? Dar cum putea să-l întrebe un astfel de lucru?

- Eşti cea mai neobişnuită femeie pe care am cunoscut-o vreodată, spuse Logan încet, ezitant.

Mâinile lui se rotunjiră de ambele părţi ale gâtului ei, mângâind uşor pulsul care bătea nebuneşte sub degetele lui. Apoi o trase spre el cu ochi întunecaţi de emoţie. Degetele lui mari îi mângâiară bărbia uşor, forţându-i faţa să se ridice. Gura lui făcu o tentativă de coborâre şi cum ea nu protestă şi nu-şi întoarse capul, buzele lui se lipiră de ale ei, calde, ferme şi infinit de gingaşe.

Braţele ei începură să-i înconjoare spatele şi dintr-o dată, degetele i se înfipseră în carnea tare prin cămaşa subţire, agăţându-se de el, în timp ce gura i se deschidea instinctiv întru deplina posesie a lui.

Degetele lui se strecurară în mătasea părului ei, arcuindu-i gâtul subţire, făcând ca focul pe care-l ţinuse ascuns în ea să prindă viaţă, făcând-o să tremure şi dorindu-şi să se topească în el.

Când el îşi îndepărtă gura cu şovăială şi-şi ridică faţa, ea îşi deschise ochii şi privi într-ai lui. Erau imposibil de citit.

- Kathryn, eu ...

- *Unde sunteţi?* se auzi vocea stridentă a lui Paul care sfâşie liniştea perturbând momentul lor. îl auziră călcând prin tufişuri şi Logan mormăi o înjurătură

înfundată.

- Pe aici, Paul. La stânga.

Kathryn se înfioră, lipsindu-i căldura trupului lui Logan când el se smulse de lângă ea. De ce trebuise să vină Paul tocmai în acest moment? Era plin de promisiuni şi simţea că se află pe marginea unei descoperiri minunate. Era ca şi cum fuseseră transportaţi înapoi şi ultimii cinci ani nu existaseră.

Logan se uită la ea cu o întrebare mută şi ochii îi scăpărară înainte de a se ridica, frecându-şi ceafa, ca şi cum ar fi vrut să-şi pocnească fratele.

- Nu este foarte departe, mormăi el, urmărindu-l pe Paul păşind cu grijă spre ei.

Buzele i se rotunjiră când îl văzu cum păşeşte uşor în jurul unei pietre acoperite cu muşchi, încercând zadarnic să nu-şi murdărească pantofii!

- îţi aminteşti cum tata obişnuia să ne târască până aici în fiecare sâmbătă? spuse Paul scoţându o batistă pentru a-şi şterge faţa şi mâinile. Povestind întotdeauna cum l-au învăţat indienii să supravieţuiască în Yukon? Am urât asta atunci, şi acum o urăsc şi mai tare. Trebuia să vii aşa de departe, bătrâne?

- Ai avut de ales să rămâi acasă, spuse Logan scurt. Luminişul este înainte. Hai, Jon.

Fără a-l aştepta pe Paul să-şi tragă răsuflarea, el dădu la o parte o creangă joasă pentru a putea continua. Când aceasta era pe cale să-i scape din mână şi să-l lovească pe Paul, Logan reuşi s-o ţină până trecură toţi.

- Acest loc n-are pentru mine decât de amintiri neplăcute. Nu numai că a trebuit să vin aici cu tine şi cu tata ca să învăţ despre lemnărie, dar se întâmplă să fie locul unde Mary Lou m-a cerut în căsătorie.

Kathryn se uită înapoi, surprinsă.

- Eşti căsătorit, Paul?

- Mary Lou a fost prima mea soţie, se strâmbă el.

Genul iubitortor al aerului liber - o femeie amatoare de curse de cai, dacă înţelegi ce vreau să spun. Sincer, am încercat să înţeleg dragostea ei pentru spaţiile largi şi deschise, dar apoi am întâlnit-o pe Theresa şi asta a fost tot.

Ea rămăsese cu gura căscată şi Logan îşi ridică o sprânceană, zâmbind de surprinderea ei.

- Paul a avut până acum trei neveste. Mary Lou, Theresa şi ... cum o chema pe cea de a treia?

- Connie, spuse Paul. A fost cea mai deşteaptă dintre ele. Trebuie să-i plătesc o pensie alimentară mai mare decât celor două la un loc. Ce pereche mai suntem, bătrâne? râse el ca de o glumă bună. Eu am avut trei neveste şi tu două. Crezi că este un soi de record?

Kathryn se întoarse brusc, încercând să nu-i lase să vadă cât îi era de silă de zâmbetele şi de comentariile lui Paul. Căsătoria nu era o joacă. Cum puteai să găseşti că este aşa de uşor să te căsătoreşti şi apoi să hotărăşti că nu este femeia potrivită, aşa cum făcea Paul? Si apoi se gândi la uşurinţa cu care Logan se căsătorise cu ea şi o durere bruscă îi licări în ochi. Nu trebuie să gândeşti

aşa şi să începi să tragi concluzii.

îşi scoase asta din minte şi se înfioră, mergând orbeşte în jurul unei pante care se sfârşea într-un frumos luminiş verde, cu un mic râu alunecând pe pietre.

Aici, lumina soarelui era aproape orbitoare după întunericul din pădure şi dădea pământului acoperit cu muşchi o strălucire care te îmbia. Se opri clipind şi scutură din cap, extaziată:

- Este minunat, şopti ea.

Jon era încântat şi se aşeză repede jos, scoţându-şi încălţămintea şi ciorapii şi păşi în apa de cristal.

- Nu, Jon! vorbiră Kathryn şi Logan împreună, apoi se uitară unul la celălalt.

- Ce rău este în asta? se interesă Paul.

- Pietrele sunt ascuţite şi apa este mai rece decât crezi, spuse Logan punând coşul de picnic pe o stâncă afară din calea lor. Mai târziu, în miezul verii, o să-l iau să înoate cu mine în lac. Hai să mergem să explorăm. Mama ta şi unchiul tău par că ar vrea să se odihnească. Vor fi odihniţi până când ne vom întoarce, zâmbi copilului, punându-i o mână plină de afecţiune pe umeri.

Era mult mai cald aici în soare şi Kathryn îşi scoase puloverul pe care-l purta peste bluză şi se aşeză pe malul plin de iarbă, trecându-şi degetele prin apă. Paul stătea, foindu-se de pe un picior pe altul.

-Ăă ... te-ar deranja dacă ţi-aş folosi puloverul?

Ea se încruntă la el peste umăr, aşa cum stătea stingherit.

- Probabil îţi va fi prea mic ... dar dă-i drumul.

- Nu vreau să-l îmbrac.

Vreau să stau pe el.

El îşi încreţi nasul şi-şi netezi pantalonii albi.

- Bine, încuviinţă ea. Ar fi trebuit să-mi dau seama că ai nevoie de ceva. Este unul vechi şi a cunoscut şi zile mai bune, aşa că dă-i drumul şi foloseşte-l.

Doar nu era să-i spună că era unicul pe care-l avea.

- Mulţumesc.

Paul se uită la pulover de parcă nu era suficient de bun să stea pe el, apoi se instală aproape de ea şi-şi întinse picioarele lungi, înainte de a-şi aprinde o ţigară. Fumul se rotea deasupra capului lui şi Kathryn nu-şi putea lua ochii de la el. Semăna atât de tare cu Logan ...

- Ai o inimă bună, draga mea, zâmbi el. Oricine poate vedea dintr-o privire. Se uită la el precaută, recunoscând farmecul studiat şi încercă să nu se lase enervată.

El continuă să zâmbească la ea, ignorându-i fiorul de dezgust.

- Iartă-mă, poate pare cam deplasat, dar te-am mai văzut înainte? Chiar de la micul dejun de azi-dimineaţă, am încercat să-mi reamintesc. Este ceva atât de ... de familiar ... în faţa ta.

Ceva în interiorul ei tremură.

- Nu ştii?

- Să ştiu? Ce să ştiu?

- Carol a fost sora mea.

El sări în sus şi se uită la ea.

- Nu! Nu eşti *acea* Kathryn! Logan a cheltuit jumătate de milion de dolari căutându-te ... şi tu eşti sora lui Carol. Ce credea el? Cum putea fi atât de nesimţit? Si nu-ţi pasă să iei locul lui Carol?

Faţa ei se aspri.

-Am propriul meu loc, Paul. Carol n-are nimic de-a face cu asta.

- Carol are totul de-a face cu asta. Ea a avut fiul meu. Logan l-a îndepărtat de mine şi acum te-a pus pe tine în locul ei.

Kathryn se cutremură.

- N-am ştiut că te-a cunoscut Carol.

-Oh? Presupun că n-ar fi trebuit să spună nimic. Eram însurat la acea vreme şi a trebuit să ţinem relaţia noastră secretă. Apoi s-a amestecat Logan, s-a însurat cu ea şi a pus punct la asta.

Ea înghiţi în sec când piesele de la puzzle începură să se aşeze. Logan îi spusese că n-o alesese pe Carol. Ea era acolo, spusese el. Era acolo şi era însărcinată şi el trebuia să facă lucrul onorabil şi s-o ia în căsătorie, să-i dea lui Jon numele de Ramsey. Simţi fiori de gheaţă de-a lungul spinării. Si ea îl condamnase ...

Paul îngenunche lângă ea.

-Ajută-mă, Kathryn. Ştii că Jon este al meu - o văd în ochii tăi. între Carol şi mine se petrecea ceva minunat înainte de a interveni Logan. Ea a singura în stare să-mi dea un copil, dar fratele meu s-a însurat cu ea şi pretinde că este al lui ... Frumoşii lui ochi scăpărară întunecaţi, amintindu-i aşa de mult de Logan ... Ştii că

este adevărat, o pot vedea pe faţa ta. Jon este al meu şi-l vreau înapoi.

-Nu ...

Mâinile lui îi prinseră umerii pentru a o scutura, dar îşi pierdu echilibrul şi căzu peste ea, făcând-o să-şi piardă răsuflarea.

-De ce să-l aibă Logan? El este tot ce mi-am dorit vreodată. Tatăl meu i-a dat controlul companiei şi frumoasa noastră casă este pe numele lui. Chiar şi jumătatea mea din averea familiei este într-un fond asupra căruia el deţine controlul până voi face patruzeci de ani. Nu-l voi lăsa să-mi ia şi fiul!

-Nu ştii ce vorbeşti! abia răsuflă ea, încercând să-şi tragă trupul departe de al lui. Dar el o ţintui de pământ.

-Mă poţi ajuta, dacă încerci. Ştiu că trebuie să te deranjeze să te uiţi la Jon şi s-o vezi pe Carol în el. Este o amintire constantă a ei. De câte ori te uiţi la el şi te gândeşti la Logan şi Carol stând întinşi împreună? Dacă mă ajuţi, îl voi lua şi nu-l vei mai vedea niciodată.

-Dă-te jos de pe mine! şuieră ea, îngrozită de ce spunea el şi încercând să-l dea la o parte, dar era prea greu pentru ea. Mă doare!

-Gândeşte-te la cât mă doare pe mine ce face Logan, spuse Paul cu o voce ascuţită. Eu sunt tatăl băiatului, dar el n-ar recunoaşte asta. Kathryn îl privi cu ochi holbaţi. într-un fel trebuia să se descotorosească de el.

-Te rog, Paul ... nu pot respira!

-Atunci, nu te mai opune.

Când încetă să se mai lupte cu el şi zăcu nemişcată, el se rostogoli de pe ea, dar continuă s-o ţină ţintuită de pământul moale, înfigându-şi dureros degetele în carnea moale a încheieturilor mâinii ei, ridicându-le peste cap, ţinându-şi un picior între picioarele ei.

- Promite-mi să mă ajuţi şi te voi ajuta să te ridici, spuse el încet.

Inima îi bătea în gât şi mintea ei alerga cu repeziciune.

- Nu pot face nimic.

- Ba da, femeie. îţi voi arăta ce să faci.

El se aplecă să-i depună un sărut cald şi umed pe buze, dar ea îşi răsuci capul şi tresări violent când ochii i se opriră pe picioarele lui Logan, îmbrăcate în blugi şi cizme, care stăteau lângă ea.

- Ce înseamnă asta? întrebă el cu brutalitate, depărtându-şi picioarele şi punându-şi mâinile în şolduri, o furie rece citindu-i-se în fiecare linie a trupului său rigid.

O roşeaţă vinovată apăru pe faţa ei, în timp ce Paul se rostogoli cu uşurinţă şi se ridică în picioare, netezindu-şi pantalonii şifonaţi. Nici nu se deranjă s-o ajute, ci se uită la câteva pete de iarbă pe genunchi şi începu delicat să le îndepărteze.

- Se pare că mi-am distrus pantalonii, nu? râse el uşor. Faţa lui Logan se congestionă de furie când o trase pe Kathryn în picioare.

- Si se pare că am venit la timp, spuse el printre dinţi. Dacă n-ai niciun fel de consideraţie faţă de mine,

cel puţin ai fi putut să te gândeşti la Jon. Ce crezi că ar fi făcut dacă te-ar fi văzut aşa?

Din faţa ei dispăru orice culoare.

- Nu este ceea ce crezi! Noi doar ...

- Destul, tună el. Nu vreau să aud. Am ochi şi pot vedea.

Ea înţepeni şi se uită peste el spre Paul, care încă era ocupat cu pantalonii lui. Un mic rânjet îi juca pe buze şi o străbătu o durere teribilă când îşi dădu seama că-i făcuse jocul. Orice apropiere care s-ar fi putut crea între ea şi Logan era sfârşită. El trăsese concluzia evidentă - aşa cum făcuse şi ea cu cinci ani în urmă.

- Oh, Logan, nu face aceeaşi greşeală ca mine!

Gura îi tremura şi-şi puse mâna pe braţul lui, dar el se trase cu violenţă. Jon veni în fugă şi apoi se opri brusc, având în mână un buchet de flori sălbatice.

-Am culeş flori cum ai spus tu tăticule. Mami? De ce ai părul plin de ace de brad? Se uită la taică-său şi apoi la Paul. Ti-ai murdărit pantalonii, unchiule Paul. Ai căzut?

- Pot să spun aşa, fiule. Cunosc mulţi bărbaţi care ar cădea din picioare pentru mama ta, râse Paul şi păşi spre coşul de picnic. Eşti gata să mănânci? Kathryn se îndepărtă de ei, dorindu-şi ca pământul să se deschidă şi s-o înghită. Dar nimic nu putea fi aşa de uşor. Jon veni în faţa ei, încruntându-se cu ochi solemni.

-Tati spune că aceste flori arată ca tine, fragile dar pline de foc. Ce înseamnă fragil, mami? Ochii ei se umeziră.

-înseamnă uşor de rupt. Copilul se uită la ea.

-Nu voi lăsa pe nimeni să se atingă de tine.

- Ştiu că n-ai face-o, căzu ea în genunchi şi luă florile, înconjurându-l cu braţele. Mulţumesc, dragule. Este aşa de bine să am un protector. Este ziua ta, dar iată-te aici, dându-mi daruri. Sunt frumoase.

-Tăticu spune că va fi livrat azi un cadou pentru mine, dar n-a venit până am plecat. Ce crezi că este? străluciră de nerăbdare ochii lui Jon.

-Vom aştepta şi vom vedea, nu-i aşa?

Kathryn se uită peste el la Logan, care stătea cu mâinile în şolduri, uitându-se posomorât la ea.

Capitolul 6

Restul după-amiezii merse din rău în mai rău. De câte ori Kathryn era un moment singură cu Jon, Logan apărea lângă ea, ascultând cu atenţie cea mai uşoară conversaţie a lor. Ca şi cum ar fi spus ceva copilului care să-l facă să-l îndrăgească pe Paul, gândi ea cu disperare, scârbită de rânjetele lui Paul şi prefăcuta lui indiferenţă faţă de ceea ce se întâmpla. Logan nu mai avea încredere în ea şi o arăta dureros de evident. De câte ori se uita la el cu o rugăminte tăcută pentru înţelegere, ceva scăpăra în ochii lui albaştri, spunându-i că era fără rost. Mintea lui nu-i răspundea, exact cum făcuse a ei în toţi aceşti ani. Când îl văzuse cu Carol, nu aşteptase o explicaţie. încrederea ei fusese spulberată. Oh, ironia soarţii!

Târziu după-amiază, Jon adormise în poala ei şi ea îl ţinu în braţe ca pe un bebeluş, iubind felul în care genele lui stăteau pe obraji ca două evantaie negre. Logan o observa supărat, apoi cu o duritate protectoare, rece, i-l luă din braţe cu o scurtă comandă că era ora de plecare.

- Protector al naibii, nu? murmură Paul consolator, observând cum culoarea vine şi pleacă din faţa Kathrynei în timp ce se ridica în picioare să ia coşul de picnic. Lasă-mă să-l duc eu pentru tine, draga mea, spuse el înclinându-se galant, degetele lui mângâindu-le pe ale ei când i-l luă.

Ea se cutremură, dar nu era chip să-i poată evita atingerea fără să scape coşul şi să răstoarne totul din el.

Uitându-se repede la Logan, văzu că faţa i se înăspreşte şi, înroşindu-se vinovată, ştiu că el observase totul şi interpretase greşit.

Cu răceală, se întoarse şi le ordonă să-l urmeze.

Jon dormi tot drumul de întoarcere, care se desfăşură în tăcere. Ieşirea în natură care începuse atât de promiţător, era atât de diferită acum, gândi Kathryn cu un oftat.

Când se apropiară de casă, Jon se trezi şi clipi confuz, apoi îi zâmbi Emmei care stătea la uşa din spate.

- A fost super, exact cum ai spus tu că o să fie.

- Ei bine, sunt bucuroasă că cineva s-a distrat, spuse ea arătând uşor obosită. Dar trebuie să spun că-mi pare bine că ziua ta este doar o dată pe an, tinere. Dacă mai vine o camionetă ... răsuflă ea exasperată.

Ochii lui străluciră.

- Mi-a venit cadoul?

- Cadou? Este de mirare dacă a mai rămas ceva prin magazinele de jucării pentru ceilalţi copii din ţinut! exclamă ea.

- Despre ce vorbeşti? se interesă Logan, luând coşul de picnic de la Paul şi aşezându-l pe un scaun din bucătărie. N-am comandat nicio jucărie.

- Am comandat eu, bătrâne, spuse Paul cu un râs plin de sine. Ziua de naştere a lui Jon este o zi specială pentru mine. în fond, eu sunt ...

Logan îl întrerupse cu o privire.

- Ti-am mai spus ...

- Şi eu ţi-am spus, interveni Paul. Am tot dreptul să-i cumpăr ce vreau. El este ...

- Nepotul tău! şuieră Logan cu o expresie ameninţătoare, care-i trimise Kathrynei fiori de-a lungul spinării. Şi să nu uiţi niciodată asta.

- Oh, ia te uită! Jon se întoarse şi alergă pe pardoseală spre un coş de nuiele cu un ghemotoc gălbui într-o parte. Oh, mami! Este un căţel.

Faţa lui era plină de uimire şi Kathryn fu recunoscătoare acestei diversiuni. Fraţii arătau gata să se ia la harţă.

Ea traversă camera şi căzu în genunchi lângă Jon, ca să admire puiul de ciobănesc german. Blana lui era bej cu pete negre care porneau de la nas până la codiţa pe care o flutura.

Lui Jon aproape îi ieşiră ochii din cap când întinse mâna să-l mângâie.

- Este aşa de moale, şopti el.

- Mângâie-l uşor, Jon. Logan veni să stea lângă ei şi vorbi cu o autoritate liniştită. Nu puteam avea un căţeluş acolo unde locuiam înainte, dar acum că suntem aici, avem tot locul de care este nevoie să alergi şi să te joci cu el.

Când Kathryn luă căţeluşul să-i arate lui Jon cum să-l ţină, limba lui roz şi umedă o linse pe faţă şi Jon râse, lipindu-se şi el de ea.

Paul observă şi se scutură uşor.

- Un câine? Ceva neastâmpărat?

- Totul depinde de cum îl priveşti, îl măsură Logan

din privire. Drago nu era neastâmpărat.

Sprâncenele lui Paul se ridicară surprinse.

-Vorbeşti despre acelaşi Drago pe care mi-l amintesc?

Era întotdeauna la picioarele tale. Mi-a tras pantofii, mi-a zdrenţuit hainele, a distrus tot pe ce putea pune labele.

-Nu aşa mi-l amintesc eu. Era un prieten.

- Poate pentru tine, nu pentru mine. A fost o uşurare când mama s-a descotorosit de el.

-Era nemiloasă când era vorba despre asta, nu? spuse Logan, în ochi citindu-i-se o durere adâncă.

- Poţi s-o învinuieşti? în fond, tocmai îi spărsese un vas de Sevres. Ea îl cumpărase la o licitaţie, după multe peripeţii, şi chiar în ziua în care l-a adus acasă, el l-a spart.

-Ai avut un căţel, tăticule? întrebă Jon, uitându-se la el cu o înţelegere mult peste vârsta lui.

- Da. Tatăl meu l-a adus acasă când unchiul Paul şi cu mine aveam zece ani. Era un câine mare. Tot un ciobănesc german.

-Mie îmi place acesta mic. Jon înconjură picioarele tatălui său cu braţele. Mulţumesc, tăticule! Pot să-i spun tot Drago? îmi place numele.

- Drago să fie, zâmbi Logan, aşezându-se pe podea şi punându-i un braţ pe umeri.

Nu se uită deloc la Kathryn. Ochii lui indescifrabili erau fixaţi asupra căţelului încolăcit în braţele ei.

-Cred că o să mă duc să fac un duş şi să mă schimb

în timp ce voi trei o să vă prostiţi cu acest câine, mormăi Paul plin de pică. Poate că atunci când voi termina, Jon va găsi timp să vadă ce i-am cumpărat. Kathryn fu prima care îşi dădu seama cât de nepotrivit ar fi fost. Puse căţelul la loc în coşul lui şi se uită la Jon.

- N-ar trebui să-ţi neglijezi unchiul.

Paul încuviinţă din cap, ignorând tăcerea lui Logan, apoi se întoarse către Emma, care stătea lângă chiuvetă.

- Unde sunt lucrurile lui Jon?

- Sunt în camera lui. Nu ştiam unde altundeva să le pun.

- Foarte bine, zâmbi el, frecându-şi mâinile. Hai, fiule!

Jon îşi târa picioarele când îl urmă pe Paul. Continuă să se uite în urmă, la coşul unde Drago scheuna uşor.

- E-n regulă, îl linişti Kathryn punându-i mâna pe umeri când urcară scările. Emma îi va ţine de urât până te întorci.

Jon se opri scurt şi se uită la mormanul uriaş de jucării înălţat în camera lui fără un zâmbet. Erau maşini şi camioane de orice dimensiune şi culoare, o staţie în miniatură cu roboţi şi astronauţi stând la centrul de comandă. Un tren de jucărie era încă nedespachetat şi o bicicletă roşie stătea în mijlocul acestei învălmăşeli cu ghidonul cromat, strălucitor.

După un lung moment, Paul oftă din greu.

- Entuziasmul tău mă copleşeşte, fiule.

- Mulţumesc, unchiule Paul, spuse solemn băieţelul,

ţinându-se de mâna lui Kathryn.

Nu făcu nicio mişcare să atingă vreo jucărie sau vreun joc. Ochii lui mari întârziară asupra bicicletei, dar nu se apropie de ea.

- Pentru nimic, mormăi Paul printre dinţi. La mulţi ani, oricum! Trupul lui înalt era ţeapăn când păşi pe lângă fratele lui ce stătea tăcut în prag. Crezi doar că l-ai îndepărtat de mine, Logan. Dar n-am de gând să renunţ. Vine şi rândul tău.

- Nu mă ameninţa, zâmbi rece Logan. Vei fi în pierdere.

- Asta a fost povestea vieţii mele până acum, nu-i aşa? Paul aruncă o privire speculativă în direcţia Kathrynei. Dar nu fi prea mulţumit de tine, bătrâne. Am sentimentul că roata se învârte. în cele din urmă o să ajung să te văd trecând pe locul doi. Apoi îi părăsi fluierând încet, în timp ce se îndreptă spre camera lui.

Kathryn auzi acest schimb şi se uită la Logan, dar acesta îi evită privirea şi-i spuse cu asprime:

-Vreau ca Jon să facă o baie înainte de cină. Va mânca împreună cu noi astă-seară, fiind ziua lui de naştere. Va fi o cină formală - Paul nu este obişnuit cu altceva. Emma a spus ora şapte.

îşi trecu mâna peste bărbie şi-şi lăsă privirea să se plimbe prin camera arhiplină de jucării înainte de a ieşi.

Când el dispăru pe coridor, Jon se întoarse spre Kathryn.

- Mami, sunt îngrozitor de multe jucării aici.

- Nu-mi pot imagina ce a gândit unchiul tău,

încuviinţă ea, clătinând din cap. Chiar şi un băiat de cinci ani recunoaşte mituirea când o vede. Va trebui să găsim un loc să le punem, dar nu acum. Hai să ne pregătim baia, vrei?

în timp ce copilul se bălăcea în apă, câteva minute mai târziu, mintea îi funcţiona cu repeziciune. Trebuia să găsească o scuză plauzibilă ca să evite cina de deseară. Formală, spusese el. Nu era chip să poată sta acolo în hainele ei umile făcute de mână. Oh, de ce fusese atât de încăpăţânată să refuze ce-i oferise el? Era un lucru să încerce să-i arate lui Logan că n-are nevoie de ceva de la el, dar acum o pătrunse o realitate groaznică: încercase să-l rănească. Şi făcând asta, reuşise doar să se rănească pe sine. îşi păstrase mândria, dar asta nu-i ţinea de cald.

Emma aştepta pe coridorul din afara băii când Jon termină.

- Mergem să-ţi pun asta în cameră, drăguţule, dar probabil s-ar fi pierdut în harababura de acolo, îi întinse ea un pacheţel. Nu-i prea mult, dar am crezut că-ţi va plăcea.

El îşi strânse prosopul în jurul taliei şi acceptă pacheţelul, grăbindu-se să-l deschidă. Un pulover albastru de mohair apăru la iveală şi el zâmbi de plăcere înainte de a-i da un sărut umed:

- Mulţumesc! îmi place! Dar când ai avut timp să-l faci?

Ea îl privi drăgăstos.

- Mămica ta mi-a fost de mare ajutor la treburile

casnice, aşa că am avut o grămadă de timp să tricotez. Când tatăl tău era mic, i-am făcut şi lui unul, dar a durat mai mult atunci.

- Pot să-l îmbrac acum? Te rog.

- Sigur că poţi, spuse Kathryn, trecându-şi degetele peste puloverul moale. Du-te şi începe să te îmbraci, puiule. Vin să te ajut într-un minut.

Când el plecă, se întoarse spre Emma.

- Când Jon este gata îl voi trimite jos, dar vrei să mă scuzi faţă de Logan şi Paul? Am o migrenă şi cred că voi face o baie şi apoi mă voi urca în pat.

Nu era ceva original, dar era tot ce-i trecuse prin cap. Emma se îngrijoră imediat.

- M-am gândit că arăţi cam palidă când v-aţi întors azi acasă. Du-te acum în camera ta. Voi avea eu grijă de Jon. Mai târziu îţi voi aduce o tavă.

- Te rog, nu te obosi. Ai făcut destul ca să mai faci ceva în plus.

- Nu-i niciun deranj. Stiu ce teribile sunt durerile de cap. Du-te, o pofti Emma, şi nu-ţi face griji. Mă vor bucura aceste câteva minute cu Jon.

Kathryn îi zâmbi şi făcu aşa cum i se spusese. Ura să mintă, dar nu exista nicio posibilitate să stea la masa de cină din acea încăpere mare şi elegantă şi să fie o ruşine pentru soţul ei.

Stătu la fereastra dormitorului urmărind cum se schimbă culorile cerului pe înserate, înainte de a-şi vârî mâinile în buzunarele vechiului ei halat albastru. încercase să facă o baie liniştitoare. Părul încă îi era

prins în vârful capului, dar şuviţe lungi şi negre îi cădeau la întâmplare în jurul obrajilor palizi, în timp ce agitaţia ei creştea. Se simţea atât de tânără şi absurd de singură. Măcar de ar putea să se ducă la Logan şi să-i explice lucrurile ca o soţie obişnuită! Dar nu era, şi nici el nu era un soţ obişnuit. Erau prinşi amândoi într-o căsătorie care nu era căsătorie, cu un copil care nu era al lor. Sau era? îţi trecu mâna peste ochi de disperare. Acum când şi-o imagina pe Carol în lumina lunii, scena era distorsionată. Cine fusese cu ea? Logan şi Paul erau atât de asemănători - şi atât de diferiţi.

O ciocănitură uşoară la uşă o smulse din gânduri. Emma n-ar fi trebuit să se obosească, oftă ea, ducându-se să deschidă.

Logan stătea pe coridor, întunecat şi răzbunător, într-un costum bleumarin, cămaşă albă şi cravată impecabilă, cu mâinile în şolduri şi faţa posomorâtă.

- Ne faci să aşteptăm, spuse printre dinţi.

Faţa Kathrynei se albi, dar reuşi să-şi păstreze vocea calmă când se dădu instinctiv înapoi.

- Nu ţi-a spus Emma?

- Că te doare capul?

Ea încuviinţă în tăcere.

- Si eu m-aş fi putut gândi la o scuză mai originală, draga mea soţie. Este una prea folosită de femeile care nu pot face faţă lucrurilor. Este ziua de naştere a fiului nostru şi nu te voi lăsa să-l dezamăgeşti. Ai cinci minute să te îmbraci şi să cobori.

Ea îşi îndreptă umerii şi-şi ridică faţa fără să

clipească.

- Nu, spuse ea încet.

Expresia lui se înăspri şi ochii îi căpătară o lucire de gheaţă.

- De ce, mă rog?

-Te rog, Logan. Se întoarse cu spatele la el şi-şi apăsă mâinile pe faţă. Chiar nu pot.

El veni în faţa ei.

- Este vorba despre hainele tale, nu? Atât de mult înseamnă părerea lui Paul despre tine? Câte mese ai împărţit cu mine fără să-ţi pese cum arăţi?

- Nu că nu mi-ar fi păsat, spuse ea neajutorată. Of, măcar de ţi-aş putea explica!

- Pune-mă la încercare.

îşi luă mâinile de pe faţă.

- Eu ... se bâlbâi ea. Pur şi simplu nu pot.

Logan scoase un oftat scurt, se duse la dulapul care se întindea pe toată lungimea camerei şi deschise uşile acestuia, lăsând să se vadă un întreg sortiment de haine viu colorate. Erau acolo de toate, de la rochii de seară şi de zi până la pantaloni eleganţi. Pe podea, în cutii erau depozitate modele diferite de pantofi.

- Tot ce ai de făcut este să le pui pe tine. Este atâta de greu să faci asta?

- De unde au apărut? Când ... Kathrynei i se strânse gâtul şi nu mai putu continua.

-Am făcut să fie livrate în această după-amiază, spuse el scurt. Ştiam că vei avea nevoie de ele.

- Livrate? în această după-amiază? Privirea ei năucă

se transformă într-una plină de furie. în loc să fie recunoscătoare pentru grija lui, simţea un resentiment lipsit de raţiune ... Şi presupun că cei care le-au livrat s-au îngrămădit unul peste altul, încercând să aducă jucării pentru Jon şi haine pentru mine. Trebuie să fi fost un adevărat circ! Nu-i de mirare că Emma era practic terminată când am ajuns acasă.

- Nu poţi spune doar “mulţumesc”, ca oricare altă nevastă? Maxilarele lui Logan erau încleştate şi faţa plină de furie.

Ezitând, Kathryn se duse la dulap şi puse mâna pe o mătase verde strălucitoare. Degetele sale strânseră involuntar materialul scump. Ea avea nevoie de haine - el i le procurase. Ar fi trebuit să-i fie recunoscătoare, dar tot ce simţea era o umilinţă profundă. N-avea importanţă cât ura să recunoască asta ... fusese cumpărată.

-Mul ... mulţumesc, mormăi ea şovăitor, încercând să-şi înăbuşe mândria.

Mâinile lui îi coborâră pe umeri şi o întoarse spre el, ea neputând să se ferească de ferocitatea din ochii lui.

- Aşa cum Paul i-a spus lui Jon mai devreme, entuziasmul tău mă copleşeşte! Ce nu este în regulă cu ele?

-Nimic.

-Ba da, este. Spune-mi.

-Te rog ... încercă să se desprindă din mâinile lui, dar el o ţinu şi mai strâns.

-Crezi că te-am cumpărat, nu? Dă-i drumul şi spune-

o!

- Da, şopti ea, înfrântă. Mă simt cumpărată.

îl văzu că tremură de furie.

- Când cumperi ceva, aştepţi ceva în schimb. Am plătit aceste lucruri pentru tine, dar nu aştept nimic în schimb. Sunt pur şi simplu un cadou.

- Dar atât de multe? Sunt ca jucăriile pe care Paul i le-a cumpărat lui Jon. Care-i diferenţa?

Ochii lui o sfredeliră.

- Să stabilim chiar acum. Acele jucării pentru Jon nu erau doar cadouri pentru ziua lui de naştere de la un unchi fără niciun fel de afecţiune.

- Ştiu asta. El încearcă să cumpere afecţiunea lui Jon, aşa cum tu încerci să mă cumperi pe mine.

- Nu, la naiba! Nu-i acelaşi lucru. Nu crezi? Degetele lui Logan îi strânseră şi mai tare umerii. Eu nu sunt ca Paul. Am cumpărat aceste lucruri fiindcă aveai nevoie de ele. Stii că ai nevoie, dar continui să le refuzi. De ce? Spune-mi!

Dintr-o dată, era deschis la discuţie. Chiar vroia să înţeleagă de ce încerca să i se opună. îLacrimile începură să-i ardă pleoapele, forţând-o să recunoască.

- încerc să-mi apăr mândria - este unicul mod. Dacă refuz lucrurile pe care banii tăi mi le pot cumpăra, nu mă vei stăpâni niciodată. Dar nu merge aşa. Sunt doar o pacoste pentru tine.

Logan oftă, învins, şi-şi lăsă mâinile să-i cadă.

- Nu eşti o pacoste pentru nimeni. Dacă te îmbraci chiar şi într-un sac, eşti mai frumoasă decât sute de alte

femei. Se frecă la ceafă cu precauţie ... Răzgândeşte-te. Acceptă lucrurile pe care vreau să ţi le dau.

- Oh, nu! se întoarse Kathryn şi se îndepărtă de el. De ce întotdeauna trebuie să-mi dai lucruri? Ce-ţi pot da eu?

Faţa lui se schimbă, înţelegând brusc, şi vocea îi deveni şocată.

- întotdeauna am gândit că ai mândrie, dar m-am înşelat. Nu este mândrie. Ai un complex de inferioritate. Nu crezi că eşti suficient de bună să îmbraci hainele. Si de aceea ai spus că nu este locul tău în această casă, nu? Simţi că nu eşti suficient de bună să fii soţia mea.

Ea se întoarse cu spatele la el, cu o pată de roşeaţă pe faţă şi gât, urându-l fiindcă îi dăduse la o parte masca de falsă mândrie, scoţându-i la iveală lipsa de experienţă şi vulnerabilitatea nesofisticată, dar îşi îndreptă umerii şi-l înfruntă fără să clipească.

- Ai dreptate, Logan - nu sunt destul de bună. Niciodată n-am fost suficient de bună. întotdeauna a fost Carol. Ea a fost cea care se potrivea, nu eu. Amândoi aţi trăit într-o lume pe care eu n-am cunoscut-o niciodată. Aţi fost în multe locuri, aţi văzut şi, aţi făcut lucruri la care eu nici n-aş fi visat!

- Din nou Carol! izbucni el, încleştându-şi mâinile pe umerii ei. Crezi că avea vreo importanţă că avea ţinută şi sofisticare? Că ştia ce furculiţă să folosească sau ce vorbe să scoată pe gură? Astfel de lucruri nu înseamnă nimic. Ce *era,* contează. Şi nu era nici pe jumătate femeia care eşti tu. Uit-o!

- Crezi că n-am încercat? Mă uit în această casă şi la toate lucrurile care o umplu şi ştiu că nu aparţin acestui loc. Nu în felul în care aparţinea Carol.

- Ti-am cerut vreodată să fii ceva ce nu eşti?

- Da. Vrei să mă îmbrac în haine scumpe şi să stau la masa ta de parcă acolo mi-ar fi locul.

Ea îşi plecă faţa simţindu-se înfrântă, dar el îi prinse bărbia şi o forţă să-l privească.

- Aici ţi-e locul! O să-ţi spun asta doar o dată şi nu vreau să uiţi vreodată. Am bani, destul de mulţi, dar asta nu mă face diferit faţă de alţi bărbaţi. îi folosesc şi mă bucur de lucrurile pe care le pot face
- dar vezi, banii nu mă au pe mine.

Kathryn se încruntă la el.

- Nu înţelegi, nu? Aceasta este diferenţa dintre Paul şi mine. El este cum era mama mea - şi Carol la fel. Indiferent cât de mult are, nu-i este suficient. Tatăl meu a construit această casă pentru mama mea, după indicaţiile ei. A mobilat-o cu lucruri care erau importante pentru ea. I-a trebuit mult timp să-şi dea seama că asta nu era încă suficient.

A fost cale lungă de la coliba pe care tatăl meu a avut-o în Yukon, dar el a fost fericit acolo şi niciodată fericit aici. în unele ierni, era înzăpezit cu lunile şi nu vedea un suflet. Dar indienii l-au învăţat cum să supravieţuiască şi el s-a bucurat de singurătatea lui. Nu avea familie şi trăise singur ani de zile.

Apoi a întâlnit-o pe maică-mea şi a vrut să se însoare cu ea, dar ea nu l-a vrut, fiindcă n-avea bani ...

Amărăciunea din ochii lui o mişcă ... El era un tăietor de lemne. Era tot ce vroia să fie, dar ea l-a împins şi banii au ajuns să fie Dumnezeul lui. Nu putea obţine niciodată destul pentru ea, întotdeauna trebuia să fie mai mult. în cele din urmă s-a măritat cu el, dar nu cred că au fost fericiţi cu adevărat. Ea vroia mai mult decât îi putea da el. Când Paul şi cu mine ne-am născut, el credea că ar fi trebuit să fie satisfăcut, dar nu, încă nu erau suficienţi bani. Mama l-a împins să-şi ştirbească integritatea, să devină orb la tot în ce credea şi toate acestea fiindcă banii o aveau pe ea. Paul este în acest fel. Carol a fost la fel. Eu *nu sunt* aşa. Poţi înţelege asta?

Kathryn se uită la el.

- Stiu că întotdeauna ai muncit pentru ceea ce ai avut, spuse ea rar, stângace.

-Tu eşti soţia mea, Kathryn. Muncesc din greu în fiecare zi ca să nu vă lipsească nimic ţie şi lui Jon. Noi trăim din salariul meu, care nu mi se înmânează niciodată. Eu nu ţi-l înmânez nici ţie. Ca soţie a mea, ai dreptul la tot pentru care muncesc eu.

- Dar Paul? A spus că are dreptul la ceva bani lăsaţi de tatăl tău.

Logan se îndepărtă de ea şi se duse la fereastră, unde-l întâmpină
noaptea.

- Paul are o moştenire, dar nu-l voi lăsa să se atingă de ea, pentru că ar face totul praf într-un an. El face mulţi bani din concerte. Ar putea face şi mai mulţi dacă ar lucra serios, dar nici atunci n-ar fi destul. Anul trecut

i-a venit ideea că Jon este cheia bogăţiei nelimitat. Dacă mi se întâmplă mie ceva, crede că va primi custodia lui Jon şi controlul complet al averii Ramsey. A început prin a încerca să-i câştige favorurile lui Jon. Apoi, dintr-o dată, a venit cu ideea strălucită că deoarece a cunoscut-o pe Carol înainte de căsătoria noastră, ar putea fi chiar tatăl lui Jon. Este un om foarte nerăbdător. Va încerca orice ca să mi-l ia pe Jon doar ca să pună mâna pe bani.

Ea se albi la faţă.

-în această după-amiază, Paul mi-a spus că a avut o aventură cu Carol înainte de a te căsători tu cu ea. A spus că Jon era rezultatul. Era foarte convingător.

întreg trupul lui Logan se încordă.

-N-avea dreptul să spună un astfel de lucru.

-Este adevărat? şopti ea.

El stătu absolut nemişcat un moment lung şi sfâşietor, înainte de a se întoarce încet de la fereastră şi a o privi. Fălcile îi erau încleştate.

-Tu ce crezi?

Kathryn nu vroia să creadă că Logan fusese cu Carol. înghiţi şi ea.

-Paul ... Paul mi-a cerut să-l ajut să-l ia pe Jon de la tine!

Faţa lui deveni cenuşie. Mâinile i se strânseră în pumni.

-îţi poţi imagina ce fel de viaţă va avea Jon dacă ai face-o? Paul nu vrea băiatul, vrea banii pe care îi reprezintă acesta. Nu înţelegi asta? Carol a fost soţia

mea.

-Dar este cu adevărat al tău? Tu şi Carol aţi fost amanţi - înainte de a vă căsători? şopti ea ţinându-şi răsuflarea şi aşteptând.

Logan îşi îndreptă umerii. Se uită la ea de parcă s-ar lupta înainte de a ajunge la o hotărâre dureroasă, apoi liniile de la colţurile gurii
i se accentuară şi o privi drept în ochi când rosti cu o lipsă de tragere de inimă cutremurătoare:

- Da. Carol şi cu mine ... inspiră adânc. Stii cât de frumoasă era. Mă poţi învinui?

Ea închise ochii şi aşteptă să simtă durerea familiară. Apoi, şopti dintr-o răsuflare:

- Nu, nu te învinuiesc.

Gura lui se strâmbă când se duse spre dulap. Faţa îi era plină de amărăciune, dar încă o dată îşi recăpătase controlul.

-Nu există nicio cale ca Paul să-l ia de la mine în afară de a-l răpi. Dacă vei încerca să-l ajuţi, vei sfârşi păţind-o rău. Jur că-l voi găsi chiar dacă va trebui să răscolesc tot pământul bucată cu bucată. Jon este al meu. Nu poţi face nimic pentru a schimba asta.

Trase o rochie de mătase roz de pe un cuier şi o aruncă în direcţia ei.

- îmbracă asta în această seară, îi ordonă el. Este culoarea favorită a lui Paul. Ai cinci minute să te îmbraci şi să cobori. Te aştept la uşă.

Fără a-i da ocazia să spună un cuvânt, ieşi fără să se grăbească şi închise uşa după el mult prea încet.

Rochia era lungă, mulându-se pe umeri şi prinsă în talie. Culoarea era perfectă pentru ea, dar după atenţia pe care o acorda Logan înfăţişării ei, putea fi foarte bine îmbrăcată tot în blugii ei ponosiţi.

O prinse indiferent de cot şi-şi ţinu privirea drept înainte când începură să coboare scările împreună. Dar la jumătatea coborârii, Kathryn se opri şi-şi ridică faţa, ascultând intens. Un sunet melancolic plutea spre ei şi-i luă o clipă să realizeze că Paul cânta la pian. Muzica deveni mai tare şi fu cuprinsă de vraja tonurilor armonioase din jurul lor. Inima începu să-i bată mai tare ca şi cum ceva din melancolia melodiei răspundea ecoului din inima ei.

Vru să se întoarcă spre Logan şi să emită o scuză sau o explicaţie

- orice care să pună capăt neînţelegerii dintre ei, dar o privire la profilul cinic îi opri cuvintele în gât.

El îşi accentuă apăsarea asupra cotului ei, grăbind-o să coboare.

- Paul este excepţional de bun, astă-seară. Poate te foloseşte pe tine ca ultima lui inspiraţie, spuse el ironic şi dur.

Nu exista nimic între ea şi Paul, dar nu ştia cum să-l convingă.

- Poate este bucuros că se află acasă, şopti ea.

- Acasă! împinse Logan uşa ce fusese lăsată parţial deschisă. Aceasta nu este nimic decât o casă goală. Mă îndoiesc că va fi vreodată un cămin.

Aşezat la pian şi îmbrăcat într-o haină de seară de

culoarea vinului, cu o cămaşă cu volane la gât şi la mâneci, Paul era absorbit de muzica lui şi nu-i văzu intrând în încăpere. Capul îi era dat pe spate şi avea ochii închişi în timp ce degetele i se plimbau peste clape cu o viteză plină de siguranţă. Melodia continuă să plutească tristă şi brusc deveni mai puternică, mai sălbatică, până sfârşi într-un final lipsit de armonie.

Paul deschise ochii şi se ridică brusc în picioare într-o tăcere bruscă, ţintuindu-i pe amândoi cu privirea.

- Uitaţi-vă la camera asta! spuse el cu o voce ascuţită. Uitaţi-vă la
ea!

Kathryn îşi smulse privirea de la el şi măsură camera în sus şi în jos. Un candelabru monstruos de cristal era suspendat de centrul tavanului şi lumina lui prismatică strălucea peste tot până la pianul din capătul îndepărtat. Erau deschise două uşi de sticlă ce dădeau spre un spaţiu scufundat acum în întuneric. Măsuţe antice împrăştiate şi mobila gri Queen Anne flancau un cămin mare din marmură neagră şi pe podea era un covor oriental mare, cu culori predominante de verde şi albastru. Pereţii erau lambrisaţi cu un lemn de culoare deschisă, al cărui nume îi era necunoscut.

- Ce este în neregulă? şopti ea.

Logan permise unui zâmbet uşor să-i traverseze faţa, înainte de a se întoarce către ea.

- Lui Paul nu-i plac schimbările pe care le-am făcut. Dar mie mi se par că au contribuit la o îmbunătăţire.

Paul le aruncă o privire plină de dezgust.

- Emma mi-a spus că Ming a fost spart! Toate sculpturile, vasele, miniaturile - tot ce era aici - s-a îndepărtat şi pus în cutii. Cutii! Cum aţi putut? Este un ... este un sacrilegiu! şuieră el, desfăcându-şi larg braţele. Această cameră a fost făcută pentru astfel de lucruri. Aţi dat jos de pe perete şi tabloul lui Renoir!

- Era timpul pentru o schimbare, spuse Logan, păstrându-şi vocea calmă. Dar dacă te deranjează aşa de tare, eşti liber să iei toate acele lucruri şi să pleci. Găseşte un alt loc unde să le adăposteşti. Nimic nu te opreşte.

- Aţi vrea să plec, nu-i aşa?

- Pleci sau rămâi, n-are importanţă, îi replică Logan înainte de a se întoarce.

- Nu mă păcăleşti pe mine cu indiferenţa ta, bătrâne, ripostă Paul cu o voce provocatoare. Stii că atunci când o să plec, iau şi băiatul cu mine.

Logan pufni, dar vocea lui era de un calm mortal.

- Lucrurile din această casă pot merge cu tine. Oamenii rămân.

Paul se uită la Kathryn, apoi înapoi la Logan.

- Dar soţia ta? Este la fel de obsedată de băiat ca tine?

- Nu pot vorbi în numele soţiei mele - şi mă bazez pe tine să ţii minte că este soţia mea - iar Jon este fiul meu. Amândoi îmi aparţin.

- Bine, bine! zâmbi Paul răutăcios şi plecă de la pian spre un dulăpior unde un şir de sticle şi pahare erau pregătite.

îşi turnă o măsură de whisky pentru el şi luă o gură înainte de a-i turna un pahar şi lui Logan.

- Sherry? o întrebă el pe Kathryn.

Ea încuviinţă din cap, fiindcă vedea că asta se aştepta de la ea.

- în fond, nu eşti atât de diferit de mine, bătrâne, spuse el în timp ce se îndrepta spre ei, dându-i lui Logan whisky şi lui Kathryn un pahar delicat de cristal cu vin. Mie-mi face plăcere să am lucruri. La tine, este vorba despre oameni.

Dacă observă tresărirea rapidă care traversă faţa lui Logan, nu spuse nimic. Era prea ocupat să se bucure de ironia lui şi de imposibilitatea fratelui său de a-l contrazice. Aşezându-se într-un fotoliu elegant, îşi încrucişă picioarele cu delicateţe, aşteptând până veni Jon să le spună că Emma era gata cu cina.

Capitolul 1

Neplăcerea fusese singurul lucru pe care Kathryn şi-l amintea cel mai tare de la ziua lui Jon şi era ceva cu care se familiariză şi mai mult pe măsură ce săptămâna continuă. Paul menţionase că valetul lui va sosi ziua următoare. Ceea ce nu spusese, era că mai aştepta şi agentul, managerul, coaforul, asistentul personal şi secretara.

Era de datoria Kathrynei să-i instaleze, dar ea nu făcu acest lucru şi se eschivă cu aplomb. Casa era suficient de mare să-i găzduiască pe toţi acei bărbaţi, dar fu aproape intimidată când sosiră toţi odată şi, fără a aştepta să fie prezentaţi, începură să ceară pe tonul unor actori de Shakespeare anumite camere şi diete specifice ca şi diferite tratări conform temperamentelor lor artistice. Paul îi asigură că va avea cumnata lui grijă de tot fiindcă era stăpâna casei şi, cu un aer de superioritate, o lăsase să stea zăpăcită în holul încărcat cu zeci de bagaje.

Buzele lui Logan se rotunjiră când îi văzu cum se ţineau după Paul în acelaşi fel în care Drago se ţinea după Jon.

- Pari surprinsă. Nu la asta te aşteptai din partea unui mare pianist de concert?

Kathryn îşi muşcă buza, luptându-se să nu facă o criză nervoasă şi se întrebă cât de mult intenţionau să stea.

- Dacă te poate consola, ridică el iritat din umeri, la această oră săptămâna viitoare, s-ar putea să fie

plecaţi.

- Cu toate aceste bagaje? Vrei să spui că nu intenţionează să stea cu lunile?

- Sunt ca şi Paul. Sunt parte a imaginii lui ... O observă cum înghite în sec şi încearcă să nu se lase copleşită, înainte ca vocea să
i se îmblânzească de remuşcare ... Sunt doar oameni obişnuiţi, Kathryn. Nu-i lăsa să te supere. Lucrează pentru Paul, îţi aminteşti? Dar fiindcă el este atât de des în ochii publicului, ceva din notorietatea lui se răsfrânge şi asupra lor. Li s-au umflat capetele de importanţă, dar nu sunt diferiţi de tine sau de mine ... Ridică două dintre cele mai grele valize şi arătă spre restul. Am telefonat la o agenţie de menaj şi mâine vor veni ajutoare. Pentru astă-seară ... dădu din umeri resemnat ... va trebui să ne descurcăm cum putem.

- Ştiai că asta urma să se întâmple, nu-i aşa? îl întrebă ea uimită. Cum îl poţi lăsa pe Paul să năvălească aşa?

- Este doar o dată sau de două ori pe an. Dacă îl las să afle că mă deranjează, ar face-o mai des. în afară de asta, este mai bine să-l am aici ca să văd de ce este în stare şi să-i aştept următoarea mişcare, figura lui devenind rece şi dură. Toată săptămâna următoare, Logan nu se duse la serviciul lui, ci urmări şi aşteptă acasă. Indiferent ce făcea Kathryn sau unde se ducea, simţi acei ochi albaştri de gheaţă sfredelindu-i spatele. El ar fi putut să spună că vroia să nu-l scape din ochi pe Paul, dar arăta limpede că nu avea pic de încredere nici

în ea. Păstra contactul cu secretara lui la telefon şi numai după ce Jon era instalat în siguranţă în pat, dispărea în biroul lui să rezolve muntele de hârtii care-l aşteptau.

Paul era singurul care ştia ce se întâmplă, dar rânjea pur şi simplu şi se instala confortabil, refuzând tote încercările managerului său de a-l interesa cu alt turneu.

Cum o săptămână se transformă în două, Margaret începu să apară pe acolo la începutul după-amiezelor. în mod ostentativ, aducea hârtii cu care nu se putea descurca singură sau scrisori necesitând semnătura lui Logan, dar Kathryn simţea o înţepătură de gelozie când o vedea că se instalează din ce în ce mai mult în casă. Paul o invită să rămână la cină în acea primă seară şi fu imediat secundat de managerul şi de asistentul său, Ea acceptă imediat, intrând în atmosfera faunei lui cu o uşurinţă uimitoare şi acum, devenise o obişnuiţă de fiecare seară. Nimic şi nimeni n-o deranja pe Margaret şi Kathryn trebui s-o invidieze.

Dar când Paul o luă deoparte şi comentă cât de mult timp petrece Margaret singură cu Logan în biroul lui, după cină, realiză ea ce se întâmplă. înainte, Logan avusese momentele lui de amabilitate, chiar dacă nu erau sincere. Dar acum când se gândi la asta, acele momente deveneau mult prea rare. Margaret îi uzurpa poziţia şi ea o lăsa.

Logan îi spusese în dimineaţa după ce se căsătoriseră că nu va trece peste barierele înălţate de

ea până când nu se va hotărî să le coboare. Ei bine, îl vroia, acum era timpul. Va trebui să-l lase să ştie că vrea să fie soţia lui în adevăratul sens al cuvântului, şi nu va fi uşor pentru ea. Mândria nu era cel mai uşor lucru de înghiţit. îi era teamă să nu se facă de râs. Dacă obosise s-o mai aştepte şi hotărâse că n-o mai vroia deloc?

După ce-l culcă pe Jon în acea seară, se plimbă prin dormitorul ei neliniştită, încercând să găsească vorbele potrivite şi oscilând între speranţă şi teamă. Mai târziu, restul casei se cufundă în tăcere.

Auzi musafirii lui Paul retrăgându-se în camerele lor şi singurii rămaşi erau Logan şi Margaret, închişi în biroul lui. La miezul nopţii, auzi uşa din faţă închizându-se şi motorul maşinii Margaretei pe alee şi, luându-şi curajul în ambele mâini, o luă spre scări înainte de a se răzgândi.

Logan se întorcea în biroul lui când făcu un zgomot uşor în spatele lui şi, întorcându-se acesta se încruntă la ea.

- Ce faci trează la ora asta?

- Logan, eu ... Nu-şi putea ridica ochii mai sus de cămaşa lui şi-şi răsuci mâinile simţind că începe să se bâlbâie. îmi ... îmi pare rău dacă te deranjez, dar vro ... vroiam să-ţi vorbesc.

- Nu poate aştepta? Este târziu şi sunt obosit.

- Obosit? Se uită la faţa lui şi îngheţă, şocată.

La colţul gurii lui era o urmă strălucitoare de ruj de buze. Stomacul i se strânse când văzu asta. Culoarea

părea să strălucească din ce în ce mai tare, dansând în faţa ochilor ei până îşi smulse privirea de la ea.

- Am avut o zi îngrozitoare, spuse Logan distrat, trecându-şi mâinile prin păr înainte de a le lăsa să i se odihnească pe ceafă. Am necazuri cu una din fabricile de cherestea. Ar fi trebuit să mă duc acolo, în loc să încerc să rezolv prin telefon.

Haina lui de seară fusese scoasă, iar cămaşa albă era şifonată şi cravata deschisă la gât. Un nasture de la mijlocul cămăşii era descheiat şi imaginaţia vie a Kathrynei o făcu să-şi închipuie scena aşa cum se întâmplase. Aproape că vedea trupul zvelt al Margaretei lipit de al lui Logan, degetele ei căutându-i căldura pieptului lat.

- Aceasta este o parte a ceea ce vroiam să-ţi vorbesc, mormăi ea, uitându-se oriunde altundeva în afară de el, trăgând nervoasă de un nasture al rochiei albe, simple.

- De unde ştii ce necazuri am eu?

- Nu ştiu ... exact ... dar, se uită la vârfurile pantafilor, dar îmi dau seama că nu-ţi poţi neglija afacerea la nesfârşit. Ceea ce vreau să spun este ... inspiră adânc, privind nervoasă în podea. Durerea părea să-i taie răsuflarea. Nu putea să-i spună acum toate bârfele pe care le auzise. Nu acum. Nu cu această ultimă trădare a lui înscrisă pe gură ... Am vrut doar să ştii ... că poţi avea încredere în mine, Logan. N-aş face nimic care să ... să îl rănească pe Jon ... sau pe tine.

O încruntătură întunecată adânci liniile feţei lui.

- Deci, până la urmă el şi-a făcut mişcarea, spuse el pe o voce prea liniştită, prea controlată. Ceea ce nu înţeleg este cum de ai tupeul să te aştepţi că m-ai convins. Ai hotărât să intri în combinaţie cu el! ... O domina cu înălţimea, şi trupul îi tremura de furie ... De ce? Ce are el şi eu nu am?

Ea îşi ridică brusc faţa şi ochii scăpărători i se opriră asupra petei de ruj.

- Te înşeli. între Paul şi mine nu este nimic.

- Crezi că sunt orb? Am văzut sărutul vostru din pădure. Dumnezeu ştie de câte ori te-a avut. Si am văzut felul în care te uiţi la el când nu ştii că te observ. Nu-ţi poţi lua ochii de la el!

O cuprinse o furie rece. Se strădui să-l înfrunte fără să clipească.

- M-a luat prin surprindere în pădure, spuse ea ţeapănă. Dacă te-ai fi uitat mai bine, ai fi văzut că nu-i răspundeam la sărut. A făcut-o doar fiindcă ştia că stăteai acolo şi a vrut să te facă gelos. Nu înţelegi asta? Speră să intervină între noi pentru a-i fi mai uşor să plece cu Jon. Dacă am continuat să mă uit la el, a fost din cauză că nu puteam înţelege cum cineva care seamănă atât de bine cu tine poate fi atât de diferit.

- Păstrează-ţi minciunile, scrâşni Logan printre dinţi. Nu te cred când este vorba de Paul.

- Dar te aştepţi ca eu să te cred pe tine în legătură cu Margaret? întrebarea ieşi din gură pe neaşteptate, cu o voce gâtuită de
amărăciune, şi suna ca o acuzaţie.

- Margaret n-are cu nimic de -a face cu asta!
- Oh, nu? Atunci, de ce şi-a lăsat urma pe gura ta?

Logan îşi trecu dosul palmei peste gură şi păru ruşinat când văzu rujul strălucitor.

- îţi pot explica ...
- Oh, te rog! Cel puţin, scuteşte-mă.

Kathryn trebuia să iasă. Urechile îi ţiuiau şi-i venea să vomite. întorcându-se, o luă orbeşte spre scări, sătulă până în gât de toate. Şi când se gândea că venise în seara aceasta să i se ofere! Era soţia lui şi n-avea dreptul să-l renege. Ce ironie! Era un bărbat sănătos şi normal. Cum putea crede că aştepta răbdător pentru ea?

- Kathryn! o strigă el, dar nu-l auzi şi fu forţat să se ducă după
ea.

Luând-o de umeri, o trase lângă el.

Ceaţa din mintea ei se limpezi imediat şi se luptă cu sălbăticie.

- Nu mă atinge! strigă ea, simţind brusc parfumul lui Margaret ... Acest parfum era impregnat în el şi asta o înnebuni. Se smuci şi
se întoarse cu faţa ... Cum îndrăzneşti? gâfâi ea cu pumnii încleştaţi. Nu eşti mai bun decât Paul!

Fusese o greşeală. Imediat ce pronunţase numele lui Paul, ştiu că făcuse o greşeală.

Toată culoarea dispăru din faţa lui când îi văzu chipul plin de ură.

- Kathryn! Făcu un pas spre ea, dar aceasta se dădu

înapoi. Pentru numele lui Dumnezeu!

Ea începu să se întoarcă, îndepărtându-se, dar Logan îi prinse încheieturile mâinilor, obligând-o să se îndrepte cu faţa la el. Kathryn rezistă, încercând din răsputeri să se elibereze, dar el se aplecă peste ea, ţinându-i mâinile la spate şi aducându-i faţa aproape de a lui. Ea îşi smuci înnebunită capul dintr-o parte într-alta şi părul ei moale îi atinse faţa. Mirosul lui proaspăt îl înnebuni pe bărbat. Gâtul ei lung şi alb se afla acolo, sub ochii lui, făcându-l să rămână nemişcat pentru o clipă, apoi gura i se lipi neputincioasă de scobitura caldă şi moale. îi simţi pulsul bătându-i sub buze şi pielea caldă şi înfiorată.

Imediatnu se mai mişcă, trupul părând să aibă o voinţă proprie, ignorând cererea ei înnebunită de a fi liberă. Neputincioasă, se mulă după trupul masiv şi puternic. îşi simţi sânii întăriţi apăsându-i pieptul, oasele fragile ale încheieturile mâinii zdrobite de mâinile lui, moliciunea coapselor apăsate de ale lui.

Un geamăt adânc care ieşi din pieptul lui o făcu să-şi vină în fire şi să înceapă să se lupte, ca în cele din urmă să reuşească să se smulgă din mâinile lui. Ochii ei albaştri scăpărau terorizaţi când se întoarse şi o luă la fugă spre scări, fără un cuvânt.

După o clipă de năuceală, Logan fugi după ea. Kathryn era pe la jumătatea scărilor şi îi putea vedea albeaţa picioarelor în lumina sărăcăcioasă a lămpii de noapte când îşi ridică rochia pentru a nu se împiedica în ea. Se întinse încercând să-i prindă una dintre glezne,

dar ea alerga mult mai repede.

Fugind de-a lungul coridorului, ea ajunse în siguranţa dormitorului şi încercă să trântească uşa, dar el îşi vârî mâna, împiedicând-o. Luptându-se, fiecare începu să împingă uşa dinspre partea sa. Ea îi auzea respiraţia greoaie şi sunetul o umplea de teamă. O cuprinse panica. Stia ce are el de gând să facă. Gândul îi spori puterea şi-şi împinse umărul către uşă într-un ultim efort de salvare.

Dar Logan era mai puternic şi mai greu decât ea, aşa că scoase uşa din balamale, aruncând-o pe Kathryn în cameră. Ea nu-l scăpă din ochi când se ridică stângace de pe podea. Inima îi bătea nebuneşte în piept.

El înainta încet, zâmbind ironic.

-Nu mai bun decât Paul? scrâşni din dinţi.

Continua să vină spre ea, cu ochii scăpărători şi duri, gura lui o linie pe faţa albă, pieptul mişcându-se în ritmul respiraţiei chinuite.

-Mă compari cu Paul? întotdeauna am încercat să fiu un bărbat de onoare. Dar tu nu vrei asta, aşa-i? Paul ia ... şi vouă femeilor vă place. Spui că nu sunt mai bun? Bine, atunci nu voi fi mai bun. O să te am şi eu. Te voi avea.

-Nu, te rog, nu ...

O ţinea cu o mână, şi folosindu-se de cealaltă, îi sfâşie rochia până la talie. Apoi, gura lui fu pe a ei, înăbuşindu-i ţipetele frenetice în timp ce se lupta înnebunită, lovind cu picioarele şi zgâriindu-i orice parte

la care putea ajunge.

Mâna lui îi rupse sutienul, apoi îi cuprinse unul dintre sânii micuţi şi calzi, degetele fiindu-i surprinzător de gingaşe. Poticnindu-se, o împinse spre pat până ajunse în dreptul acestuia, genunchii ei îndoindu-se când căzu pe spate. Trupul lui era greu, tare şi fierbinte, gura lui încă pe a ei, forţând-o să se deschidă, umplând-o cu respiraţia lui umedă şi caldă. Nu era chip să-l oprească. Un genunchi al lui i se strecură între picioare, încercând să le forţeze să se despartă, dar fusta rochiei se opuse.

într-o ultimă încercare de eliberare, trupul ei se arcui, încercând să-l dea jos.

El îşi îndepărtă gura de a ei şi-şi ridică faţa s-o privească, în ochi arzându-i o dorinţă sălbatică.

- Eşti a mea, Kathryn. Să nu crezi că te păstrezi pentru Paul.

- N-a fost niciodată vorba de Paul, gemu ea, dar el n-o asculta.

îngenunchind peste ea, trase de cămaşă aşa încât patul se umplu
de nasturi pe care apoi o azvârli pe podea. Pe pielea lui erau stropi mici de transpiraţie. Muşchii puternici îi unduiau pe piept şipe braţe când se mişca.

- Scoate-ţi ce ţi-a mai rămas din haine, mormăi el privindu-i cu aviditate albeaţa trupului dezgolit.

Kathryn tremură violent, incapabilă să-şi dezlipească privirea de a lui, iar jena, ruşinea şi umilinţa se învârteau în mintea ei ca un val fierbinte şi sufocant. Nu-i va ceda.

-Nu, Logan. Dacă ai de gând să mă violezi, nu-ţi va fi prea uşor.

-Să te violez? Cuvântul părea să-l fi lăsat rece.

O domina, stând deasupra trupului ei zvelt, dar nu se mişcă. Ochii lui erau adânci şi strălucitor de albaştri când îi cercetă faţa.

-Nu va fi viol, rosti el încet.

Gâtul ei se strânse când încercă să-şi controleze fiorii de teamă şi clănţănitul nervos al dinţilor. Mâinile îi erau de-a lungul ei, încleştate în cuvertura ivorie a patului. Era atât de diferit faţă de ce-şi închipuise mai devreme ... Se gândise să ajungă în pat cu Logan, da. Dar nu aşa! Niciodată aşa. Unde era iubirea care presupunea că face acest lucru minunat? Asta nu putea să i se întâmple ei. Nu fără iubire.

îl privi direct în faţă şi ochii ei neajutoraţi se umplură de lacrimi mari, care se rostogoliră în jos pe părul ei încâlcit.

Un lung moment, Logan stătu pur şi simplu îngenungheat, uitându-se la ea.

Un spasm de durere îi trecu peste faţă, apoi toată insistenţa îl părăsi.

-Kathryn, spuse el încet, plin de frustrare.

Mai stătu îngenuncheat o clipă, uitându-se la ea, apoi se dădu la o parte. Stătea pe marginea patului şi-şi trecu mâinile prin păr, uitându-se năuc în jurul lui. Majoritatea lucrurilor mamei sale erau duse. Kathryn înlăturase tot de pe masa de toaletă şi tot ce mai rămăsese acolo erau un pieptene şi o perie de păr.

Restul de măsuţe, scaune şi dulăpioare fuseseră mutate, sticluţele de cristal şi parfumuri, figurinele de porţelan şi miniaturile din marmură, toate erau duse. Logan se uită la pereţii lipsiţi de ornamente, draperiile albe atârnând în valuri la geamuri, covorul Aubusson în culori de roz, albastru şi auriu. Acum era o cameră încântătoare, o cameră a unei mari doamne a gustului şi delicateţei.

Se întoarse şi se uită la ea în tăcere. Ea nu se mişcase. Ochii îi erau închişi şi zăcea nemişcată, palidă şi liniştită. Părul ei negru era împrăştiat în spate ca un nor întunecat. O expresie de adâncă suferinţă trecu repede peste faţa lui când văzu ce făcuse la partea din faţă a rochiei ei.

-îmi pare rău, Kathryn, spuse el umil. Nu te-aş învinui dacă nu mi-ai mai vorbi vreodată.

Un tremur profund îl pătrunse când se ridică în picioare şi trase marginea cuverturii peste ea, într-o mişcare protectoare. O observă lungă vreme, văzând felul în care pieptul i se mişca spasmodic, de parcă ar fi vrut să spună ceva. Ezită, aşteptând, apoi scoase un oftat adânc când se întoarse, îşi luă cămaşa distrusă şi, plecându-şi capul, o părăsi în tăcere, închizând uşa după el.

Kathryn îl auzi plecând, dar nu se putu mişca. Trecu multă vreme până deschise ochii şi când o făcu, cerul devenea purpuriu la răsărit.

Capitolul 8

în timp ce făcea duş şi se îmbrăca în acea dimineaţă, avu senzaţia că lumea ei sigură şi ordonată se desfăcea în bucăţi în jurul ei. Toate acţiunile ei erau confuze şi automate, dar gândurile o chinuiau. Nimic nu se întâmplase noaptea trecută, îşi spuse ea. Dar era o minciună gogonată şi o ştia. Logan fusese cât pe ce s-o violeze ... totuşi, n-o făcuse. Se oprise la timp. Acesta era lucrul de care trebuia să-şi amintească. Nu fusese făcut niciun rău. Nu era chiar adevărat şi ştia că evită adevărul, refuzând să-l accepte. Fusese făcut mult rău. înainte, între ei nu existaseră decât barierele ridicate de mândria sa între ei. Acum, exista un abis de netrecut al jignirii de neiertat, adăugat unei gelozii şi neîncrederi prost înţelese. Ar fi trebuit să fie sfârşitul pentru ei, dar totuşi unde se putea duce? Ce putea face? Cum putea să-l părăsească pe Jon?

îşi aminti gura aspră a lui Logan sorbind-o pe a ei, greutatea trupului lui, degetele care-i căutau sânii şi o copleşi un val fierbinte de ruşine. îşi aminti momentele fugare când îi răspunsese. De nu l-ar fi pomenit pe Paul! Era o persoană mizerabilă care nu valora nici cât jumătate din fratele lui. îşi imagină rânjetele lui şi gura i se strâmbă de dezgust. Trebuia să-l facă să plece de aici. Poate atunci va putea salva ceva din viaţa ei cu Logan. Poate atunci vor putea discuta despre ce se întâmplase - aproape se întâmplase - şi se vor ierta unul pe altul, continuându-şi viaţa din acel punct. Dar mai trebuia să se descotorosească de Paul. El era sursa

problemelor lor, era sigură de asta.

Nu ştia ce o să-i spună lui Logan când îl va vedea din nou, cum va urma să-i facă faţă. Dar mai apoi descoperi că nu trebuia încă. Jon veni în camera ei cu vestea că tatăl lui se dusese la birou în această dimineaţă.

- Emma a spus că sunt necazuri la o fabrică şi s-ar putea să nu se întoarcă până la prânz. Unchiul Paul a spus că mă va învăţa să merg pe bicicletă, dar a trebuit să te întreb întâi pe tine, spuse el dintr-o răsuflare şi-i zâmbi.

Ea se cutremură şi un simţământ de calamitate îi trecu de-a lungul spinării. Paul nu-şi pierdea timpul. Trebuia să-l avertizeze pe Jon să fie precaut, dar vroia s-o facă în aşa fel încât să nu-l sperie.

- Jon ... ezită, căutând cuvintele potrivite. Nu-ţi mai este frică de unchiul tău, aşa-i?

- Nu, mami, spuse el imediat, zâmbind cu vinovăţie. Unchiul Paul şi cu mine am discutat despre asta. Tăticul este tatăl meu şi el este unchiul.

- îmi pare bine, scumpule, îi zâmbi Kathryn neliniştită, îmbrăţişându-l şi strângându-l la piept. Dar dacă îţi spune ... ceva care te-ar tulbura, să vii la mine sau la tăticul imediat, bine?

- Sigur, mami. Pot acum să mă urc pe bicicletă?

Ea dădu din cap şi-l văzu luând-o la fugă, dar era plină de nemulţumire. înţelegea de ce Logan nu rămăsese astăzi acasă, dar iuţeala cu care Paul profitase de absenţa lui o făcea să se îngrijoreze.

Paul tocmai venea la uşa din faţă când ajunse în hol

şi el deschise uşa, făcându-i semn să vină şi să privească.

- Jon se comportă cu bicicleta chiar în felul în care o făceam eu la vârsta lui, spuse el plin de sine. Logan nu era nici pe departe aşa de îndrăzneţ atunci.

Faţa lui Jon era triumfătoare când se urcă în şa. Picioarele abia îi atingeau pedalele, dar asta nu era un impediment pentru el. Acceleră pe alee, aplecat periculos într-o parte.

Paul zâmbi, apoi se întoarse să studieze faţa Kathrynei. Ochii lui albaştri se opriră pe o uşoară zgârietură a gâtului ei.

- Ai reuşit să te odihneşti după cearta cu Logan de astă-noapte? întrebă răutăcios.

Buzele ei se desfăcură într-o răsuflare greoaie.

- Nu ... nu ştiu la ce te referi, se cutremură ea.

- Nu-i niciun secret, cumnăţică. Logan mi-a spus totul despre asta. Era plin de remuşcare azi-dimineaţă. Dar asta nu ajută când lucrul s-a comis, nu-i aşa? Fratele meu este un bădăran. Dar trebuie să-ţi spun că totuşi nu arăţi rău.

Roşeaţa îi acoperi faţa când se uită la el, total pierdută. Cum putea Logan să spună *cuiva*, mai ales lui Paul? Stătea acolo rânjindu-i şi vru să ţipe, să-i zgârie faţa atât de asemănătoare cu a lui Logan, dar se strădui să-şi păstreze controlul şi chiar reuşi să zâmbească, mascându-şi umilinţa.

- Dar, fată dragă, făcu Paul pe fratele grijuliu, n-ar trebui să i te opui aşa. Asta l-a forţat să alerge mai

repede la Margaret. De aceea a plecat, doar ştii asta. Nu cred nicio clipă că are necazuri la o fabrică. Nu, s-a dus după Margaret. Acum există o femeie care ştie cum să trateze un bărbat ...

Kathryn plecă, scârbită. Nu vroia să audă nimic despre Margaret.

Dar Paul o urmă până la camera de mic dejun, unde Jai Ravinsky, agentul lui, şi Gerald Sawyer, managerul, încă citeau ziarele de dimineaţă cu ceştile de cafea goale în faţa lor, şi-şi continuă remarcele pline de venin. El ştia ce face şi ştia de asemenea că ea nu avea arme cu care să-l contracareze.

- Jay, îi spuneam lui Kathryn că n-ar trebui să-l lase pe Logan s-o supere. El este o brută, dar n-are suflet rău. Ce părere ai?

Kathryn îl privi îngrozită. Ceea ce se întâmplase noaptea trecută ajunsese la urechile tuturor?

încercând să fie diplomat, Jay Ravinsky se foi în scaun şi-şi împături ziarul, apoi se ridică să plece.

- Vorbea azi-dimineaţă de unele necazuri la o fabrică a lui. Se pare că este un lucru serios. Şi apoi, se uită la Paul, stăm aici de ceva mai mult timp decât în mod obişnuit. Probabil că fratele tău simte că este timpul să facem planuri pentru un alt turneu. Toţi se roagă de noi să mergem la Sydney de multă vreme. Ce părere ai? Am avut o odihnă prelungită. Australia ar trebui să fie plăcută în această perioadă a anului.

Paul îşi frecă mâinile şi se prefăcu că analizează propunerea.

- Gerald? se uită el la celălalt bărbat care stătea la masă. Crezi că poţi aranja ceva, să zicem, la sfârşitul săptămânii?

Omuleţul sări în picioare şi aproape alergă din cameră.

- Este ca şi făcut, spuse el abrupt.

Paul ridică o sprânceană spre Kathryn şi zâmbi în colţul gurii. Vocea lui n-avea nici cea mai mică urmă de amuzament.

- Bietul Gerald - niciodată nu i-a plăcut la ţară - prea plicticos pentru el.

Asta ar trebui să te facă să te simţi bine, cumnată. în weekend nu vom mai fi aici.

Ar fi trebuit să se simtă uşurată, dar nu putu alunga presentimentul că era pur şi simplu începutul unui plan gândit cu grijă de a răni - pe cine? Logan? Jon? Ea însăşi? Nu spuse nimic, ci schiţă un zâmbet.

Ziua trecu suficient de liniştită şi Kathryn începu să se relaxeze când Jon îşi abandonă bicicleta şi jucă mingea cu Paul şi Drago pe pajiştea din spatele casei. Nu-i stătea în caracter lui Paul, dar alungă gândul tulburător şi-i urmări. Poate că nici el nu mai ştia ce să facă. Era o zi de iunie, umedă şi neobişnuit de caldă. Ea stătea cu picioarele goale într-un şezlong, îmbrăcată într-o bluză cu picăţele şi un şort alb, aţipind din când în când din cauza lipsei de somn. Adierea era blândă şi răcoroasă, ciufulindu-i părul, şi se auzea un zumzăit de albine undeva în apropiere, iar aerul mirosea a răşină de brad. îi urmărise pe Paul şi pe Jon, dar o altă imagine

i se interpuse în minte. Logan era acolo, arătând nemaipomenit de chipeş în blugi şi o cămaşă albă. Jon era îmbrăcat în acelaşi fel. Apoi, mai erau şi alţi copii împreună cu ei, un alt băieţel şi două fetiţe cu funde roz în părul negru.

Toţi râdeau şi-l strigau pe Logan "tăticule" şi o dată, când el se întinse după minge, aceasta îi scăpă şi el îşi pierdu echilibrul, căzând pe spate în iarbă. Imediat, ei săriră peste el şi începură să-l gâdile, cu chicoteli răsunătoare.

Jon o îndemna pe Kathryn să vină şi să se alăture, dar picioarele ei erau ţinute şi nu se putea mişca. Când se aplecă să vadă ce o ţine, văzu mâinile unui bărbat în jurul gleznelor ei. Mâinile lui Paul. Si apoi apăru faţa lui ironică, zeflemitoare, spunându-i că n-o să se ducă la Logan.

- Nu te vrea, continuă el să-i spună.

O vrea pe Margaret.

Şi când se uită înapoi spre locul unde stătea Logan cu copiii pe iarbă, o văzu pe Margaret mergând uşor către el, părul ei blond fiind ca un halou în jurul capului. îl sărută de mai multe ori, lăsându-i o urmă de roşu pe toată faţa ...

- Kathryn!

Se trezi tresărind şi se uită drept într-o pereche de ochi albaştri, atât de calzi şi binevoitori încâ inima îi tresări.

- Logan ...

El îşi ţinu răsuflarea şi ceva îi scăpără în ochi, care

apoi se plimbară peste faţa ei îmbujorată.

-Ai avut un coşmar, cumnăţică? se interesă Paul cu un zâmbet rece pe buze.

Ea îşi întoarse capul, încercând să-şi reţină lacrimile care-i înţepau pleoapele. El nu-i va mai vorbi niciodată.

-Tre ... trebuie să fi aţipit.

-Trebuie să fi fost ceva, după felul în care te răsuceai şi gemeai!

Ea se făcu roşie ca focul.

-Nu-mi amintesc.

-A fost în legătură cu Logan, nu-i aşa? insistă el. Chiar şi după noaptea trecută, încă îl mai iubeşti!

Kathryn dădu din umeri şi se foi neliniştită. El stătea aplecat peste ea, cu mâinile de fiecare parte a capului ei, faţa lui aproape de a sa, şi se simţea prinsă în capcană. Soarele apusese şi acum adierea era chiar rece.

-Spune-mi, zise el cu cruzime.

-Te rog, Paul ...

-El le are pe toate, nu? Cum poţi să-l mai iubeşti, după noaptea trecută? Gura lui se strâmbă când se îndreptă. N-ai mândrie? Lasă-l să plece. El pe Margaret o vrea cu adevărat.

Kathryn clipi rapid, întrebându-se cât de mult era vis şi cât realitate.

-Nu, nu este adevărat.

-El o iubeşte de când a început să lucreze pentru el. Si-a dat seama ce greşeală a făcut însurându-se cu tine, dar nu ştie cum să iasă din asta.

- Nu te cred, spuse ea cu o voce gâtuită. Logan nu ţi-ar spune astfel de lucruri.

- Ai fi surprinsă să afli ce-mi spune. în toţi acei ani de căutare şi-a construit o imagine a ta, dar acum ştie că s-a înşelat. Nu eşti femeia care credea că eşti. Lasă-l să plece, Kathryn. Nu aştepta să-ţi ceară să pleci.

Ea înlemni. Fusese o greşeală. îl dezamăgise pe Logan. Nu era femeia care fusese cu cinci ani în urmă. Poate că doar încăpăţânarea şi mândria lezată îl făcuseră s-o caute şi în cele din urmă să se însoare cu ea. Mâna pe care şi-o trecu peste ochi era rece. Toate aceste gânduri fuseseră alungate într-un colţişor al minţii, de când venise aici. Nu avea de gând să le dea acum importanţă ca Paul să vadă acest lucru. Se uită pe lângă el spre pajiştea goală:

- Unde este Jon? întrebă ea.

-*Jon*?izbucni el. Asta-i tot ce ai de spus? Unde este Jon? ... Faţa îi deveni stacojie ... Eşti nebună, să ştii! O nebună!

Ea îl privi îndelung apoi, cu o umbră bruscă de îndoială, spuse foarte uşor:

- Unde este el, Paul?

El îşi strâmbă gura.

- Emma l-a chemat să-i dea să mănânce.

- Deja? scutură din cap, confuză. Cât este ceasul.

Paul se uită la ceasul lui de aur, apoi ridică din umeri.

- Aproape şapte treizeci.

Venindu-şi în fire cu greutate, se ridică de pe

şezlong şi-şi netezi părul ciufulit, încercând să nu pară atât de răvăşită cum se simţea.

- Nu ştiu cum de am dormit atât, mormăi ea. Logan este acasă?

- Ăă ... Paul se prefăcu jenat. Margaret a telefonat cu puţin timp în urmă. El este ... reţinut. Personal, cred că nu poate da ochii cu tine după noaptea trecută. Există ceva ciudat în asta ...

- Oh! Cu un mic oftat, Kathryn se îndepărtă de el şi o luă la fugă către casă.

El o făcea să vadă lucruri pe care nu era pregătită încă să le înfrunte.

închizând uşa de la dormitor, se trânti pe pat cu un strigăt înăbuşit. Capul îi zvâcnea dureros şi emoţiile ei confuze combinate cu acel sentiment persistent de teamă o făceau să-i fie rău fizic. Trebuia să râdă, fiindcă îi era teamă că dacă se punea pe plâns, nu se va mai opri niciodată. N-ar fi trebuit să aţipească. Coşmarul pe care-l avusese fusese suficient de urât, dar acum viaţa reală începea să fie la fel de neagră. Totul se prăbuşea în jurul ei şi nu exista cale de oprire.

Gemu şi se strădui să se ridice în picioare şi să dea drumul la apă în baie, un lucru care s-o aducă înapoi la normalitatea vieţii ei. Logan n-o iubea pe Margaret. O iubea pe ea. I-o spusese de multe ori. Noaptea trecută a fost pur şi simplu o scăpare din partea lui. Era un bărbat care ajunsese la capătul răbdării. Nu-l putea învinui pentru asta. Şi copiii pe care-i văzuse pe pajişte cu el erau ai ei. Aveau părul negru, nu-i aşa? Nu blond. Paul

n-o s-o oprească să facă parte din familie. Va face o baie fierbinte, va îmbrăca cea mai fină rochie şi-şi va aştepta soţul. Indiferent cât va dura, îl va aştepta, vor lămuri lucrurile şi vor începe să-şi recondiţioneze relaţia.

După ce se umplu baia, traversă holul să-i spună noapte bună lui Jon şi să se scuze că nu venise mai devreme la el.

El era întins peste cearşafuri, doar în chiloţi şi maiou, şi Kathryn se încruntă la el.

- Este prea cald pentru pijama, spuse el repede, înainte ca ea să poată zice ceva şi apoi se întoarse cu spatele la ea. Noapte bună, mami.

Tonul lui era abrupt şi n-o sărută cum făcea de obicei.

Acea teamă o cuprinse din nou pe Kathryn. Presimţea că ceva nu este în regulă.

- Totul este în ordine, scumpule? întrebă ea, frecându-i uşor umărul.

El îi îndepărtă mâna.

- Da, mami. Noapte bună.

- Jon ...

Dar era limpede că nu vroia să asculte, fiindcă îşi înfundă faţa în pernă.

Simţindu-se respinsă, Kathryn stătu şi-l urmări îndelung, apoi plecă în linişte, cu durere în suflet.

înapoi în dormitorul ei, cântări în minte totul. Toate acestea nu-i erau caracteristice lui Jon. ceva trebuia să fie greşit. Sau erau doar emoţiile ei care o făceau să facă din ţânţar armăsar? Avea dreptul şi Jon să fie o

dată într-o dispoziţie proastă. în ultimele săptămâni, doar Dumnezeu ştie câte nemulţumiri fuseseră în această casă, făcându-te să te simţi prost.

Ieşind din baie, se înfăşură într-un prosop alb, apoi îşi desfăcu clamele din păr şi-l perie viguros. Nu se grăbi să-şi aleagă ce să îmbrace - scoase una câte una rochiile din dulap şi le dădu la o parte. Apoi găsi - o rochie crem din saten, până la genunchi şi cu un decolteu îndrăzneţ. O lăsă să-i alunece pe cap, apoi netezi fusta şi se întoarse să se uite în oglindă.

Era elegantă şi sofisticată şi, cu părul ei desfăcut, plutind ca un nor negru până la jumătatea spatelului gol, nu mai era nicio îndoială, că era femeie până în vârful unghiilor. Niciodată nu mai purtase aşa ceva înainte, niciodată nu-şi mi etalase trupul atât de îndrăzneţ. Rotunjimile sânilor erau sugerate cu impertinenţă fără a fi ascunse, dar rochia lăsa puţin loc imaginaţiei, mulându-se pe talie, şolduri şi coapse. Doar pentru o clipă se gândi că ar fi prea provocatoare, prea senzuală, dar mai apoi îşi spuse că de asta avea nevoie în această seară, dacă vroia să rivalizeze cu Margaret. în afară de asta, Logan alesese această rochie pentru ea. Se agăţă de acest fapt şi faţa i se lumină când se gândi la el dându-şi osteneala pentru ea. Nu-i mulţumise niciodată cum se cuvine - dar va avea grijă astă-seară.

Totul se va face în mod deschis. Atât de multe lucruri vor fi puse în ordine. Paul pleca în curând şi ei vor avea ocazia s-o ia de la început.

Mânată de nelinişte, se duse la ferestrele mari şi stătu uitându-se la pajiştea de dedesubt, încercând să rămână calmă. Totul era liniştit acum cu excepţia orăcăitului broaştelor şi a greierilor. O briză blândă şi caldă sufla dinspre munţii îndepărtaţi, aducând cu ea un sunet melancolic al foşnetului de brazi din pădure. îşi ridică faţa în direcţia ei, dar un fior îi trecu de-a lungul spinării. Nu avea niciun motiv pentru această nelinişte, dar nu se putea scăpa de ea.

Masa ei de seară fu una singuratică. Emma îi spusese că Paul şi şleahta lui se duseseră în oraş să finalizeze aranjamentele pentru turneul lor australian. Kathryn stătea singură în vasta sufragerie, sub lumina delicată a candelabrului de cristal. Veni o servitoare şi aduse mâncarea în tăcere, apoi plecă. Kathryn se uită la lungimea mesei, pipăind faţa de masă de dantelă şi tacâmurile grele de argint, cristalurile şi porţelanurile, şi se simţi temătoare şi uşor pierdută. Se va învăţa vreodată cu toate acestea în felul în care se învăţase Logan?

La ora când terminase să ciugulească din mâncare, era aproape năucă de încordare, întrebându-se cum va începe să-i spună lui Logan toate lucrurile ce trebuia spuse. Se uita mereu la uşă şi fiecare pas o făcea să creadă că venise în cele din urmă acasă.

- Este mâncarea aşa de proastă? întrebă Emma încet, venind să ia farfuriile. Ai fărâmiţat atâta chifla aceea, că mă întreb de ce te-ai mai obosit s-o iei.

Kathryn se uită la grămada de firimituri din farfuria

ei şi se înroşi vinovată.

- îmi pare rău, Emma. Nu ştiu ce m-a apucat. Eu ... ridică neputincioasă din umeri ... Mai ştii ceva de Logan?

Emma scutură din cap.

- îmi pare rău, iubire. Mai vrei puţină cafea? Poate te va linişti, spuse ea cu simpatie. îţi trebuie timp să te obişnuieşti, nu? Să fii din nou singură, vreau să spun. Aceşti tipi pretind atenţie. Din partea mea, voi fi foarte bucuroasă când vor pleca.

- Am fost întotdeauna o persoană singuratică, aşa că pentru mine nu este o povară. îmi place să fiu singură, spuse Kathryn, ştiind că asta poate ar fi fost adevărat cândva, dar nu acum... Jon îşi croise drum în inima ei, la fel şi Logan, şi acum îi era dor de amândoi ... Nu vreau cafea, mulţumesc, împinse la o parte ceaşca băută pe jumătate. Cred că ar trebui să mă duc să-l controlez pe Jon din nou. S-a plâns mai devreme că ar fi prea cald.

- Sper să nu ne facă vreo surpriză, se încruntă Emma. M-am gândit că se comportă cam ciudat la cină. Vroia să te trezească, dar
Paul i-a spus că ai probabil nevoie de odihnă, pentru că n-ai dormit prea bine astă-noapte. Asta a părut să-l întristeze.

- Mă simt vinovată că nu l-am vârât eu în pat, spuse Kathryn.

îi aruncă un zâmbet îndurerat Emmei şi ieşi din încăpere. Acea teamă era mai puternică acum, înfiorând-o cu o insistenţă bruscă.

Când ajunse în dreptul scărilor, se opri să se gândească. Era caraghios să sară asupra concluziilor. îşi făcea griji pentru nimic. Dacă urcă la el s-ar putea doar să-l deranjeze pe Jon fără a fi necesar. Dar imediat, avu cel mai puternic presentiment că Jon avea nevoie de ea şi trecându-şi palmele asudate peste fusta rochiei, se grăbi spre camera lui.

Totul era întunecat şi nemişcat când deschise uşa lui. îi trebui un minut să-şi obişnuiască ochii cu întunericul - apoi inima începu să-i bată nebuneşte când văzu patul gol.

O mie de gânduri îi trecură prin minte: fugise. îl luase Paul. Logan o va învinui pe ea. Jon era rănit, pierdut, chiar acum poate striga după ea ...

Inima i se ridică în gât şi rămase acolo. Stătea singură în întuneric, total pierdută, cu gust de sânge în gură.

Capitolul 9

După un timp teroarea ei nebunească începu să-şi piardă din intensitate. Jon nu se putuse duce prea departe. Deoarece n-avea timp. Probabil era în baie şi ea se grăbise să tragă concluzii.

Străduindu-se să-şi alunge îndoielile, merse să-l caute, strigându-i numele cu o voce fermă. Nu era în baie şi nici în vreunul din dormitoarele de la etajul superior. Căută metodic în fiecare colţ şi panica începu să se instaleze când ajunse la bucătărie, unde îi găsi pe Emma şi pe domnul Higgins, valetul lui Paul, relaxându-se la o ceaşcă de ceai.

- L-aţi văzut pe Jon? întrebă ea, încercând să nu pară isterică.

Emma păru uluită, apoi îngrijorată.

- Nu este în pat?

- Nu, şi l-am căutat în toate dormitoarele. Nu este *nicăieri!*

întotdeauna corect, domnul Higgins sări în picioare şi-şi puse la
repezeală haina lui neagră, conştient că fusese prins pe picior greşit. Era un bărbat înalt cu o claie de păr sur şi cute adânci la colţul ochilor.

- Vai, vai, doamnă Ramsey, ştiţi cum sunt băieţeii.

Probabil vă joacă o festă. Când l-aţi văzut ultima dată?

Kathryn îşi muşcă buzele şi inspiră adânc.

- în jur de o oră şi jumătate ... Vocea îi tremura. Nu avea pijamaua pe el şi când l-am întrebat despre asta,

mi-a tăiat-o spunând că este prea cald. Ceva este în neregulă - simt asta!

- Hmm ... rămase el calm şi se duse la uşa de sticlă, cercetând întunericul. Este o noapte prea caldă. Poate că pur şi simplu a ieşit să ia aer.

El deschise uşa şi ieşi afară. Kathryn ezită, urând să-şi rostească suspiciunile.

- Paul, spuse ea cu o uşoară nesiguranţă şi ducându-şi mâna la gură pentru a înăbuşi un val sufocant de teamă. Nu crezi că el ... l-a luat, aşa-i, Emma?

- Să-l ia? Să-l ia pe Jon? răsuflă şocată Emma, dar imediat îşi reveni. Ştiu de gelozia dintre cei doi fraţi şi discuţia despre cine este adevăratul tată al băiatului, dar sunt sigură că Paul plecase deja cu prietenii lui când ai vorbit ultima dată cu Jon.

Domnul Higgins se întoarse în acel moment.

- Nu poţi vedea la doi paşi, spuse el scuturând din cap, dar ştiu pe cineva cu un simţ al mirosului şi vederii mult mai ascuţite.

Se îndreptă spre cuşca unde Drago fusese închis pentru noapte.

- Bineînţeles! zâmbi Emma cu uşurare. El îl urmăreşte pe Jon peste tot. Va afla într-un minut unde s-a dus.

în clipa în care s-a deschis cuşca, el o zbughi spre uşă, scheunând excitat şi zgâriind să fie lăsat afară.

-Ai o torţă, Emma? întrebă domnul Higgins.

Emma cotrobăi într-un dulap sub chiuvetă şi găsi o lanternă pe care i-o întinse.

El se uită la Kathryn.

- Deschideţi uşa, doamnă Ramsey. O să-l urmăresc pe Drago cu lanterna, ca să văd unde se duce.

Toţi observară cum căţelul o ia spre pădure.

- *Nu!* gemu Kathryn. Jon nu putea să se ducă într-acolo! Nu-l lăsăm nici măcar ziua. Este atât de întuneric acum, precis s-a rătăcit!

- Să-l sun pe Logan? Emma îi atinse uşor braţul. Dacă ştie cineva pădurea ca în palmă, apoi acela este Logan.

- Nu! Kathryn inspiră adânc, luând lanterna de la domnul Higgins. încă nu face asta, rectifică ea. Nu ştim sigur că este acolo şi l-am supăra pe Logan pentru nimic.

înghiţi nodul din gât şi se strădui să se calmeze. Apoi, orice teamă o părăsi, fiind înnebunită de furie. Jon era acolo, bine, şi într-un fel Paul era în spatele acestei maşinaţiuni. De aceea plecase în oraş astă-seară, în loc să-i lase pe ceilalţi să-şi facă toate aranjamentele. Nu putea spune nimic încă pentru că domnul Higgins îi era loial lui Paul şi la fel şi Emma, într-o oarecare măsură. Asta era ceva cu care va trebui să se descurce singură. îl va găsi pe Jon mai întâi şi-l va aduce acasă, apoi va rezolva şi cu Paul.

- Mă duc să văd dacă îl pot urmări pe Drago, îi anunţă ea. în timpul acesta, căutaţi voi prin casă? Pentru orice eventualitate?

- Oh, Kathryn, s-ar putea să fie primejdios acolo, începu Emma să protesteze, dar când îi văzu

încăpăţânarea de pe faţă, adoptă o altă tactică. Cel puţin lasă-l pe Thomas să meargă cu tine.

Domnul Higgins stătea acolo ţeapăn, nearătând că i-ar face plăcere, dar gata să-şi facă datoria.

- Bineînţeles, doamnă Ramsey. Chiar n-ar trebui să mergeţi singură.

- Nu, este în ordine, spuse ea calmă. Este nevoie ca cineva să fie aici în cazul în care se întoarce înaintea mea.

Dacă aţi cerceta pivniţa ... poate mansarda ...

El încuviinţă din cap, încercând să nu pară uşurat.

- Dacă sunteţi foarte sigură ...

Ea îi zâmbi crispat, apoi se întoarse pe călcâie şi deschise uşa.

Era lună plină şi nu avu greutăţi să traverseze pajiştea. Pădurea părea imensă şi învăluită într-un întuneric sufocant. Picioarele i se înmuiară şi începu să respire sacadat. Cum putuse Jon veni până aici?

Dar cel mai important era, de ce? Aprinzând lanterna, cercetă copacii în raza de lumină, ascultând intens pentru cel mai mic sunet.

- *Jon!* strigă ea. *Mă auzi?* Inima îi bătea ca un clopot în tăcerea întunecată. *Jon!*

Gândindu-se numai la el, se avânta în pădure, uitându-se înapoi peste umăr pentru a se asigura că nu scapă casa din vedere şi nu se rătăceşte. Privind cu atenţie în întunericul din faţa ei merse drept într-un copac şi se lovi la genunchi. Părul i se prinse într-o creangă joasă şi rămurele ţepoase o loviră peste faţa şi

braţele descoperite, înţepând-o, dar nu se opri pentru a se întoarce după ajutor. Mirosul de brad copleşitor o făcu să-şi dorească o gură de aer proaspăt, dar trebuia să meargă mai departe. Fiul ei era pe aici pe undeva. Poate că Drago îl găsise deja şi o aştepta. întunericul era dezolant şi trebui să se lupte cu imaginile înfricoşătoare ce-i invadau mintea ca şi cu masa de arbori care îi blocau calea. îşi prinse tocul într-un buştean căzut şi aproape îşi pierdu echilibrul când ceva foşni pe întuneric. Din gât îi ieşi un ţipăt înfundat şi lumina se agită nebuneşte în degetele ei ţepene. Câteva păsări gălăgioase îşi fluturară aripile, nervoase de această vizită nedorită în habitatul lor nocturn şi o bufniţă ţipă. Kathryn înghiţi. Bărbia îi tremura şi dinţii îi clănţăneau în gură.

- *Jon!* strigă ea disperată, încercând să nu se teamă de foşnetele din jurul ei. La lumina zilei probabil că nu le-ar fi dat atenţie, dar întunericul făcea ca totul să fie mult mai ameninţător.

- *Jon! Te tog, răspunde-mi!* Of, Doamne, dacă s-ar răni nu şi-ar ierta-o niciodată. Era vina ei că el se afla aici. N-ar fi trebuit să adoarmă în după-amiaza aceasta şi să-l lase singur cu Paul. Cine ştie ce i-o fi spus acesta de-l făcuse pe copil să vină aici.

Se gândi la animalele care uneori erau văzute în zonă, cerbi, elani şi urşi, iar imaginaţia ei excitată le vedea pe toate împungându-l pe fiul ei neajutorat sau arătându-şi colţii la el.

- *Jon!* vocea ei era înăbuşită de spaimă şi suna

nefiresc de ascuţită când ecoul i-o aducea înapoi.

Ştia că din cauza desimii copacilor vocea ei s-ar putea să nu fie auzită, dar când se opri să asculte vreun răspuns în tăcerea înconjurătore, auzi gâlgâitul pârâului care şerpuia prin pădure. Poate că Jon va fi în stare s-o audă până la urmă. Dar acest gând liniştitor fu repede înlocuit brusc de un altul. Dacă Jon căzuse în apă şi se înecase?

- Jon! Eşti bine? Răspunde-mi! Jon!

Dacă zăcea rănit pe undeva şi nu putea răspunde? Inima îi bubuia în piept, dar se străduí să respire adânc pentru a se calma. Panica n-ar ajuta-o cu nimic. Cercetând metodic întunericul cu fascicolul de lumină şi croindu-şi drum printre trunchiurile dese, sperie câteva animale mici, ochii lor strălucind nefiresc în lumină înainte de a fugi. Şobolani? gândi ea, înnebunită. Trăiesc şobolani în pădure?

Oh, Doamne! Se împiedică şi abia reuşi să nu cadă. Uitându-se drept înainte, îşi ţinu respiraţia, ţinându-şi buza între dinţi, încercând să nu ţipe.

întunericul şi tăcerea foşnitoare păreau s-o apese până când ajunse o masă tremurătoare de nervi. Ochii îi erau larg deschişi, încercând să vadă prin zidul de copaci. Un strat subţire de transpiraţie îi apăru deasupra sprâncenelor şi buzei superioare, iar mâinile i se încleştară de lanternă. Vroia să strige şi să fugă cât de repede putea, însă ca şi în coşmarul de mai devreme, gleznele păreau ţintuite şi picioarele moi. Trebui să se forţeze să-şi continue drumul înainte,

punând un picior şovăitor înaintea celuilalt. Nu putea să se oprească, nu acum. Trebuia să-l găsească pe Jon. Pentru o clipă, fu copleşită de o durere ascuţită. Oprindu-se abrupt, închise ochii şi încercă să alunge teama care îi strângea pieptul şi-i tăia respiraţia. îi apăru faţa lui Jon. Avea nevoie de ea şi nu-l putea lăsa.

O briză rece începu să sufle, făcând-o să tremure. Ar fi trebuit să se oprească, să-şi pună un pulover. Gura i se strâmbă şi un soi de suspin îi ieşi din piept. Nu era îmbrăcată să umble prin pădure. Tocurile erau prea înalte, rochia prea elegantă, părul prea desfăcut, încât se prindea de orice creangă mai joasă, indiferent cât s-ar fi ferit. Unul dintre pantofi îi scăpă din picioare, aşa că îl scoase şi pe celălalt şi-i lăsă în urmă, continuându-şi drumul cu picioarele goale, nedând atenţie înţepăturilor acelor de brad peste care călca, sfâşiindu-i ciorapii.

Cum de putuse să se întâmple asta? Cum putuse ea să permită? Jon trebuie să fie speriat de moarte. Avea doar cinci ani, prea mic pentru a fi aici singur. De ce? De ce? întrebarea i se repeta în cap ca o placă stricată. Ce putuse Paul să-i spună încât să-l facă să vină noaptea în pădure?

încercă să nu se gândească la ce ar spune Logan, dar faţa lui i se ivi în minte cu o condamnare înscrisă peste trăsături. “Deci, aş putea să am încredere în tine? auzi sarcasmul lui clar. Tu ai plănuit asta cu fratele meu. în momentul în care l-am scăpat pe Jon din vedere, s-a şi rătăcit în pădure. Nu este o coincidenţă!” Ochii lui

albaştri ar scăpăra, cutele gurii i s-ar albi. Nu ar ierta-o niciodată. Dar nici ea nu şi-ar ierta-o.

-Jon! Mă auzi? Te rog, te rog, răspunde-mi!

Vocea îi era răguşită în timp ce disperarea îi creştea. Trebuia să-l găsească. Uitându-se peste umăr pentru a se asigura că luminile casei erau încă în spatele ei, se opri împietrită. Nu se mai vedeau. Privirea ei înnebunită întâlni doar întunericul. Nimic, ci un întuneric complet, gol, negru. Ochii ei cercetară înapoi şi înainte, la stânga şi la dreapta. Indiferent unde se uita, luminile dispăruseră. Asta, împreună cu teroarea unei păduri, noaptea, o făcură să-şi piardă ultima rămăşiţă de autocontrol. Era pierdută acum, la fel ca Jon. O cuprinse deznădejdea, căzu în genunchi şi lanterna îi scăpă din mână. Suspinând isteric, îşi îngropă faţa în braţe şi se lungi pe pământ, lacrimile curgându-i şi arzând ca un acid.

Nu mai avea nicio speranţă. Ratase. Nu reuşise! îşi repeta mereu şi mereu în minte. El era pe aici pe undeva şi ea nu reuşea să-l găsească.

Apoi, dintr-o dată, inima i se opri în loc şi o teamă de gheaţă i se instală în piept alunecându-i pe piele cu degete umede, când simţi ceva apropiindu-se tiptil pe covorul gros din ace de pin. Simţi o răsuflare umedă şi caldă în apropierea ei şi vru să strige, dar chiar dacă deschise gura, nu putu scoate niciun sunet din cauza groazei.

Un chelălăit ascuţit străpunse liniştea şi Drago scoase un lătrat scurt şi-şi puse labele pe braţul ei,

încercând să-i lingă faţa.

Tremurând incontrolabil, i se opri răsuflarea aşa cum zăcea uimită, nevenindu-i să creadă, apoi se ridică în genunchi şi se agăţă de blana lui caldă.

- Drago! Jumătate suspinând, jumătate râzând, îl înconjură cu braţele. Unde este Jon?

Lătrăturile lui scurte răsunau în întuneric şi-i trebuiră câteva minute să-i dea drumul.

- Oh, Drago, unde este Jon?

El lătră din nou şi brusc, Kathryn ştiu că Jon era foarte aproape. Era sigură de asta. Cel mai probabil, el o vedea la lumina slabă a lanternei căzută pe jos lângă ea, dar dintr-un anumit motiv nu venea.

- Jon, spuse ea încet, ştiu că eşti acolo. N-ai păţit nimic?

Inima îi bătea nebuneşte. El o putea auzi, dar nu răspundea. Stia
asta. Dar de ce? *De ce?* Trebuie să fi fost Paul - ceva ce-i spusese el. Dintr-un anumit motiv, Jon nu se lăsa găsit. Se ascundea de ea!

- Jon, spuse ea cu lacrimile în voce, îţi aminteşti când am venit prima dată aici? Prima dimineaţă când te-am întâlnit? ... Aşteaptă. Vocea i se pierdu în tăcere ... Mi-ai spus că dacă o să mă pierd vreodată, tu o să mă găseşti. Jon, acum m-am pierdut. Nu ştiu cum să ajung acasă, pe ce cale să apuc. Şi mi-e frică. Te rog ajută-mă, Jon! Am *nevoie* de tine!

Un foşnet brusc în spate făcu să i se oprească inima şi apoi Jon alergă spre ea, aruncându-i-se în braţe.

Rămaseră multă vreme îmbrăţişaţi, trupul Kathrynei potolind tremurăturile lui, murmurele ei liniştitoare potolind sughiţurile lui de plâns.

- Oh, Jon! Jon! Ne-am pierdut, dar suntem împreună - acesta este cel mai important lucru. Eşti bine? Micul lui cap se mişcă în sus şi în jos sub bărbia ei. Tremura, era înfrigurat când îşi înfundă faţa în faldurile subţiri ale rochiei ei. Purta blugi şi o cămaşă subţire de bumbac, iar pielea lui era ca gheaţa la pipăit.

- De ce, Jon? Poţi să-mi spui de ce ai venit până aici? întrebarea nu era acuzatoare; trebuia pur şi simplu să ştie.

El încercă să se lipească mai tare de ea şi nu spuse nimic.

încă îngenuncheată, îl ţinu aşa câteva minute, strângându-l strâns în braţe, apoi se aşeză pe pământ cu el în braţe.

- Nu sunt supărată, scumpule, spuse ea liniştitor, încercând să-şi aleagă vorbele cu grijă, dar nu-mi închipui ce te-a adus aici la această oră a nopţii. Nu vrei să-mi spui?

El scutură din cap şi refuză să se dezlipească de ea.

- Unchiul Paul, aşa-i? Kathryn îşi ţinu vocea fermă cu un efort. Ţi-a spus ceva astăzi, ceva care te-a făcut să vii aici. Te rog, Jon trebuie să aflu ce a fost!

Tăcerea părea să se întindă la nesfârşit. Kathryn simţi că trupul băieţelului era foarte încordat, dar aşteptă. Indiferent cât îi va lua, va descoperi de ce.

Tocmai când era sigură că el n-o să-i răspundă, el

cedă şi toată încordarea îl părăsi. Spuse, abia ţinându-şi răsuflarea:

- Unchiul Paul mi-a spus ... că există o cale prin care aş putea dovedi că nu sunt fiul lui, spuse el încet, tremurând din nou. Tăticului îi place pădurea. Dacă vin aici şi ... stau toată noaptea ... înghiţi şi strânse din dinţi ... atunci ... atunci înseamnă că nu sunt al unchiului Paul. Sunt al lui tăticu.

- Oh, Jon! Simţi o durere în piept, o presiune arzătoare în spatele pleoapelor, şi pentru o clipă fu cât pe ce să izbucnească în lacrimi. Cum îi putea face asta Paul? Unui adult i-ar fi greu să stea acolo noaptea. Cum se putea aştepta de la un copil de cinci ani să facă asta?

- El s-a înşelat, Jon, spuse ea cu tărie. Stând aici nu dovedeşti că eşti fiul lui tăticu. Dovedeşti că eşti un băiat curajos - foarte curajos.
Dar eu ştiam deja asta şi la fel şi tăticul tău ... îl strânse mai tare şi vocea îi deveni mai supărată ... Niciodată nu va trebui să dovedeşti că eşti fiul lui Logan Ramsey. Dacă Paul vrea dovezi, eu voi fi cea care i le voi da, nu tu. Carol a fost sora mea. O cunoşteam mai bine decât oricine altcineva. Voi avea o convorbire cu el şi asta va fi sfârşitul a tot ceea ce trăncăneşte el fără rost.

Zâmbetul de pe buzele ei era amar. închise ochii şi văzu din nou trupul argintiu împreunat cu al surorii ei. Era îngrozitor să trebuiască să-i spună lui Paul că-i văzuse, dar dacă trebuia să pună capăt herţuirii lui Jon, merita orice umilinţă.

Se uită la Jon şi-l îmbrăţişă.

-Asta este, îi voi spune câteva, dar numai dacă reuşim să găsim drumul spre casă.

Băieţelul zâmbi.

- Drago ştie drumul ... Puse mâna pe câinele încolăcit lângă el şi-l scărpină între urechi. Hai acasă, Drago, spuse el încet.

Kathryn avea îndoieli că Drago chiar cunoştea drumul, dar n-avea de ales. Trebuia să-l urmeze unde îi conducea.

Drumul de ieşire din pădure era la fel de întortocheat ca cel de intrare. Inima îi bătea neregulat în timp ce se împiedica în spatele lor. Jon o ţinea strâns de mână şi continua s-o încurajeze când crengile de brad o înţepau. Zâmbind în ciuda nemulţumirilor, realiză că avea grijă de ea în mod serios.

- Nu te îngrijora, mami, o liniştea el mereu şi mereu. Drago ştie unde merge. Vezi? arătă el drept înainte.

Strălucirea luminilor printre copaci făcu să i se umezească ochii.

- Oh, puiule, niciodată n-aş fi reuşit fără tine!

O cuprinse uşurarea. Reuşiseră până la urmă. îi era groază să se gândească la ce va spune Logan.
Acum, trebuia să fi fost acasă, aşteptând-o furios, probabil.
împiedicându-se, ieşiră din desişul pădurii şi începură să traverseze pajiştea, întâlnind-o pe Emma la jumătatea drumului.

-Jon! strigă ea. Te-a găsit! Eşti bine?

-Mămica mea s-a pierdut, spuse el cu demnitate. Avea nevoie de mine şi eu am găsit-o.

Emma se uită la Kathryn peste capul băieţelului şi gura i se strâmbă văzând zgârieturile ei şi rochia sfâşiată într-o parte.

- Nimeni nu este acasă încă, spuse ea încet. Respiraţia Kathrynei era sacadată. încerca să-şi controleze fără succes tremurul trupului, dar vocea i se împleticea, la limita isteriei.

- Mă ajuţi să-l pun pe Jon în pat?

Imediat, Emma fu rapidă şi eficientă, preluându-şi sarcina fără şovăială. Ascultă, în timp ce Kathryn îi făcu baie şi buzele i se subţiară când îşi dădu seama de ce se dusese Jon acolo, îndemnat de Paul.

Când Jon fu din nou pregătit de culcare, zâmbi ambelor femei şi murmură un somnoros “Noapte bună” înainte de a se întoarce şi a adormi adânc.
Emma îl urmări un moment, apoi se întoarse către Kathryn.

- Dacă nu te deranjează, mi-ar plăcea să stau aici astă-seară, pentru cazul în care se trezeşte sau are un coşmar. Am ceva de tricotat pe care vreau să-l termin oricum şi sunt sigură că vrei să termini ceva cu Paul. Cred că l-am auzit venind acasă, acum câteva minute.

Capitolul 10

Kathryn nu întârzie la duş. Spălându-se de noroi, se uită cu grijă la zgârieturile lungi de pe braţe şi picioare, apoi îşi puse o pereche de blugi şi o bluză albă cu mâneci lungi şi-şi trecu peria prin păr, dorindu-şi să se poată descotorosi de Paul la fel de uşor cum se descotorosise de acele de brad din acesta.

Paul cânta la pian. îl auzi când cobora scările şi stătu un moment în coridorul din afara uşii, luptându-se să-şi recapete controlul. Nu se va repezi la el ca o mamă scandalizată, va trebui să rămână calmă şi să-şi păstreze demnitatea. înăbuşindu-şi furia, necazul şi durerea, se cutremură, ridicându-şi capul, ascultând când un sunet discordant o lovi ca un tunet care se apropia. Era un sunet sălbatic şi întrerupt care o ajută să devină calmă.

El era neobişnuit de neinspirat în această seară, deşi mai fusese şi în alte multe seri, numai că ea nu realizase acest lucru înainte. Ceea ce cânta nu putea fi numit muzică. Exista precizie mecanică, dar inima şi sufletul necesare să dea viaţă, nu. Era un ecou gol al visului unui compozitor, şi se întrebă dacă Paul era conştient de asta. Dacă ea recunoştea asta la el, precis alţi oameni cunoscători în ale muzicii, care asistau la concertele lui, trebuie că-şi dădeau seama şi ei. Poate că de aceea avea nevoie de banii pe care-i reprezenta Jon. Poate nu mai putea fi un interpret de prima-mână.

Ocopleşi o milă bruscă pentru el, dar şi-o înăbuşi imediat. Nu vroia să-l compătimească. Merita ura şi

furia ei pentru ceea ce-i făcuse lui Jon, nu compasiunea pentru că îi lipsea geniul muzical.

Inspirând adânc, împinse uşa şi cercetă încăperea. Era goală, cu excepţia lui Paul- ceea ce era bine. Nu credea că ar suporta dacă ar trebui să aştepte mult pentru a-l înfrunta.

Paşii îi erau rapizi, ducând-o direct spre pianul unde Paul stătea pierdut în zgomotul lui sălbatic, distorsionat. Purta pantaloni negri şi o cămaşă albă cu volane la guler şi manşete. Ochii îi erau închişi, faţa crispată şi plină de amărăciune. Niciodată nu semănase mai puţin cu Logan. Kathryn stătu fără să se mişte şi când el deschise ochii, degetele îi înţepeniră pe clape şi se opri brusc, făcând ca tăcerea ce se instalase între ei să fie şi mai grea.

Paul trebuie să fi văzut ceva în ochii ei, fiindcă imediat îşi duse mâinile la piept şi le lăsă acolo ca un scut. Era o mişcare exagerată, care făcu să-i sporească mânia.

Un sunet înăbuşit de durere ieşi în pieptul ei şi răbufni, dispreţuitoare:

- Cum îndrăzneşti? întrebă ea calmă, deşi avea lacrimi în ochi. Nu voia să-şi piardă demnitatea ... Cum *îndrăzneşti?* spuse ea din nou, liniştită.

El clipi nesigur, apoi ripostă:

- Despre ce vorbeşti?

- Oh, ştii despre ce vorbesc, Paul. Dar n-a mers. M-am dus după Jon şi l-am găsit în pădure, iar acum doarme la etaj, în patul lui şi Emma este cu el. Am fost

de acord că trebuie protejat de tine.

Toată culoarea îi dispăru din faţă şi maxilarul începu să-i cadă, dar imediat se îmbăţoşă, ochii lui trecând pe lângă ea. îşi umezi buzele şi-şi întoarse privirea spre ea ca şi cum ar fi fost încolţit brusc.

- Sunt sigur că nu ştiu ce vrei să spui. Este fiul meu ... de ce să fie apărat de mine.

- Să nu îndrăzneşti să-l numeşti fiul tău! ţipă ea pierzându-şi controlul. Eşti ultima persoană din lume care să te numeşti tată! Niciun tată nu şi-ar zăpăci fiul în mod intenţionat. Niciun tată n-ar distruge deliberat încrederea fiului său în singurul om pe care-l cunoaşte cu acest titlu ... Mâinile i se strânseră în pumni pe marginea pianului şi se aplecă mai aproape de el ... Niciun tată nu i-ar cere deliberat fiului său să-şi petreacă singur o noapte în pădure pentru a dovedi că este fiul lui!

Răsuflarea chinuită a lui Paul umplu camera. Gelozia, furia şi frica îl năpădeau când se uită la ea.

- Trebuie să existe o cale de a dovedi că este al meu. Trebuie să-l am.

- Nu! Nu-l vrei pentru el însuşi, ci banii pe care-i reprezintă - blestemata de avere Ramsey! Nu-ţi pasă de el ca persoană. N-o să te mai apropii niciodată de el, nu atât cât trăiesc în casa aceasta!

- Nu mă poţi opri.

Faţa ei se făcu stacojie şi simţi că se înăbuşe, controlându-se cu dificultate. Nu vroia să trebuiască să-i spună, să trebuiască să-i arate umilinţa şi mândria ei

rănită, dar n-avea de ales.

- Dar eu pot, Paul. îţi pierzi timpul încercând să convingi pe cineva că este fiul tău. Am ştiut întotdeauna că nu este al tău ... O durere arzătoare o străbătu, înţepenind-o ... De ce crezi ce l-am părăsit pe Logan cu ani în urmă? De ce am dispărut fără urmă? M-a trădat, Paul. L-am văzut ... cu Carol. N-a fost nicio îndoială că era el. Erau atât de ... atât de ... plini de pasiune, închise ea ochii şi se cutremură, neputincioasă. El nu putea refuza ce-i oferea Carol, niciun bărbat nu putea. I-am văzut împreună - chiar în ziua în care m-a cerut în căsătorie. El trebuia să aibă o ultimă întâlnire şi Jon a fost rezultatul acesteia.

Ochii lui Paul se măriră şi el păru să se ofilească şi să se zbârcească.

- Ce? şopti el scandalizat. Carol mi-a spus că el n-a atins-o niciodată.

- Si crezi că nu minţea? spuse Kathryn cu o voce stinsă, văzând imaginea argintie care o bântuia. l-am văzut şi n-am putut suporta. Logan trădase toată dragostea pe care o aveam pentru el, aşa că am plecat. Ar fi trebuit să realizez că eram prea ştearsă pentru un om ca el. Cred că ştiam asta, dar eram tânără atunci şi plină de iluzii; vocea
i se prefăcu în şoaptă şi faţa lui Paul se încreţi înaintea ochilor ei.

- Porcul, mormăi el ridicându-se de pe scaunul pianului, dar Kathryn îşi înăbuşi lacrimile şi-l fulgeră cu privirea ei albastră.

- Da, este un porc, Paul.

Dar nu mai mult decât eşti tu. Cel puţin, eu nu eram decât o puştoaică, dar tu ai încercat să răneşti un copil nevinovat şi nu te voi ierta niciodată pentru asta.

- Dar, Kathryn ...

- Niciun “dar Kathryn!” spuse ea lividă, tremurând şi vrând să-l zgârie cu unghiile pe faţă, şi deşi vocea îi era nesigură, cu un efort supraomenesc şi-o stăpâni. Gata, Paul! S-a terminat. Stim amândoi că Jon este fiul lui Logan şi atâta timp cât sunt căsătorită cu el, este şi fiul meu. N-o să ajungi să-l mai răneşti niciodată, fiindcă nu te vei mai apropia de el.

- Bine, nu este fiul meu. Am avut unele îndoieli, dar merita o încercare. Nu trebuie să faci aşa mare caz din asta. Parcă încerci să mă alungi din propria mea casă!

Paul era indignat, ignorând lacrimile de supărare care străluceau pe genele ei şi gura strânsă.

- Este exact ceea ce fac, Paul. Te vreau afară de aici - acum, în noaptea aceasta. Şi să-ţi iei toţi prietenii cu tine. Mi-e silă de ei!

- N-ai dreptul să spui astfel de lucruri! pufni el.

- Am orice drept. Sunt doamna Logan Ramsey şi aceasta este acum casa mea. Nu mai există nimic pentru tine aici.

El o privi de parcă nu-şi putea crede urechilor.

Kathryn îi înapoie privirea fără să se mişte, sperând ca el să nu-i vadă tulburarea. Poate că greşea exercitându-şi astfel autoritatea. S-ar fi putut să nu fie doamna Logan Ramsey pentru multă vreme, dar nu era

nevoie ca Paul să ştie asta. La vremea când Logan o va instala pe Margaret aici ca soţie a lui, Paul va fi în celălalt capăt al lumii şi asta îi va da timp lui Jon să treacă peste traumă, fără să se îngrijoreze de Paul.

- Logan ţi-a dat toate bunurile din această casă care au importanţă pentru tine. Şi ai muzica ta. Poţi face o grămadă de bani dacă ai pune puţin sentiment în ea.

Faţa lui Paul se schimbă, trecând de la uluială la supărare.

- Ce ştii tu despre muzică? şuieră el. N-ai niciun habar. Nu poţi deosebi Chopin de Ceaikovski!

- Nu, nu deosebesc, recunoscu Kathryn, zâmbetul ei fiind doar o mişcare convulsivă a gurii. Dar te-am auzit exersând zi după zi. Tehnica este perfectă, sunt sigură, dar există ceva care lipseşte, nu-i aşa? Ceva ce chiar o persoană fără ureche muzicală poate auzi. Nu există ... sentiment, nici putere, nici ... emoţie.

Paul se ridică încet, ca un bătrân, privind-o fără s-o vadă, plin de o furie prea teribilă pentru cuvinte.

- Nu ştii ce spui, şopti el.

Dar nu era niciun pic de convingere în cuvintele lui şi amândoi ştiau.

- Cheltuieşti atât de multă energie urându-ţi fratele, spuse ea încet, din nou cuprinsă de o compasiune nedorită faţă de el. Gândeşte-te numai cum ar fi fost dacă îţi canalizai toate acestea în muzica ta.

El se aşeză la pian şi umerii îi căzură. îşi întinse mâna, uitându-se la degetele lungi, sensibile şi, după un moment, le strânse în pumni şi le trânti peste clape.

- întotdeauna Logan, nu-i aşa? A obţinut tot ce am avut eu vreodată: bani, putere şi poziţie. El are sentimente şi emoţii şi nu-i este teamă să le arate. Nu trebuie să-şi facă griji pentru un public care-l adoră şi care îşi schimbă poziţia imediat ce un nou virtuoz apare ... O privi în ochi o clipă gura lui strâmbându-se într-un zâmbet plin de ură şi râse fără veselie. Zâmbetul dispăru brusc când se uită într-un punct în spatele ei ... Dar poate el n-are totul, spuse încet cu o voce gânditoare. N-a vrut cu adevărat aceste lucruri. Tot ce a vrut vreodată ai fost tu. Dar nu te poate avea, aşa-i? Si tu îl urăşti.

Kathryn începu să se înfioare, doar albastrul ochilor fiind singura culoare de pe faţa ei, când minţi printre dinţi:

-Ai dreptate, Paul. M-au trădat - el şi Carol. Nimeni nu se poate aştepta să-l iert pentru asta.

El îşi dădu capul pe spate, uşurat, şi se înroşi de plăcere.

- Odată ce cineva te răneşte, este imposibil să-l ierţi. îmi pare bine că îţi dai seama de asta. Stia ce încerca el să facă. într-un mod subtil, îi spusese să nu-l ierte niciodată pe Logan. Nu ştia că iubirea ei era atât de puternică încât i-ar ierta orice, iar şi iar, la nesfârşit. Tot trupul îi tremura şi încercă să-şi înţepenească şira spinării ca el să nu vadă. Zâmbi, un zâmbet plin de durere. El avea nevoie să creadă că pentru Logan nu va exista fericire. Aceasta era singura cale prin care el putea pleca şi sta departe un timp.

- Ai dreptate, spuse ea. Si tu m-ai rănit şi pe mine, rănindu-l pe Jon. Nu te voi ierta niciodată pentru asta.

Expresia ei îl tulbură, faţa albă, buzele strânse şi felul în care se ţinea ţeapănă, dar el zâmbi, refuzând s-o ia în serios.

- Vorbesc serios, Paul. Nu mai eşti binevenit în această casă - atâta timp cât trăiesc aici.

Ochii lui trecură pe lângă ea, îngustându-se la ceva şi mâinile i se încleştară.

- Doar nu mă arunci afară?

- Să spunem că-ţi cer să pleci, spuse Kathryn cu răceală. Vreau să fii plecat când Logan vine acasă astă-noapte.

- Dar ... dar ... începu să se bâlbâie şi faţa i se albi.

- Dacă pleci acum, nu-i voi spune lui Logan ce i-ai făcut lui Jon.

Vocea ei era ascuţită şi ştia că nu putea suporta mai mult. Era
epuizată, secătuită, aproape îşi pierduse controlul, iar nervii îi erau întinşi la limită.

- Acum, Paul. Te rog, pleacă acum.

El ştia că era învins, dar nu se lăsa aşa uşor. Faţa lui se transformă într-o grimasă.

- Bine, plec. După cum spui, aici nu mai există nimic pentru mine. Dar să nu crezi că ameninţarea ta mă face să plec. Logan şi cu mine am venit acasă împreună. El ştie deja.

Ochii lui scăpărară, apoi o dădu la o parte cu bruscheţe şi porni spre uşă.

O cută începu să-i cresteze fruntea, dar când se întoarse, întregul trup i se încordă şi simţi că i se face rău. Logan stătuse în spatele lor în tot acest timp într-un fotoliu, ascultând tot ce se vorbise.

Imediat, bărbia ei se ridică într-un gest mândru şi lipsit de teamă. Fiori de gheaţă îi alunecară de-a lungul şirei spinării, tot trupul începu s-o furnice şi părul de la ceafă i se zburli. Era total lipsită de apărare. Ceva se lămurea încet în adâncul ei şi nu era chip să-l oprească.

Asta însemna sfârşitul pentru ei. Logan trebuie să fi auzit tot ce spusese ea cu atâta convingere - minciunile ei pentru Paul, felul în care continuase să spună că nu-l va ierta niciodată. Nu mai era cale să înceapă să-i explice acum.

închise ochii cu disperare. Logan merită să fie liber de ea, liber să găsească o femeie care-l putea iubi complet, în felul în care merită să fie iubit, cineva care să aibă încredere în el şi odată încrederea acordată, să nu se îndoiască niciodată, indiferent ce credea că vede. Carol nu-l minţise pe Paul când spusese că Logan n-o atinsese niciodată. Kathryn o ştia fără umbră de îndoială, fără cea mai mică şovăială acum. Nu Logan fusese cu Carol în lumina lunii. Acum putea vedea asta fără să clipească, acum când era prea târziu. Logan nu i-ar fi făcut asta. El o iubea. întotdeauna o iubise. Dar ea nu-l iubise destul ca să aibă încredere în el, să meargă şi să-i spună ce văzuse şi să-i ceară explicaţii. Toate piesele disparate de la puzzle cădeau la locurile lor.

El n-o respinsese în toţi acei ani din urmă, luând ce-i

oferea Carol. Kathryn îl respinsese. Fusese o laşă, îi fusese atât de frică să înfrunte adevărul, atât de teamă să se lase iubită.

A fost aşa cum a fost. El era Logan Ramsey, un bărbat puternic, bogat, în ochii ei mai bun decât oricare altul, cu mult deasupra ei.
Nu putea să creadă că putea iubi o persoană neînsemnată ca ea, astfel că, într-un moment de autoapărare, se agăţase de prima ocazie de a-l părăsi. Si acum când ştia că dragostea era mai presus de bogăţie sau sărăcie, că dragostea era o implicare totală lipsită de egoism, era prea târziu.

Deschise ochii şi-l urmări cum se ridică încet în picioare şi vine spre ea fără grabă. Arăta de parcă nu dormise zile întregi. Era palid şi tras, cu linii de epuizare înscrise la colţurile gurii şi ochi curios de severi. Costumul lui de serviciu bleumarin era boţit.

Ea începu să tremure, stomacul frământându-i-se nervos pe măsură ce el înainta şi un sentiment de panică puse stăpânire pe ea. Mai mult decât orice voia să i se arunce în braţe şi să-i implore iertarea, dar ştia că dacă l-ar atinge, s-ar prăbuşi gemând în faţa lui.

El se opri la o lungime de braţ şi stătu să privească în ochii ei negri, tăcut, fără să se mişte. înalt, suplu şi devastator de atrăgător, părea mulţumit doar să stea acolo, ochii lui enigmatici plimbându-se de la faţa ei marcată de durere până la ridicarea şi coborârea sânilor sub bluza albă, întârziind acolo un moment, înainte de a urca înapoi spre buzele ei tremurânde.

- M-ai *văzut* pe mine cu Carol? spuse el, forţându-se să rostească aceste cuvinte.

Kathryn ezită.

- L-am văzut pe Paul cu Carol ... i se frânse vocea într-un suspin.

Logan nu se mai putu abţine. Expresia i se schimbă într-una
furioasă şi ochii lui albaştri şi reci îi cercetară faţa.

- Atunci ... de ce?

- De ce ... ce?

- *Kathryn,* scrâşni el, mâinile lui prinzându-i umerii cu asprime, ca şi cum ar fi vrut s-o scuture până i-ar fi clănţănit dinţii.

De ce m-ai condamnat? Dacă ştiai că era Paul, de ce m-ai părăsit? De ce?

- N-am ştiut că nu erai tu, îngăimă ea. Nu atunci.

Furia părăsi faţa lui şi fu înlocuită de neîncredere. îşi trase mâinile, de parcă l-ar fi ars.

- Când ai ... început ... să ai îndoieli?

- Când ... când l-am văzut pe Paul prima dată. Ştiam că ai un frate, dar n-am ştiut că era geamăn! Nu mi-ai spus niciodată. Nu am putut să cred. Şi apoi am ... am crezut că poate m-am înşelat. Trebuie să fi fost el, nu tu.

- Dar nu erai sigură? Nici atunci? Credeai că aş putea să-ţi fac asta? vorbi Logan printre dinţii încleştaţi, apropiindu-se mai mult de trupul ei care tremura, aşa încât faţa ei era la o răsuflare de a lui. Ai crezut că aş putea trăda dragostea pe care o aveam noi doi?

Faţa lui era contorsionată de un dezgust profund şi Kathryn putea doar să-şi mişte neputincioasă capul dintr-o parte în alta, în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi.

-îmi pare rău, Logan, şopti ea, n-am ştiut.

-îţi *pare rău! N-ai ştiut!* Ce fel de vorbe goale sunt astea? Crezi că spunându-le se justifică ce ai făcut, prin ce a trebuit să trec scotocind lumea întreagă timp de cinci ani mizerabili? îţi *pare rău?*

Ochii lui străluceau cu un foc care ar fi trebuit să-i topească gheaţa care-i înconjura inima. Ea se simţi pierdută şi furioasă şi-l privi cu o demnitate rece.

-Atunci, nu-ţi voi cere iertare, Logan, spuse ea îndepărtându-se de el. Este aşa uşor pentru tine să stai aici şi să mă condamni, nu-i aşa? Tu eşti atât de virtuos. Dă-i drumul şi dispreţuieşte-mă ... este tot ce merit. Dar aminteşte-ţi că nici tu n-ai avut încredere în mine. Când te-am întrebat dacă ai fost amantul lui Carol înainte de a te însura cu ea, tot ce trebuia să-mi spui era că n-ai fost. Dar n-ai avut încredere să-mi spui adevărul, nu-i aşa? Ti-era teamă să-mi spui că Jon nu este fiul tău. Te aşteptai să te trădez.

Un spasm de durere traversă faţa lui aşa cum stătea uitându-se la ea, şi dintr-o dată o roşeaţă de ruşine îl acoperi. Tremura şi, fără să se gândească, îşi ridică mâinile într-un gest implorator.

Kathryn făcu un alt pas înapoi şi după un moment de frustrare, mâinile lui căzură inerte pe lângă trup.

- Ai dreptate, Kathryn, schiţă el o grimasă de

zâmbet. Eu nu-ţi accept scuzele, dar iată-mă, vrând să le accepţi tu pe ale mele. Nu-i de tot râsul? o privi el distrat. Dar, *Doamne,* chiar îmi pare rău!

îşi aminti ultima dată când el îi spusese asta. Fusese doar noaptea trecută? Părea că trecuse o viaţă întreagă. Văzu că şi el îşi amintise brusc după expresia lui hăituită, torturată. Apoi Logan închise ochii, respiraţia îi deveni chinuită şi-şi îngropă faţa în mâini.

- Trebuie să mă urăşti, şopti el.

Kathryn era îngrozită.

- Să te urăsc? Capul ei se mişcă dintr-o parte într-alta a negare. Nu, Logan, nu te urăsc. Mi-aş dori să fi ştiut - mi-ar fi fost mai uşor. Am crezut că te uram cândva, în urmă cu toţi aceşti ani, şi apoi m-am întrebat dacă te-am iubit cu adevărat. Singurul lucru de care am fost vreodată sigură este că m-ai iubit.

Logan îşi dădu încet mâinile în jos, ochii lui susţinându-i pe ai ei în tăcere un lung minut, înainte de a face un pas ezitant spre ea, cu
o faţă albă ca varul.

- Oh, Kathryn! Te iubesc. Vocea lui se frânse şi ea se trezi dintr-o dată prinsă în îmbrăţişarea lui, cu capul apăsat cu putere pe umărul lui, degetele lui înfipte în norul negru al părului ei. El îi ridică faţa udă de lacrimi şi tremură.

- Kathryn a mea! încercă el să zâmbească, punând stăpânire pe buzele ei.

Trupul lui o învălui ca şi cum ar fi vrut s-o absoarbă complet în el. Şi fiecare nerv din trupul ei se manifestă

într-un răspuns pasionat la întrebările lui tăcute. Fusese întotdeauna a lui. Inima îi bubuia în gât şi-i tuna în urechi. Braţele ei alunecară în jurul mijlocului lui când o necesitate dulce o cuprinse. Fără să se gândească, degetele ei se afundară în muşchii spatelui lui. Era real, era aici, era al ei!

Nu ştiu cât stătură aşa, dar ar fi dat orice să se prelungească pentru totdeauna. Când, într-un târziu, Logan slăbi strânsoarea şi o lăsă să se îndepărteze puţin, încă în cercul braţelor lui, ea gâfâia abia răsuflând.

- Credeam că te-am pierdut, şopti ea mişcată. Lucrurile pe care
i le-am spus lui Paul ... şi noaptea trecută ...

- Paul ştie despre muzica lui de ani de zile. Avea nevoie s-o audă de la tine, aproape o străină. Poate că acum va lucra la asta. Cât pentru noaptea trecută - îmi voi petrece restul vieţii recompensându-mă faţă de tine. Oh, Doamne, Kathryn! îşi lipi fruntea de a ei şi-şi întări strângerea braţelor. Aveai dreptate ... ar fi fost viol. N-am crezut niciodată că aş fi capabil de un astfel de lucru.

- Nici nu eşti, Logan. Când ai fost în situaţia respectivă, n-ai putut să mă răneşti ... Expresia ei se schimbă ... Niciodată n-a fost vorba despre Paul. Crezi asta, nu?

-Am auzit cum l-ai gonit de aici, dădu el din umeri neputincios. Trebuie să te cred.

Kathryn se îmbujoră puternic.

- Ştiu că a fost o îndrăzneală din partea mea. N-aveam dreptul să-l alung din propria lui casă, dar nu m-am putut abţine. Eram aşa de furioasă. A încercat să-l rănească pe Jon ...

Se întrerupse tremurând şi Logan o ţinu mai strâns.

- Se aştepta ca Jon să-şi petreacă noaptea în pădure?

Ea încuviinţă din cap, părul ei atingându-i faţa.

- I-a spus că fiindcă ţie îţi place atât de mult, dacă va putea sta acolo noaptea, singur, fără să-i fie teamă, va dovedi că este fiul tău o dată pentru totdeauna ... îşi îngropă faţa la pieptul lui şi se agăţă de el, amintindu-şi ... Este doar un băieţel, Logan. Si să-i ceri să facă un astfel de lucru ...

-Tu te-ai dus după el, l-ai găsit şi mi l-ai adus înapoi. Asta trebuie să-ţi aminteşti. Uită restul ... Logan îi cuprinse faţa cu mâinile, degetele lui lungi dispărând în părul ei ... N-a trebuit să te gândeşti de două ori pentru a te duce după el, sunt sigur. Stiai că aş fi fost îngrozit, ca şi tine de altfel.

Doar o mamă adevărată ar fi făcut asta ... Asprimea şi încordarea îi părăsiră faţa şi un zâmbet îi îndulci trăsăturile ... Si acum Paul s-a dus, dar tu vei fi aici, gata să-l aperi pe Jon de alte lucruri care l-ar ameninţa. Tu eşti mama lui.

- Si tu eşti tatăl lui, spuse ea dintr-o răsuflare. L-am convins pe Paul!

- M-ai convins şi pe mine!

Ea îşi înălţă umerii şi un zâmbet ezitant apăru şi dispăru.

- Când sunt supărată, tind să reacţionez fără să mă gândesc.

-Am observat.

Stia că el se gândea la felul în care-l părăsise fără niciun cuvânt cu acei ani în urmă, şi faţa i se înroşi când îl privi drept în faţă.

- Am spus şi am făcut atât de multe lucruri prosteşti. Mă poţi ierta vreodată?

- Ce este de iertat, Kathryn? Te iubesc. Asta este singurul lucru care contează pentru mine.

- Cum mai poţi spune asta ... după ... după felul greşit în care te-am judecat. Mai întâi cu Carol şi apoi ... Margaret ... lăsă numele să plutească în aer între ei.

- N-am avut de ales cu Carol, spuse el încet. Era însărcinată cu copilul lui Paul şi el era în imposibilitate de a se căsători cu ea. Ea a venit la mine şi mi-a cerut ajutor. Deoarece tu dispăruseşi complet, am făcut singurul lucru pe care-l puteam face. M-am căsătorit cu ea şi i-am dat numele Ramsey. Dar nu m-am atins niciodată de ea, Kathryn, nici măcar o dată. Din ziua în care ai promis că te căsătoreşti cu mine, n-a mai existat o altă femeie. Margaret a încercat, recunosc, dar n-am fost nici măcar tentat. Te-am ales pe tine cu mult timp în urmă şi n-am regretat niciodată această alegere, zâmbi el şi-i susţinu privirea. Ştiam că mă iubeşti - chiar când nu mă lăsai să mă apropii de tine. Aveam nevoie doar de răbdare pentru a aştepta până eşti pregătită.

Pe neaşteptate, ochii Kathrynei se umplură de lacrimi.

- Nu merit asta. Am fost atât de proastă, oarbă şi mândră. Am stricat totul.

- Nimic nu s-a stricat, dragostea mea ... Gura lui se mişcă peste părul ei şi când o simţi tremurând, o înconjură cu braţele şi o ţinu strâns ... Este doar începutul!

Buzele lui se plimbară peste linia gâtului ei şi apoi peste bărbie cu o mişcare senzuală, înainte de a o lăsa să-i înapoieze din plin sărutul.

Călcâiele abia îi atingeau pământul când se arcui spre el, căutându-i gura cu o pasiune avidă. Mâinile îi stăteau pe pieptul lui şi, nu se ştie cum, nasturii de la cămaşă se descheiară, iar degetele ei se strecurară sub material şi se înfipseră în căldura arzătoare a pielii lui. îşi aminti senzaţia de mătase de noaptea trecută şi, dintr-o dată, vru să stea întinsă goală cu el şi să-i simtă pielea pe fiecare centimetru al trupului.

- Cândva mi-ai promis să mă iubeşti, Kathryn, spuse Logan mişcat. O văd din nou în ochii tăi, şi-ţi simt bătăile inimii. Vrei să fii nevasta mea şi să mă laşi să te iubesc aşa cum meriţi să fii iubită?

Ea se înfioră de dorinţa ajunsă la apogeu. Trecutul era dus cu adevărat. Toate neînţelegerile parcă n-ar fi existat niciodată. Era un nou început, aşa cum spusese el.

- Oh, dragul meu, spuse ea lângă buzele lui, promit să te iubesc câte zile voi avea.

Se întoarse şi-l împinse orbeşte spre scări, înainte ca el s-o ia nerăbdător în braţe, dorinţa strălucindu-i în

ochi.

- Si este o promisiune pentru totdeauna.

Sfârşit